REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
26.5

SINCOPE TEMPORALE

AUREL CĂRĂȘEL

MARIUS GHERGU • CRISTIAN CÂRSTOIU • LUCIAN MERIȘCA • SORIN NINĂ • GABRIEL RUSU • SERGIU SOMEȘAN • DAN RĂDOIU • GHEORGHE TĂNASE

Sincope temporale

de Aurel Cărăşel

New Delhi se deschidea în jurul lor precum o azalee parfumată. Soarele dimineții nu trecuse încă de pădurea de zgârie-nori din Soha, dar căldura devenea din ce în ce mai puternică. Undeva, mult în stânga, se întindea vechiul Shahjahanabad, cu minaretele sale zvelte și mulțimea de clădiri vechi, de o eleganță barocă, între care se detașa mausoleul lui Humayun.

Unul dintre marii moguli care domnise în India în perioada secolului al XVI-lea, își aduse aminte Carlos Avicenna, în timp ce își ștergea o picătură de transpirație de pe sprânceana dreaptă. Se uită cu grijă spre ceilalți doi bărbați cu care împărțea masa terasei Lincoln, probabil cea mai selectă din cartierul Haji, în vestul extrem al metropolei.

Vru să întrebe ceva, dar exact atunci apăru chelnerul, ocolind mesele din cale, cu șervetul alb fâlfâind ca o pânză de corabie. Deasupra capului purta o tavă de inox cu cele trei cafele comandate și paharele brumate cu apă minerală. Le așeză cu dexteritate în fața fiecăruia, se înclină și se retrase câțiva pași, așteptând cu mâinile la spate.

Carlos se întrebă dacă nu cumva trebuia să îi dea bacșișul chiar atunci și duse mâna către portofelul din piele sintetică aflat în buzunarul de la piept al hainei, dar Arvind Aadm-

Party îi făcu semn să stea liniștit. Chelnerul se afla la dispoziția lor câtă vreme stăteau la masă, îi explică, aplecându-se în față, peste ceașca aburindă. Obiceiul localului. Totul costa extrem de scump, dar serviciile erau de maximă calitate. În plus, dacă serveai fie și numai un pahar cu apă, puteai să ocupi o masă cât era ziua de lungă. Nimeni nu venea să te dea afară, cum se proceda în majoritatea restaurantelor ieftine, în care un client odată servit era considerat un consumator în plus.

Era o întâlnire de lucru solicitată de Party, așa că el făcuse alegerea terasei și deci cunoștea obiceiurile locale. Dădu din cap și așteptă, conform tradiției indiene, ca fiecare dintre cei prezenți la masă să soarbă o primă gură din lichidul amărui și extrem de tare din cești. Ar fi fost o impolitețe extremă să începi o discuție de afaceri mai înainte de a arăta respect tradiției și de a schimba informații fără importanță despre mersul bursei, spectacolele zilei și, mai ales, despre vizita primului-ministru Ahbar în Gujarat, unde politicienii locali făceau eforturi considerabile pentru a menține viabilă legea care interzicea vânzarea de alcool în magazine.

Dinspre scările din lemn de tec se auzi un strigăt și apoi câteva imprecații în hindustană. Chelnerul ridică fruntea și dădu să se repeadă într-acolo, dar un gest al lui Aadmi Party îl făcu să se răzgândească. Se auziră treptele scârțâind sub apăsarea unor pași grăbiți și pe terasă se ivi un bărbat, aproape adolescent, cu părul creț vâlvoi și cu un vraf de pliante sub braț. Când dădu cu ochii de cei trei, se opri brusc și își aranjă cu mișcări grăbite costumul alb, uzat de atâta purtare. Se înclină adânc și se apropie de masă, cu mișcări studiate.

— Să aveți o zi minunată, domnilor! Fie ca Ganesa să vă ajute să obțineți tot ceea ce vă doriți!

— Cine e Ganesa? întrebă Carlos cu voce scăzută.

— Zeul suprem al artiștilor, al călătorilor, negustorilor și al hoților, răspunse cel de-al treilea personaj, despre care Carlos nu știa decât că se numește Bahadur Bhatt. Este interesant ce fel de semn ne dau zeii mai înainte să apucăm să formalizăm discuția, nu, domnule Avicenna?

— Poți să-mi spui Carlos. În ce mă privește, nu am fost niciodată pasionat de zei.

— Dar vă aflați în India! râse binedispus celălalt. Țara celor trei sute de milioane de zei. Dacă nici aici nu ești pasionat de zei, atunci unde?

Carlos ridică din umeri, dar nu spuse nimic, pentru că nu știa ce fel de răspuns ar fi fost pe placul convivului său. În timpul discuției, tânărul împrăștie pe podea vraful de pliante și fotografii, cu o serie de mișcări precise, îndelung repetate. Se așează cu picioarele sub el, refuzând perna oferită de chelner.

— Dacă-mi veți permite, domnilor, să întrerup mica șuetă pe care o aveți, ca să vă fac cea mai generoasă ofertă cu care v-ați putea întâlni de-a lungul zilei de azi...

Avea o voce plăcută, bine timbrată, și vorbea o engleză mult peste jargonul obișnuit de pe străzile capitalei indiene. Carlos le aruncă celor doi comeseni o privire bănuitoare, dar aceștia îl priveau pe intrus cu exact atâta suspiciune câtă era nevoie ca să nu-i dea prilejul de a-i suspecta pentru un aranjament pus la cale dinainte.

— În fine, spuse Aadmi Party, înclinând ușor din cap. Se putea chiar și mai rău. Dacă ai invocat-o pe Ganessa, atunci presupun că o să ne dea ziua peste cap dacă te vom expedia fără să-ți acordăm niciun dram de atenție. Ai doar trei minute, tinere, să ne convingi în legătură cu orice ai vrea să ne vinzi.

Și ca să fie convingător scoase ostentativ ceasul mare, din argint, legat cu lănțișor din crom de nasturele vestei, îi deschise capacul împodobit cu rubine mici și înclină capul.

— Domnilor, sunt doar unul dintre cei mai mărunți și neînsemnați reprezentanți ai celui mai important centru de producție cinematografică din lume, Bollywood, cu sediul în Mumbay. Aparțin categoriei dervișilor-vânzători-de-vise, iar acestea sunt acreditările mele, conform cărora pot să expun marfa cinematografică oriunde pe teritoriul Bharat-ului. Doriți să le studiați?

Scoase dintr-un buzunar interior un plic mare pe care-l întinse către masă. La semnul negativ al lui Party, îl așeză alături de pliante, își îndreptă trunchiul și continuă:

— După cum știți, Bollywood-ul este cel mai mare producător cinematografic din lume, numai anul trecut producția sa depășind cifra de 360 de filme. Cele mai multe sunt filme de dragoste, dar există și de aventuri, polițiste, science-fiction, horror...

— Treci direct la subiect, dervișule, altfel cele aproape două minute rămase nu-ți vor fi de niciun folos, îi zâmbi politicos Bahadur Bhatt, aruncând o privire piezișă la ceasul celuilalt.

— Domnilor, îmi vine extraordinar de greu să rezum o activitate de-a dreptul fabuloasă în acest domeniu, într-un timp atât de scurt precum cel pe care, cu amabilitate, mi l-ați acordat. Am să încerc, totuși.

Desfăcu un afiș mare, a cărui cerneală părea că se scursese către margini, lăsând în urmă dungi sinuoase, în tonuri pastelate. Și, brusc, când soarele reuși să treacă vesel de vârful zgârie-norilor și să scalde terasa în lumina sa pură, aurie, din afiș se ridică holograma fascinantă a unui bărbat îmbrăcat într-un sari violent colorat, care prinse să se miște,

să danseze și să cânte, răsucind în mâini un paloș cu două tăișuri.

— Acesta este împăratul-mogul Humayum, iar dumneavoastră, domnilor, aveți privilegiul să executați o vizită de zece minute în imperiul său. Bollywod-ul vă pune la dispoziție o sanie-de-translare-cronozofică pentru o persoană și un ghid-translator complet, cu ajutorul căruia veți putea înțelege tot ceea ce se spune în limba veche în jurul vostru, dar veți putea și să dialogați cu oamenii întâlniți în cale, dacă, bineînțeles, aceștia vor dori acest lucru. Pentru numai 100.000 de dolari americani, veți putea trăi pe viu toate senzațiile și emoțiile vieții de acum cinci veacuri, realizând o experiență de neuitat. Pentru că veți deveni clientul celei mai de succes instituții cinematografice din lume, care are peste 300 de milioane de abonați și strânge anual peste patru miliarde de cinefili pe scaunele și fotoliile din sălile de cinema. Dacă nu vă interesează persoana împăratului-mogul, Bollywood are pentru dumneavoastră alte două oferte...

Se răsuci ca un titirez și derulă încă două afișe-holograma te, din care se ridicară, în lumina mierie, o femeie și un bărbat.

Îmbărcat în haine somptuoase din brocart, catifea și mătase, cu un paloș superb din oțel albastru javanit la șold, bărbatul se uita aproape neclintit la un palat îndepărtat, către care se întindea un canal cu apă limpede și fântâni țâșnitoare pe mijloc. Patru turnuri înalte, semănând cu niște minarete, străjuiau construcția din cele patru părți ale curții pătrate ce o înconjura. Dacă nu ar fi fost vântul ce-i mișca părul, ai fi crezut că era vorba numai de o proiecție bidimensională.

— Taj Mahal, spuse Bahadur Bhatt, lăsându-se pe spătarul scaunului de răchită.

— Exact, se repezi dervișul, bătând din palme. Acesta este împăratul Shah Jahan, care a ridicat monumentul iubirii sale eterne, după moartea soției sale, Mumtaz Mahal. Zece minute petrecute la numai câțiva metri de împărat, în interiorul acestui superb palat, la doar patru ani după construirea lui. Se pot face fotografii, dar numai cu aparatele speciale ale firmei care asigură transportul cronozofic. Pentru 100.000 de dolari americani veți putea asista, pe viu, la o secvență de consiliu al tronului, înconjurat numai de notabilitățile vremii și de slujitorii acestora.

— Treizeci și cinci de secunde, îi reaminti Arvind Aadmi Party, lăsându-și capul într-o parte.

— Iar femeia aceasta, domnilor, este probabil cea mai cunoscută femeie în plan politic din întreaga peninsulă hindustană. Indira Gandhi, în anul 1966, când a fost aleasă pentru prima dată prim-ministru. Bollywood vă oferă, pentru numai 100.000 de dolari americani, posibilitatea de a participa pentru 10 minute la ultima sa întâlnire cu membrii simpatizanți, la Aijauru, în regiunea Punjab, cu cinci zile înainte de alegerile generale. Veți sta în primul rând de scaune și, dacă aveți norocul unei pauze pentru apă, chiar să puneți o întrebare viitorului prim-ministru. Desigur că o puteți face în limba engleză sau în hindi, cu ajutorul ghidului-translator, care...

— Timpul a expirat, prietene. Îți mulțumim pentru prezentare, a fost de folos. Aadmi Party zâmbi politicos și vârî ceasul la loc în buzunarul vestei, din care extrase o hârtie de 100 de rupii și o întinse dervișului. Asta este pentru deranjul dumitale, dar și pentru faptul că ne-ai făcut dimineața mai frumoasă. Să ai o zi minunată și, dacă se poate, Ganesa să-ți aducă mai mult noroc la următoarea prezentare.

Bărbatul se ridică, făcu o plecăciune adâncă în fața lor, escamotă bancnota cu eleganța unui prestidigitator și le prezentă palmele goale. După care, în numai câteva secunde, făcu să dispară hologramele și toate pliantele de pe jos.

— Domnilor, vă mulțumesc pentru atenție. Să dea Vishnu să ne mai întâlnim, iar domniile-voastre să vă doriți să faceți o excursie în trecut. O zi cât mai folositoare în continuare.

Și, însoțit de chelner, dispăru în josul scărilor ca și când nici n-ar fi fost. Fără niciun motiv aparent, Carlos trăi din nou, pentru o clipă, impresia unei scene aranjate dinainte. Nu-l cunoștea decât pe Party, dar și atât era suficient. Știa cât de ahtiat după spectacolele de teatru în aer liber era omul. Ar fi fost în stare să regizeze ceva chiar și numai pentru a se amuza pe seama uluielii celorlalți, transformați fără veste din spectatori în actanți.

— În sfârșit, cred că după acest intermezzo putem să trecem și la afaceri.

Party și Bahadur Bhatt se priviră cu subînțeles. Apoi Party îi făcu semn chelnerului oprit în capătul scării și îi ceru să vină cu câte un rând de coniac.

— Domnule Avicenna, din câte știu sunteți directorul departamentului de teoretizare a conceptelor filozofice al firmei „Cronoglobus", cea care a lansat prima conceptul teoretic de fractali cronozofici și care apoi s-a ocupat cu punerea în practică a celei mai complexe teorii pe care a construit-o mintea umană de la Albert Einstein încoace. Vă rog să mă corectați, în cazul vreunei afirmații eronate.

Dacă o luase atât de protocolar, deși se cunoșteau de peste șase ani, însemna că domnul Bhatt era o persoană foarte influentă în New Delhi. De aceea rămase cu gura căscată când Party i-l prezentă cu adevărat pe însoțitorul său, dincolo de numele anost, care lui, ca itinerant prin New Delhi, nu-i

spunea nimic. Bahadur Bhatt era ministrul culturii în guvernul condus de Padjamar Jai Indivar și, după spusele lui Party, o persoană foarte deschisă la noutăți.

— Domnul ministru a ținut special să vă cunoască, domnule Avicenna, mai înainte ca ministerul său să îi propună companiei „Cronoglobus" un contract de colaborare. Unul pe cinci ani. Beton, din punct de vedere juridic.

Un contract pe cinci ani, într-un domeniu ca acesta, în care lucrurile se modificau de la o săptămână la alta, în funcție de noutățile aduse de cercetare! Care era călcâiul lui Ahile? Carlos Avicenna zâmbi politicos și înclină capul, care îi zbârnâia de întrebări fără răspuns.

Chelnerul apăru din josul scărilor cu o altă tavă în mână, mai mică, pe care stăteau neclintite trei pahare burtoase. Nici măcar lichidul cafeniu metalizat nu tresărea în interiorul lor, atât de lin se mișca. O felină ieșită la vânătoare, aprecie Carlos, în timp ce își trăgea bustul puțin înapoi pentru a-i permite să îi așeze paharul pe șervețelul de hârtie de calitate, cu stema restaurantului tipărită pe unul dintre colțuri. Soarele strălucea puternic acum, iar căldura urma să atingă foarte curând 32-33° Celsius.

— Dacă doriți, putem să intrăm în restaurant. Avem reținut un separeu.

Carlos nu se îndoia de faptul că bărbatul îmbrăcat după ultima modă americană făcuse tot ceea ce trebuia pentru ca întâlnirea să se desfășoare în cele mai bune condițiuni. Nu se îndoia nici măcar de faptul că lipsa altor clienți făcea parte din același aranjament: o închiriere a întregului local pentru o perioadă de câteva ore. Când te numești Party și ai în spate umbra atotprotectoare a lui Hindi Chronosofic Industries, îți poți permite multe lucruri greu de imaginat în alte condiții.

Ridică din umeri, în semn că-i era indiferent, iar Bhatt se mulțumi numai să clatine din cap. Atunci Party îi ceru chelnerului să deschidă umbrela cea mare și viu colorată care aștepta într-un colț, ancorată bine pe tălpicul ei de beton.

Coniacul era bine frapat și i se păru că recunoaște parfumul unui Curvoisier vechi de peste o jumătate de secol. Gustă doar câteva picături, după care se lăsă pe spate și aștepta.

— Inutil să vă atrag atenția asupra caracterului, hmm... hai să-i spunem „mai secret" al acestei întâlniri, domnule Avicenna. Domnul ministru și eu personal considerăm că presa nu ar trebui implicată în niciun fel. Cel puțin până nu reușim să prefectăm punctele esențiale ale ceea ce India va numi în viitor „afacerea cinematografică a secolului", care îi va permite să obțină supremația indiscutabilă pe plan mondial în domeniul deocamdată experimental al *filmelor cronozofice*.

Arvin Aadmi Party făcu o pauză și privi spre cerul de un albastru decolorat, în adâncurile căruia mai multe dâre albe, subțiri, marcau traseele aeriene ale curselor locale și internaționale. Îl chemă din nou pe chelner și îi ceru să mai aducă o umbrelă, pe care s-o plaseze în partea opusă celei deschise deja, astfel încât să acopere complet masa și scaunele din jur.

— Poate că s-au gândit deja la filmări cu drona, explică el. Deși nu ar auzi niciun sunet, ar avea material de discuții, depistând identitatea persoanelor reunite în acest loc retras. Unele televiziuni lansează zboruri matinale de supraveghere la întâmplare, în ideea de a găsi ceva interesant.

Îi povesti lui Carlos despre proiectul „Trecutul printre noi", marcând numai liniile generale și costurile grosiere.

— Totul a pornit de la faptul statistic că un tichet la un Cinematograf al Trecutului costă o sumă considerată astro-

nomică pentru majoritatea covârșitoare a locuitorilor din Bharat. Ceea ce ați văzut în urmă cu câteva minute reprezintă un exemplu concludent: 100.000 de dolari americani pentru zece minute de acces direct la trecut. În urmă cu 12 ani același număr de minute costau 180.000 de dolari. Per ansamblu, suma a scăzut, dar tot rămâne imensă. Cheltuielile sunt multe, taxele la bugetul de stat destul de mari, iar publicitatea este zero. Când te duci personal în trecut, nu poți să faci nicio reclamă acolo vreunui produs din vremea ta. Nu poți purta un tricou pe care scrie: „Consumați Coca-Cola", pentru că nimeni nu știe acolo ce este Coca-Cola. Și, mai mult, nu poți face comerț cu trecutul, pentru că ar fi complet neproductiv. Tocmai pentru că a ajuns un gigant corporatist, cinematografia hindustană nu poate fi sprijinită de nimeni. Este, pur și simplu, prea mare.

Aadmi Party sorbi o gură de cafea și îi aruncă o privire interogativă ministrului Bhatt. Acesta înclină ușor din cap și agită coniacul din pahar. Carlos știu în acea clipă că vizita dervișului îmbrăcat în alb nu fusese deloc întâmplătoare.

— Când Bollywood-ul a imaginat și apoi a investit în cercetarea fenomenului călătoriei în timp sume la care nici măcar nu visa economia Statelor Unite, proiectul era exact acesta aflat încă în derulare: un spectator este „îmbarcat" din prezent și translat fizic într-un punct controlat al trecutului, unde poate să vizioneze și chiar să interacționeze, limitat, cu acea secvență de timp. Ideea de la care s-a pornit a fost aceea că nu poți transla în trecut un număr mare de spectatori, pentru că asta presupune o mulțime de factori care se activează automat și care sunt imposibil de urmărit în complexitatea derulării lor ca și consecințe. Regula a fost, deci, un număr mic de spectatori, un preț mare de cost per spectacol unicat. S-a mizat pe un număr de 25-30.000 de

spectatori anual, dar se vede treaba că speranțele au fost prea mari, chiar dacă lista a fost deschisă după scurt timp și către spectatorii cu posibilități de plată din lumea întreagă.

— Anul trecut, considerat cel mai bun în privința încasărilor de la demararea proiectului... Ministrul Bhatt făcu o pauză și-și consultă flash mob-ul. Anul trecut au fost contabilizați 16.456 spectatori, deci cu puțin peste jumătatea cifrei pe care s-a mizat inițial. Situația nu pare a se îmbunătăți prea mult nici anul acesta, așa că ne-am gândit la o schimbare de abordare, domnule Avicenna. În loc să încasăm mult de la puțini, vom încasa puțin de la mulți. Tocmai am constatat că lumea nu are suficient de mulți oameni bogați care să-și dorească să facă excursia vieții lor în trecut.

Tăcu și își mângâie bărbia pătrățoasă. Avea o piele aproape măslinie, care contrasta discret cu albastrul pal al cămășii, asortându-se perfect cu părul negru, cârlionțat, pe care-l purta tuns scurt și pomădat. Se uita la el de parcă ar fi vrut să-l vadă aprobându-l cu vehemență, dar Carlos știa că de fapt nu vedea nimic altceva decât statistici și calcule financiare.

— Domnule Party...

— Da, domnule ministru. Pe scurt, ne-am gândit să facem acest tip de cinematograf, de foarte mare succes de altfel, unul de tip popular. Ce-ați spune, domnule Avicenna, de un milion de spectatori la un singur spectacol? Care să plătească numai 100 de dolari pentru participare?

I se păru că nu a auzit bine și se aplecă peste masă.

— Vreți să trimiteți *un milion de oameni* în trecut?! Dumnezeule, nici măcar nu s-a inventat tehnologia necesară!

Party și Bhatt se uitară unul la altul zâmbind.

— Am spus doar că dorim un milion de spectatori, nu că vrem să-i expediem în trecut. Putem să aducem trecutul aici pentru 10 minute. Tehnologia există deja, e nevoie numai

să inversăm polaritatea sistemelor, iar energia de transfer nu va diferi substanțial. Am făcut deja calculele necesare și lucrurile par a se înscrie pe făgașul cel bun.

Avicenna oftă abia perceptibil și mută paharul cu degetul mai aproape de ceașca de cafea. Party nu spusese că lucrurile se aflau pe făgașul cel bun, ci numai că păreau a se afla acolo. Orice va fi însemnând treaba asta pentru el. De aici încolo trebuia să fie extrem de atent la detalii, doar pentru asta lua salariul acela imens de la „Cronoglobus".

— În fine, cred că am înțeles, în general, cum stau lucrurile. Nu am priceput, însă, cum v-aș putea ajuta eu în problema pe care mi-ați prezentat-o.

Bahadur Bhatt îl fixă cu aceeași privire ce trecea dincolo de el. Ca și cum, de data asta, ar fi văzut trecutul pe care îl promitea cu filmele sale cronozofice. Apoi ministrul îi făcu un semn chelnerului, care se apropie cu pași de felină.

— Eliberează masa, îi comandă. Și adu-mi, te rog, servieta cu acte.

Deci nu era chiar un chelner oareare, realiză Carlos, îndreptându-și spatele. Mai degrabă un body-guard, combinat cu un secretar personal. Ar fi trebuit să-și dea seama după felul în care îi pândea mișcările stăpânului. Chelnerul așeză cu dexteritate pe o tavă paharele și ceștile, pe care o depuse pe o masă mai îndepărtată. Apoi aduse o geantă diplomat ceva mai mare decât una obișnuită, o așeză în fața ministrului și o deschise. Bahadur Bhatt scoase din interior o schiță în tuș, realizată pe foaie de calc, o manieră de lucru în proiectare care nu se mai utiliza de aproape o jumătate de secol.

— A fost nevoie să găsesc oameni care să se mai priceapă la asta, explică el, văzându-i privirile curioase. Pentru a păstra secretul în fața concurenței, o parte dintre lucruri a trebuit să le facem ca pe vremuri.

Derulă calcul și îl fixă pe masă cu două șuvițe autoadezive.

— Acesta este planul pentru un cinematograf în aer liber, pe malul Mării Arabiei, între Bombay și Kolhapur. Un milion cincizeci de mii de locuri, pe gradene din beton, dispuse în forma unui arc de cerc cu raza de doi kilometri și înălțimea în punctul maxim de 87 de metri. Biletele au fost vândute deja cu un an înainte, iar noi ne vom apuca de ridicat gradenele peste o lună. Dacă, bineînțeles, vom reuși să semnăm un contract, așa cum a precizat domnul Party.

Carlos Avicenna își puse ochelarii pe nas și se uită cu atenție pe desen, dar nu văzu nimic interesant acolo. Obișnuitele relevee, cotele de înălțime, densitatea betoanelor ce urmau a fi turnate și alte detalii tehnice de felul acesta. Ridică din umeri și vârî ochelarii la loc în tocul de plastic.

— Domnule ministru Bhatt, firma pentru care lucrez este specializată în chestiuni de filozofie cronozofică, nu de produse tehnice necesare salturilor prin timp. Dacă aveți nevoie de aparatură pentru afacerea asta, cred că aș putea să vă dau numele a două sau trei firme care se ocupă cu producerea și montarea acesteia. Cea mai mare este China Audian Engineering, iar prețurile pe care le practică sunt acceptabile pentru cantități mai importante.

— Nu de tehnică ducem lipsă. Ministrul bătu cu degetul arătător pe foaia de calc, apoi arătă cu bărbia spre Party. Pe acelea am ajuns să le producem singuri, de ceva vreme. Nu uitați că lucrăm în cinematografia cronozofică de 45 de ani. Chestiunea de care avem nevoie sunt niște explicații. O teorie care să ne facă să înțelegem cum ar putea fi afectată pânza cronozofică de activitățile pe care intenționăm să le derulăm.

— Bolywood este interesat să investească în treaba asta trei miliarde de dolari americani numai în primii doi ani.

Din care 64% sunt destinați exclusiv cercetării teoretice formale.

Arvind Aadmi Party își împreună vârfurile degetelor deasupra foii de calc.

— Ministerul Culturii va fi intermediarul acestor bani, în contractele care vor fi semnate. Aveți aici un contract în valoare de 845 de milioane de dolari, pentru ca firma „Cronoglobus" să facă primele studii de profunzime despre efectele salturilor temporale asupra prezentului.

— Cred că ar trebui să cunosc câte ceva despre natura acestui interes asupra teoriei câmpurilor cronozofice, înainte de a mă decide asupra unei decizii. Arareori firmele care au primit acceptul de a lucra în Cronozofic s-au arătat interesate și de partea teoretică fundamentală a afacerii lor.

— Dorim să aplicăm procedura inversă. Ministrul zâmbi și își frecă bărbia cu dosul palmei. Nu trimitem spectatori în trecut, ci aducem segmente de trecut în prezentul spectatorilor. Problema tehnică s-a rezolvat, reușim să desprindem falii cât de subțiri dorim, să le translăm în prezent pentru perioade limitate și apoi să le relocăm în secvența inițială, cu o acuratețe de 98%.

— Dar...

Ministrul făcu un semn și chelnerul apăru brusc din spate și rulă calcul, introducându-l într-un tub de carton și așezându-l pe fundul servietei. Reveni cu mai multe fotografii color, pe hârtie Cromo specială, care crea iluzia de profunzime. Le așeză una lângă alta, ocupând aproape jumătate din suprafața mesei. Aadmi Party trase două dintre ele și i le puse în față.

Cea din stânga înfățișa un tătar îmbrăcat în mătăsuri, cu un turban uriaș pe cap, împodobit cu un rubin tăiat în formă de sferă, călare pe un cal negru ca smoala. Ridicat în scări

și aplecat deasupra gâtului calului, arăta cu vârful paloșului curbat către valea ce se întindea până departe înaintea sa și părea că aștepta o explicație de la cineva.

— Haci Ghirai, fondatorul Marelui Hanat al Crimeei, lămuri Party. A fost adus în urmă cu o lună și jumătate, înainte de bătălia de la Kuban, ultima dusă împotriva Hoardei de Aur. Iar aici...

Trase fotografia din dreapta mai aproape.

— Aici este Constantin cel Mare și mama sa, druida Elena. Au fost preluați din fața viitoarei Biserici a Sfântului Mormânt: doi săpători au găsit într-un șanț un colț al Crucii, iar ei au fost imediat aduși la fața locului. Fotografiile îi înfățișează în decursul celor zece minute cât s-au aflat aici, în prezentul acestui an.

Constantin era un bărbat blond, înalt și solid ca o stâncă. Hlamida imperială, din brocart roșu, lungă până la pământ îi dădea un aer de războinic vareg. Împărăteasa Elena stătea în genunchi în fața mormanului de pământ și părea să tragă ceva ascuns în țărâna uscată. Părul cenușiu era strâns într-un coc complicat, în jurul unui ac lung din aur.

Carlos își puse din nou ochelarii și se uită cu atenție la amândouă imaginile. Ministrul Bhatt îl privea cu aceeași atenție, lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce-ar fi de văzut, în mod special? întrebă și ridică pozele în lumina puternică.

Comesenii nu-i răspunseră, probabil că așteptau ca el să observe singur. Poate că era un fel de test pe care trebuia să-l treacă pentru a obține contractul. Hanul tătar aplecat peste coama calului și împărăteasa creștină îngenuncheată înaintea pământului scos din acel șanț. Închise ochii și încercă să găsească o linie de legătură între cele două imagini. Nu reuși.

Se uită din nou, schimbând fotografiile între ele. Și atunci sclipirea aceea vagă din fundul văii, în primul caz, și de deasupra șanțului, foarte departe de locul unde se găseau cei doi, în cel de-al doilea, îi atrase atenția și fluieră ușor. Party zâmbi larg, se aplecă spre el și îl bătu pe umăr.

— Acum înțelegeți, domnule Avicenna, de ce simțim nevoia unei explicații teoretice fundamentale? Cât timp am imersat spectatori din prezent în trecut, n-am observat niciodată chestia asta. Se poate ca ea să fi existat, dar nu a fost surprinsă, din cauză că cel trimis înapoi în timp nu era exersat să observe asta. Iar numărul de fotografii era limitat. Când am adus falia de trecut aici, datele procesului s-au modificat profund: dronele jurnalistice și cele folosite de artiști pentru obținerea de imagini spectaculoase au făcut zeci de mii de fotografii pentru fiecare caz în parte. Și multe filmări, din unghiuri diferite.

Își setă lentilele ochelarilor pe modul „explorare de profunzime" și reexamină imaginile scan după scan. La cea de-a șaisprezecea scanare, cipul reuși să descopere cauza probabilă a sclipirii vălurite și i-o afișă în colțul din dreapta-sus al lentilelor.

— Fleroviu, spuse încet și comandă un set de filtre pentru elemente radioactive.

Lentilele se închiseră la culoare. Sclipirea din adâncimea văii, spre care arăta vârful paloșului lui Haci Ghirai, pâlpâi de mai multe ori, apoi deveni orbitoare. Cipul reluă scanarea pentru o a doua identificare. După câteva secunde se dădu bătut și afișă „sursă radioactivă necunoscută".

— Să înțeleg că ați reușit să identificați foarte exact cele două surse radioactive, reluă, trecând ochelarii în modulul inactiv și așezându-i la loc în toc. Cipul meu, oricât de performant se dovedește, este totuși prea slab pentru analize

cu gradiente adânci. Ce este cea de-a doua sursă radioactivă?

Party luă fotografiile din fața lui Carlos și i le întinse ministrului. Acesta le aruncă în servietă, o închise și i-o întinse chelnerului, care plecă imediat cu ea în direcția scărilor.

— Am identificat ceva, acceptă el provocarea și Carlos observă că nu mai zâmbea. Nu neapărat fleroviul ne-a atras atenția, deși era suficient chiar și atât, pentru că este un element instabil, creat în laborator, în 1999. Dintre elementele create de om din tabelul periodic, cu cei 114 protoni ai săi, este mai stabil decât oricare atom supergreu. Așa că e surprinzător să-l întâlnești în natură, cu aproape opt secole mai înainte de a fi conceput. Cel de-al doilea este însă și mai interesant. IA-urile specializate în analiza cromatoforă au stabilit că el nu există încă în prezent. Dacă ar fi descoperit, putem presupune că ar ocupa un posibil loc 144 sau 145 în tabel. Asta înseamnă 24 de elemente în plus, peste cele existente în prezent. La un ritm de creare de un element la fiecare 14-16 ani, putem presupune...

— Că provin din viitorul destul de îndepărtat. Carlos își simți gâtul complet uscat, dar paharele erau așezate prea departe ca să merite efortul de a se ridica. Ați mai discutat cu cineva despre treaba asta?

Ministrul Bhatt clătină din cap.

— Domnule Avicenna, marile descoperiri din orice fel de domeniu presupun și mari greșeli, care de obicei costă vieți umane. Încă nu am făcut aceste mari greșeli. Poate că nu am avut timp, deoarece am realizat numai trei translări experimentale între trecut și prezent. Am dori să le evităm, dacă se poate. Sau să le micșorăm impactul, acolo unde nu se poate. Pentru asta v-am chemat aici. Cronozofia este o știință a translării temporale aflată într-o fază incipientă. Nu există

o istorie a ei, din care să putem învăța. Dacă dorim să scoatem bani cu ajutorul ei, vom fi nevoiți să acceptăm riscuri. Dar riscuri cât se poate de limitate. Știm despre „Cronoglobus" că lucrează de aproape trei decenii în domeniu și că nu a ieșit decât rareori să facă declarații de presă. Aveți o experiență interesantă, mai de factură filozofică, pe care dorim să o folosim.

Carlos aruncă o privire discretă la ceasul brățară și dădu din cap în semn de acceptare.

— Pe scurt, domnilor, bănuiesc că studiile pe care le solicitați din partea noastră vizează un posibil contact (de orice fel ar fi el) cu viitorul nostru. Doriți să vă confirmăm, o dată în plus, teoria lui Valderan asupra timpului: dacă undeva se realizează o fractură în țesătura temporală, ea se va repeta la nesfârșit, permițând energiilor trecutului să alimenteze existența viitorului.

— Și chiar ceva mai mult decât atât, ridică o sprânceană Aadmi Party. Pentru suma astronomică pe care vrem s-o încărcăm în conturile voastre, ne dorim o certitudine. Una singură: aceea că viitorul nu va interveni peste treburile noastre.

— Mda. Carlos înclină din cap. Nu pot, evident, să iau hotărâri în numele conducerii administrative a fimei. Dar pot să prezint solicitarea dumneavoastră în termeni care să o facă greu de refuzat. Pentru asta, am nevoie de tot materialul științific de care dispuneți până acum, precum și de promisiunea fermă că nu veți întreprinde niciun fel de experiment fără acordul nostru.

Bahadur Bhatt trase scaunul mai în spate și se ridică. Aproape în același timp se ridică și Party.

— Jucați destul de... tranșant, ca să spun așa, domnule Avicenna. Și observ că o faceți pe banii noștri.

— Dar pe reputația noastră, contracară Carlos, ridicându-se, la rândul lui. Ați venit la noi tocmai datorită acestei reputații.

— În fine. Ministrul tăie aerul cu un gest hotărât. Veți primi până la căderea serii ceea ce ați solicitat. Și, da, aveți promisiunea noastră că ne vom abține de la alte experimente cronozofice până ce nu veți termina de efectuat observațiile și de tras concluziile. Pe de altă parte, vom continua să ducem afacerea mai departe, conform planurilor, în toate privințele care nu necesită operațiuni cronozofice. Vă doresc o zi cât mai plăcută, în continuare. Fie ca Ganesa să vă aibă în grija ei.

Se înclină ușor, cu o eleganță desăvârșită, și porni spre scări, urmat îndeaproape de chelnerul body-guard-secretar.

— Consumația a fost achitată de Ministerul Culturii, spuse Party, împingând scaunul sub masă. Carlos, asta e cea mai formidabilă ofertă la care ar putea visa cineva care lucrează în domeniul tău. Nu o rata! Și nu scăpa niciun cuvânt presei și mediei online. Dacă Bollywood-ul reușește în această afacere, vei câștiga atâtea dividende, încât îți vor trebui trei vieți ca să le poți folosi.

Plecă grăbit în urma ministrului, lăsându-l singur lângă masă. Își linse buzele sărate. Îi era sete. Atât de sete, încât merse până la masa pe care se aflau paharele și ceștile și bău apa călduță din cel mai apropiat pahar, aproape fără să-i simtă gustul.

Ar fi fumat o țigară, dar doctorii îi interziseseră această afurisită plăcere. De aceea, purta asupra sa un pachet pe jumătate gol, doar ca să-l simtă în buzunar, iar subconștientul său să se liniștească. Cu degete tremurătoare, extrase o țigaretă și o anină în colțul gurii. Nici măcar nu era nevoie să o aprindă.

Undeva, departe, dincolo de căldura toridă a soarelui, New Delhi se închidea încet în sine, asemenea unei azalee care se pregătește de culcare.

☆ ☆ ☆

Trecuseră aproape patru luni de când firma „Cronoglobus" primise contractul din partea Ministerului Culturii din Republica India, împreună cu toate informațiile, imaginile și filmările referitoare la experimentele cronozofice legate de proiectul cinematografiei bollywoodiene. Răstimp în care fiecare element fusese studiat în cele mai mici amănunte, iar datele obținute prin analiza și extrapolarea lor fuseseră coroborate cu informațiile aflate din presa comună sau din cea științifică în legătură cu subiectul noncanonic al „felierii temporale" și al manevrării acestor *felii* înainte și înapoi pe axa timpului.

Ca șef de proiect, Carlos avusese acces la toate concluziile care se detașaseră de-a lungul celor trei etape de analiză și, la final, fusese acela care coordonase întocmirea dosarului care avea să ajungă pe biroul ministrului Bhatt și, fără nicio îndoială, deși nimeni nu adusese respectivul nume în discuție până atunci, pe cel al lui Ray Khan, directorul general și principalul deținător de active al firmei „Bollywood Hindu Inc".

Îl cunoscuse pe Ray Khan cu ani în urmă, pe când acesta era doar un tânăr regizor în căutarea afirmării și nu-i plăcuse prea mult firea taciturnă și ochii care parcă nu-l priveau niciodată direct pe interlocutor. Dar acum nu era vorba despre un om, ci despre colaborarea dintre două firme. Pe om era posibil chiar să nu-l vadă deloc până la sfârșitul operațiunii. Dar invitația de a vizita Ahjaraad-ul, ca prim loc ales

pentru deschiderea celui mai mare cinematograf în aer liber din lume, venise din partea lui.

Perioada musonului de vară se terminase și ultimele ploi spălaseră străzile orașului, cărând către ocean gunoaiele industriale, peturile, bălegarul, animalele moarte aruncate în drum și chiar biciclete vechi și ruginite, lăsate la intrarea în curți. Cerul era aproape curat, doar liniile negre ale ultimilor nori ai furtunii care măturase regiunea mai pătau orizontul deasupra oceanului. Stătuse în hotel timp de trei zile, îndurând ploaia furioasă și plictisindu-se copios. Nu-i plăceau dramele siropoase ale Bollywood-ului și nici programele de știri ale televiziunilor locale. În general, considera India ca pe o țară cufundată încă în Evul Mediu și nu încercase să se adapteze la obiceiurile locale. Stătea trântit pe pat, cu flash-mob-ul aruncat neglijent alături, pe cearșaful mototolit și se gândea la casa sa de vacanță din Tahiti. Un altfel de sălbăticie. Un alt model de viață, mai ales de când asiaticii se hotărâseră să investească în turismul de acolo.

Se hotărî să se bărbierească și să iasă, totuși, ca să ia pulsul străzii, dar nu apucă să se ridice din pat. Flash-mob-ul îl atenționă sonor că primise un mesaj și i-l retransmitea pe lentilele ochelarilor. Saajahami, agentul său zonal, sosise în oraș și îi dădea întâlnire la o cină de lucru, după ce reușea să se cazeze.

Dacă avea să găsească unde să se cazeze, corectă Carlos propoziția. Orașul de aproape 200.000 de locuitori fusese invadat peste noapte de mai mult de un milion de turiști, care veniseră pentru un fel de festival religios. Dacă nu ar fi avut rezervare din partea Ministerului Culturii, el însuși ar fi trebuit să-și caute cazare în vreuna din micile localități învecinate. Deci, mai avea o bucată de timp să se plimbe pe străduțele înguste și pline de tarabe. Se îmbrăcă repede, luă

flash-mob-ul de pe pat și îl puse în teaca lui specială de la curea, închise ușa doar din clanță și coborî scările îmbrăcate într-un covor roșu, uzat.

La parter, un bărbat îmbrăcat într-un trenci cenușiu, cu gulerul ridicat și o pereche de ochelari mari, negri, stătea rezemat cu coatele de pupitrul de lemn de mahon și vorbea cu recepționera. Când îl zări, se răsuci spre el și-și scoase ochelarii.

— Aadmi! exclamă el, oprindu-se în dreptul lui. Ce naiba faci aici?

— Ăsta da salut de bun venit, râse celălalt și îi făcu semn cu ochiul. Ce-ar trebui să fac la recepția unui hotel? Să mă cazez sau să întreb de cineva.

— Și tu la care din variante te-ai oprit?

— Păi, ca să fiu sincer, așteptam pe cineva. Pe tine, mai exact. Pot să te răpesc o vreme?

Carlos aruncă o privire fugară spre ceasul mare, incorporat în textura peretelui.

— Păi... intenționam să dau o tură prin împrejurimi. După care urma să iau cina cu cineva.

— Deci, pot să te răpesc, râse celălalt. O mică raită, undeva. Garantez că n-o să-ți pară rău.

— Este presant?

— Aș insista, dacă nu ar fi? La urma-urmei, ai uitat pentru ce ai venit aici?

Ridică din umeri. Saajahami putea să mănânce și singur, întâlnirea fiind fixată a doua zi. Party își luă rămas bun de la femeia cu pielea ciocolatie și cu alunița tradițională dintre sprâncene făcută cu multă iscusință, cu ajutorul dermatografului, îl apucă de braț și îl conduse către ieșire.

Strada răsuna de strigăte comerciale. Copii-vânzători se strecurau cu îndemânare printre trecători și își etalau măr-

furile minuscule pe tablele de lemn legate de gât, urmăriți de câini vagabonzi care scheunau, cerșind de mâncare. Pe tarabe se înșiruiau grămezi de pești prăjiți, de cârnați fierți, de scoici, căpățâni de pești-spadă cu apendicele nazal ridicat în sus, de sarmale cu orez în frunze de viță, de curmale, banane, citrice de toate felurile, butoaie cu cidru, cu vin de struguri și de smochine.

Party îl trase spre stânga. În spatele unei coloane groase de cărămidă aștepta o mașină neagră, bine întreținută, dar mai veche de 30 de ani. Șoferul sări de pe scaun și le deschise portiera din spate. Party îl pofti să intre, apoi se înghesui după el.

Spre surprinderea lui, spațiul interior era foarte generos. Gazda se întinse peste genunchii lui, deschise un frigider mic și scoase două sticle de bere. Le desfăcu și îi întinse una.

— Să închinăm pentru prosperitate. Și pentru proiecte duse la bun sfârșit.

Nu pricepu mare lucru din urare, dar întinse sticla și ciocni. Mașina demară. Bău și așteptă ca însoțitorul său să-l lămurească asupra scopului excursiei neașteptate. Dar Party nu părea să aibă chef de vorbă. Până când ajunseră pe malul oceanului, sorbi de mai multe ori din sticlă și își consultă palmul care, după dimensiuni, părea de pe vremea Revoltei Hinduse a lui Pachamutta.

În cele din urmă, automobilul opri, șoferul le deschise portierele și îi pofti să iasă. Aerul era mult mai rece, iar norii stăpâneau aproape jumătate din cer. Ultima furtună nu ajunsese prea depare de țărm, iar vântul încă sufla cu suficientă putere încât să-i facă hainele să fluture pe corp.

— Ohoho!

Rămase pur și simplu cu gura căscată. Un imens arc de cerc, cu raza de peste un kilometru, ridica spre cer o arenă

care le imita pe cele romane. Sute de mii de locuri, pe gradene din beton armat, încă nelustruit de patina timpului, își așteptau spectatorii. Construcția semiamfiteatru, înălțată pe treizeci și cinci de niveluri, începea foarte aproape de plaja îngustă, acoperită de valuri, și se continua până departe, în inima vastei câmpii Coromandel.

— Va să zică, ați ridicat-o până la urmă.

— După cum a fost înțelegerea. Am fost preocupați să finalizăm elementele de proiect care nu aveau de-a face cu experimentele cronozofice în mod special. Aadmi Party tuși și scuipă pe terenul roșcat de sub picioare. Timpul ne cam împinge din urmă, domnule Avicenna. Pentru proiectul acesta, „Bollywood Hindu Inc." a făcut împrumuturi substanțiale de la Banca Mondială, pe care le-a girat cu toate construcțiile pe care le posedă pe teritoriul Indiei. Nu se va afla într-o ipostază tocmai... hmm! – hai să-i spunem, plăcută, când vor veni primele scadențe. Ceea ce vezi aici este numai vârful de lance. Dacă totul se va desfășura în parametri, există încă șase construcții gata de demarare, pe întregul teritoriu al peninsulei, și câte una în Indonezia și în Sri Lanka.

— Și m-ai adus aici ca să îmi arăți monstruozitatea asta de beton?

— Și asta, admise însoțitorul său.

Stătea cu mâinile în buzunare și privea detașat către noul Colosseum din stânga sa. Vântul îi ridica ușor șuvițele de păr de pe cap. Carlos se uita la el cu scepticism, neștiind ce să creadă. În mod limpede, cunoștința sa din antecamerele ONU nu-i spusese tot adevărul, deși nu-l mințise cu nimic până atunci. Nu înțelegea jocul acesta de-a șoarecele și pisica, așa că rămase în așteptare, prefăcându-se interesat de arhitectura rudimentară a construcției monumentale.

Brusc, vântul deveni mai puternic și aduse cu el stropi de apă sărată, care-l plesniră peste obraji. Un zbârnâit strident se înfiripă chiar deasupra capului său și corpul de lăcustă al unui elicopter prinse contur printre scamele de aburi și nori care se deplasau cu viteză spre larg. Aparatul atârnă câteva clipe nemișcat, apoi începu să coboare încet. Elicea cea mare stârni praful peste tot în jur, făcându-l să strănute. Roțile atinseră solul la unison, demonstrând tehnica desăvârșită a pilotului. Palele continuară să se rotească, din ce în ce mai lent, iar pe sub ele se strecură în fugă un bărbat înalt și bine legat, cu o armă automată atârnându-i la spate. Deschise ușa opusă scaunului de pilotaj, derulă scara metalică și întinse mâna să-l sprijine pe pasager. Acesta se ridică din scaun, coborî sprinten treptele și se îndreptă către ei, ținând în mâna dreaptă o servietă diplomat mai mare decât cele obișnuite.

— Domnule ministru Bhatt! Party se înclină oficial și arătă cu mâna dreaptă în direcția lui Carlos. Pe domnul Avicenna ați avut plăcerea să-l cunoașteți. Așa cum ați dorit, dumnealui a fost invitat aici să asiste la experiment, în calitate de prim spectator.

Carlos își trecu încet privirile de la unul la celălalt, mușcându-și ușor buza de jos. Fusese atras într-o cursă din care, dacă pricepea bine, imaginea lui avea să iasă destul de șifonată.

— Nu m-a invitat nimeni, la niciun experiment, clătină din cap în cele din urmă. Domnilor, nu am venit aici în calitate oficială. Mă aflu în Ahjaraad în interes de serviciu, adevărat, dar prezența mea în acest punct nu dovedește nimic.

Bahadur Bhatt râse și îl bătu pe umăr. Arvin Aadmi Party zâmbi și el, cu o politețe rece.

— Liniștiți-vă, domnule Avicenna, nu este vorba despre nimic altceva decât despre o chestiune de politețe, din partea societății „Bollywood Hindu Inc.", care a dorit să fiți prezent, în calitate de invitat special, la o extracție și aducere în prezent a unei falii temporale. Este o dovadă în plus de apreciere a ajutorului pe care ni l-ați dat în această problemă. Experimentul va începe în mai puțin de o jumătate de oră și va avea numai trei spectatori. Dacă va fi o reușită, și nu ne îndoim că va fi, atunci mâine seară locurile acestea vor fi în întregime ocupate, iar Bollywood va opera primele încasări serioase și va da startul unei noi ere în industria cinematografică.

Ceva nu era în regulă, realiză el, trăgându-se un pas înapoi. Iarba uscată foșni stins sub tălpi. Furtuna rămânea încă atârnată deasupra oceanului, nehotărâtă dacă să plece sau să se întoarcă.

— „Cronoglobus" v-a trimis prin poșta electronică, dar și prin curier, în format fizic, încă de acum o lună și jumătate rezultatele...

— Le-am primit pe toate, replică ministrul și le făcu semn să-l urmeze.

Ajunseră în apropiere de primul rând de gradene și puse geanta pe unul dintre locuri. Carlos remarcă faptul că acesta nu era drept, ci avea forma pe care ar fi lăsat-o fesele unui om într-un lut moale.

— Nu constituiau nicio noutate, preluă explicația Arvin Aadmi Party, la semnul făcut din ochi de ministru. Știam de aproape o jumătate de an ce reprezintă acele luminițe ciudate. De fapt, v-am și spus asta, domnule Avicenna, dacă îmi amintesc bine. Am discutat despre cele două elemente din tabelul elementelor chimice, care nu ar fi avut ce să caute în acel trecut și să producă acolo acea irizație, pur și

simplu pentru că nu venise încă epoca în care să fie concepute de om.

— Nu este singurul lucru pe care vi-l comunicam în nota informativă și în cea explicativă.

— De acord, v-ați făcut treaba cu multă conștiinciozitate, așa cum ne și așteptam, de fapt, din partea unei firme reputate, ca cea în care lucrați. Dar, domnule Avicenna, noi nu suntem interesați nici de concluziile la care ați ajuns și nici de recomandările făcute. Vreți să vă așezați aici sau doriți să ne mutăm mai spre mijloc? Vă asigur că orice loc ați alege, veți avea parte de o vedere perfectă a spectacolului.

Carlos se rezemă cu spatele de gradenă. Simțea furnicături în buricele degetelor, ca atunci când se pregătea să intre în acțiune. Adrenalina își făcea treaba, își spuse și aplecă fruntea într-o parte. În spatele lui Aadmi Party, frontul de nori se spărsese brusc și lăsase câteva raze de soare să mângâie pânza lichidă de sub el.

— Ganesa și-a aprins reflectorul pentru noi, spuse degajat Bahadur Bhatt, așezându-se pe scaunul cel mai apropiat. Vă sfătuiesc încă o dată să luați loc, domnilor. Se apropie timpul spectacolului.

— V-am explicat în notele trimise că există un risc de peste 64% să aduceți în prezent, pe lângă ceea ce v-ați propus, și lucruri la care nu v-ați gândit, insistă Carlos. Dintre ele, cel mai puțin amenințător, dar extrem de periculos, s-ar putea dovedi un virus, un retrovirus sau o arheobacterie, împotriva cărora medicina noastră nu a dezvoltat nicio armă de apărare.

— Și cel mai amenințător? întrebă Party, pe un ton de glumă, ciupindu-se ușor de bărbie.

Ridică din umeri. Celor doi nu părea să le pese, dar el știa ce însemna lucrul cu trecutul. Avusese parte de exami-

narea a sute de experiențe și trăsese niște concluzii care îl umpleau de fiori.

— Credeți în zei, domnilor?

Bhatt și Party își aruncară unul altuia o privire scurtă.

— Suntem în India, ați uitat, domnule Avicenna?

— Ce se va întâmpla, continuă el, fără să ia în seamă răspunsul, dacă odată cu falia temporală secvențiată veți aduce în prezent un zeu care tocmai atunci și-a ales să se plimbe prin acele locuri? Sau dacă trageți după ea un animal periculos, care va face ravagii printre spectatorii dumneavoastră? Să zicem că aduceți un om din Neanderthal și, odată cu el, o haită de tigri-sabie?

— Ne-am gândit și la aspecte de felul acesta. Party scoase un fluier din buzunar și emise un sunet ascuțit din el. Suntem pregătiți pentru orice fel de provocare venită din lumea asta.

Plaja, până atunci imobilă, începu să se miște lent înspre stânga, permițând mai multor platforme mobile să se ridice încet din adâncuri. Tunuri cu tragere secvențiată, mitraliere Hunday, cu gloanțe cu multiplicare, obuziere nonclasice cu muniție din gaze toxice congelate, aruncătoare de flăcări cu tragere automată, drone-ucigaș, microelicoptere cu disipatoare de energie calorică.

— Patru mii de soldați în spatele amfiteatrului și încă treizeci de mii în unități mobile, risipite în arc de cerc, la distanțe cuprinse între 60 și 100 de kilometri de acest punct. Colaborarea între ministerul culturii și cel al forțelor armate funcționează perfect. Repet, suntem capabili să oprim orice ar ieși necontrolat din falie și ar încerca să ne invadeze. Orice ar aparține lumii ăsteia, din orice secvență temporală pe care o controlăm. Putem să începem, domnule ministru? Peste șapte minute apune soarele.

Bahadur Bhatt înclină din cap, apoi bătu cu palma pe locul aflat lângă el, invitându-l din nou acolo.

Carlos își linse buzele sărate, apoi urcă încet treptele de beton și se așeză alături. Făcuse tot ce se putea face. „Cronoglobus" expediase către Bollywood analizele, concluziile și sfaturile de acțiune. Din punct de vedere legal, erau cu toții bine acoperiți, iar ONU nu era tocmai ceea ce s-ar putea numi o poliție cronozofică, cu legi foarte clare și stricte în domeniu, ci mai mult o platformă de discuții, de înțelegeri bilaterale și multilaterale între diverșii ei membri. Dacă avea să se petreacă ceva rău, nimeni nu s-ar fi putut lega de activitatea firmei. Sau, cel puțin, nu în mod direct.

— Vă asumați un mare risc, spuse încet, fără să privească în direcția ministrului.

În fața lor, la mai bine de doi kilometri în larg, ieșeau de sub suprafața agitată a mării spinările uriașe a două submarine nucleare din clasa „Okeanos". Mai multe punți de energie se arcuiră între antenele lor multiflex și cele situate între diferite puncte ale plajei, ozonificând puternic aerul. Lumina din jur își schimbase culoarea și textura, devenind galben-roșcată și groasă, asemenea mierii de albine sălbatice. Comparația nu era tocmai deplasată, se gândi el, dacă țineai cont de bâzâitul gros și vibrant care făcea firicelele de nisip să se ridice și să cadă înapoi, într-un joc aparent fără sfârșit.

— Cine nu riscă, nu câștigă, domnule Avicenna. Acesta era un proverb european, nu? Bahadur Bhatt întoarse capul și-l privi cu intensitate. Nici măcar nu ați fost curios să aflați asupra cărei falii istorice ne-am oprit pentru acest prim spectacol.

— De ce-aș fi făcut-o? Presupun că o să aflu oricum, răspunse cu răceală și se foi neliniștit în scaun.

— Măcar pentru ideea că ar fi prima dată în această istorie când trecutul ar vizita oficial prezentul. Bhatt râse. Vă dați seama că peste 30-40 de ani chestia asta pe care noi o facem în premieră aici va deveni atât de banală, încât se va utiliza ca procedură pedagogică clasică la orele de istorie din școli? Deschidem o eră cu totul nouă și imprevizibilă, iar dumneavoastră veți face parte din ea.

O rachetă galbenă de semnalizare se ridică de pe unul dintre submarine și explodă într-o ploaie spectaculoasă de scântei, care căzu încet spre valurile neliniștite.

— Totul a fost doar o mișcare de culise, nu? Ați dorit o acoperire tehnică în fața comisiei științifice a ONU care studiază efectele cronozofice ale chirurgiei temporale.

— N-am să vă mint, dădu din cap celălalt și își aprinse o țigară, ferind flacăra brichetei cu palmele de briza puternică. Și acesta a fost unul dintre motive. Știam că firma dumneavoastră are o înțelegere de expertiză tehnică cu ONU. Cât timp studiați cazul pentru care vă solicitam expertiza, urma să fim lăsați în pace. Și acum, gata cu întrebările. Începe marele spectacol al Timpului.

Carlos simți aproape fizic litera mare de la începutul ultimului cuvânt al ministrului. Se gândi să pornească de la presupunerea că experimentul se va dovedi un succes. Oare ce spera să obțină? Evident, bani. Patentul unui astfel de experiment urma să producă sume importante în viitorii ani. Și, în al doilea rând, imagine pozitivă pentru omul care avusese curajul să... Adică o mulțime de voturi politice din partea sutelor de milioane de spectatori, pentru care reușea să democratizeze acest gen de cinematografie spectaculoasă și, mai ales, ruptă la propriu din realitate.

Își așeză palmele în poală, hotărât să se concentreze spre uriașul ecran care urma să fie oceanul. Probabil că felierea

avea să aducă la câteva sute de metri de el ceva care avea legătură cu marea. Vreo corabie vikingă. Sau una de pirați. Un element din bătălia de la Trafalgar. Sau vânătoarea cuirasatului Tirpitz. Ori poate vreun moment inefabil de creație al lui Gauguin, pe una din plajele arhipelagului Tahiti.

Vibrația din aer se ascuți atât de mult, încât începură să-l doară timpanele. Acum, firele de nisip se ridicau până la înălțimea genunchiului, transformându-se în minitornade sclipitoare, care se aruncau bezmetice asupra construcției de beton. În mod straniu, ochiul furtunii din larg părea să se mărească încet și să se apropie de mal. Carlos știa că era doar o iluzie optică datorată vibrației, dar nu se putea abține să nu se holbeze înfiorat la ea. Era galbenă ca o picătură de venin și, probabil, la fel de mortală.

Apoi, brusc, Aadmi Party sări în picioare, cu mâna dreaptă întinsă puțin spre stânga. Vorbele pe care le rostea se pierdeau în starea de clocot a materiei din jur, dar era limpede că arăta către un punct din larg, unde începea să se materializeze ceva la fel de confuz ca și fuioarele de ceață peste Tamisa în zorii zilelor de toamnă. Imaginea patină de câteva ori, ca și cum s-ar fi autocalibrat, apoi deveni clară și suficient de mare încât să se poată zări detalii și chiar fețele oamenilor.

— Dumnezeule, ați adus caravele! exclamă el, așezându-se mai bine pe bancheta rece.

Fața lui Bahadur Bhatt strălucea de satisfacție. Spuse ceva într-un palm inserat în pielea dintre degetul mare și arătătorul mâinii stângi și o mulțime de proiectoare diasferice transformară pânza agitată a apei într-o baie de lumină.

— Am reușit să identificăm cu precizie momentul în care Columb a atins plaja din insula Bahamas. Extracția s-a făcut chiar în momentul răsăritului, înainte ca el să dea ordin să se coboare bărcile.

Ministrul întoarse fața spre el și, în lumina puternică reflectată de apă către țărm, Carlos văzu că acesta zâmbea cu toată gura.

— Ne-am gândit să-i facem o surpriză... cum să spun? Cronozofică, de-a dreptul. Peste câteva minute va coborî bărcile și va porni spre noi. Când va pune piciorul pe plajă, vom putea spune că am schimbat istoria: Cristofor Columb pornise spre Indii și îl vom face să debarce acolo unde și-a dorit. În Indii.

Nu se gândise la asta, dar ca glumă i se părea destul de macabră. Nu spuse nimic, doar se concentră asupra spectacolului în sine. Era evident că se făcuseră calcule, pentru ca marinarului cu cetățenie spaniolă lumina puternică a reflectoarelor să i se pară cea a soarelui ieșind din spatele insulei. Caravelele continuau să se apropie, iar în spatele lor, mult mai departe, prindeau să iasă din pâcla înserării alte și alte catarge.

— Sunt mai mult de trei caravele! exclamă Carlos și duse binoclul la ochi.

Nu apucă să mai audă înjurătura în hindi a ministrului. Undeva, foarte aproape, un tun cu tragere secvențiată își începu canonada, iar zgomotul provocat de microexplozii semăna cu cel al unor pliciuri de muște, numai că mult mai puternic. Apa se ridica și cobora în jurul navelor, dar ele rămâneau neclintite.

— Au stabilizatoare de ruliu, îi strigă în ureche Aadmi Party, sărind peste gradena din spate ca să ajungă lângă el. Și nu sunt deloc caravele!

Nu erau caravele. Cel puțin nu acelea ale lui Cristofor Columb. Toată populația planetei văzuse cel puțin o dată în viață imagini cu Nina, Pinta și Santa Maria. Corăbiile pe care le vedea prin binoclu aduceau vag cu ele, dar erau în

mod clar altceva. Carlos Avicenna nu se pricepea prea bine la istoria navigației, dar i se părea că dacă ar fi luat câteva cuirasate din cel de-Al Doilea Război Mondial și le-ar fi înzestrat cu vele ar fi arătat aproape ca navele pe care le examina în ocularele multiplicatoare de imagine.

Tunul tăcu la fel de brusc cum începuse să funcționeze. Prin aer se auzi vâjâitul unor punți de dislocare moleculară care, după ce depășiră linia țărmului, își concentrară tirurile invizibile asupra primei nave, înconjurând-o din toate părțile. Ceva păru să funcționeze și nava se legănă ca izbită de un val uriaș. După câteva secunde, valul trecu și ea își regăsi imobilitatea.

— Ce facem, acum? Party se răsuci către ministru. Dislocatorul molecular este cea mai de vârf tehnică militară pe care o avem la dispoziție. Să anunțăm armata, să deplaseze încoace sateliții?

Bahadur Bhatt se uita cu ochii holbați la flota care continua să se apropie foarte încet de plajă. Ceața din care continuau să apară noi și noi nave nu dădea semne că ar intenționa să dispară.

— E o invazie sau ce naiba? întrebă el într-un târziu, continuând să baleieze oceanul cu binoclul. Party, știi ceva în plus despre secvența cronozofică din care am decupat falia?

Arvind Aadmi Party clătină din cap. În clipa aceea, o navă în formă de disc se materializă în lumina puternică și rămase suspendată deasupra primei caravele. Silueta submarinului din dreapta căpătă o irizație portocalie și aliajul metalic din care era făcut scutul deflector antiradiație prinse să se topească în stropi mari, care se întinseră pe suprafața apei asemenea unor picături de ulei.

— Ăsta nu e un joc! spuse ministrul lăsând încet binoclul altături. Iar chestiile astea... nu par din lumea noastră.

— Poate că nici nu sunt. Carlos Avicenna avea vocea subțiată de emoție. Dislocarea trecutului către prezent a fracturat, probabil echilibrul curgerii timpului.

— Nu înțeleg. Ministrul Bhatt se răsuci spre el. De ce s-ar fi întâmplat asta?

— Noi... Eu am atras atenția asupra acestei posibilități... în concluzia raportului.

O platformă pătrată urcă din adâncul pământului chiar în fața lor și o formație de șase microelicoptere se ridică pe o linie oblică, în direcția caravelelor. Disipatoarele de energie calorică se activară după primele secunde de zbor și aerul se umplu aproape instantaneu de vapori de apă. Printre coloanele ondulatorii de aburi, navele apăreau și dispăreau ca într-un joc de-a v-ați ascunselea.

Probabil că la suprafața oceanului temperatura atinsese 2000° Celsius, își spuse Carlos, simțind cum valul infernal de căldură se întoarce spre ei, adus de curenții de aer.

— Poate că ar trebui să oprim toată nebunia asta! urlă el către Party. Tocmai ați adus în lumea noastră ceva care aparține unei alte lumi. Poate unei realități paralele. Nu ar trebui să ne comportăm atât de războinic, mă auzi, Aadmi? Dacă vor începe să riposteze...

Și începură. Aerul deveni un șuvoi clocotit care le alunecă în plămâni pârjolind totul. Uriașa construcție a semiamfiteatrului prinse să ardă, făinându-se din cauza temperaturii extreme. Secvența de plajă care se întindea până aproape de ei dispăru brusc, în locul ei rămânând o șuviță albă de ceață. Ochiul furtunii deveni uriaș, alungindu-se disproporționat către largul oceanului.

Și dacă aceștia sunt cu adevărat zeii vechilor religii? apucă să se mai întrebe Carlos, mai înainte ca fuiorul gros de ceață să atingă primele gradene. Zeii care s-au întors din călăto-

riile lor misterioase, hotărâți să-și revendice proprietățile ancestrale? Hotărâți să ne revendice?

Nu știu ce să răspundă și aruncă binoclul în direcția mării. Se uită către locurile ocupate de conlocutorii săi. Erau goale. Cei doi săriseră pe pământul uscat și fugeau șchiopătând, în direcția nevăzutului Ahjaraad, sprijinindu-se unul pe altul. Din spatele construcției colosale apărură mai multe jeep-uri ale armatei, îndepărtându-se în toate direcțiile. Soldați în haine kaki de vară ieșeau în urma lor din umbra zidului curb și se holbau la spectacolul straniu care se desfășura la câteva sute de metri de el.

Ce ar mai fi fost de făcut? Dacă fereastra nu se mai putea închide, și după toate aparențele chiar asta se și întâmpla, ce rost ar mai fi avut să fugă? Unde să fugă? Sincopa temporală continua să prăvălească, la nesfârșit, deasupra unuia și aceluiași segment de spațiu fragmente diverse de timp. Lumi paralele, care până atunci se suprapuseseră fără să știe una de prezența celeilalte pe același segment de spațiu, acum se grăbeau să pătrundă prin fereastra larg deschisă, zbătându-se să rămână unicul ocupant.

Unde mai puteai să fugi și, mai ales, ce rost mai avea?

Își aminti pentru o clipă de New Delhi și de mirosul lui în zorii zilei. Parcă trecuse o viață de om de atunci. Și știu ce-și dorea cel mai mult în acel moment: să fumeze o țigară și să îl vadă pe mândrul spaniol, pe cel din istoria sa, sărind din barcă în valurile lenețe ce lingeau plaja și alergând pe pământul făgăduit.

Se lăsă pe spătarul tare de beton, scoase o țigară din pachetul pe jumătate gol, o atârnă între buze și se aplecă în față, cu coatele pe gradena dinaintea lui, hotărât să vadă cât mai mult din spectacolul la care era invitatul de onoare.

Laudatio

de Sorin Nină

Ne-am strâns aici ca să aducem un pios omagiu stăpânilor noștri, slăvit fie în veci numele lor, de altfel imposibil de pronunțat.

Când au apărut la hotare, cu navele lor uriașe, și ne-au anunțat că ne vor proteja, ne-am bucurat că cineva atât de mare și de puternic ne bagă în seamă.

Când ne-au schimbat numele, limba și obiceiurile, am fost fericiți că ne vom purta asemenea seniorilor noștri din alte constelații.

Când ne-au luat organele, am fost extaziați să primim la schimb componente mecanice de ultimă generație. Eram mult mai performanți așa.

Când ne-au închis în cuști și ne-au pus să ne înmulțim controlat, am fost excitați de faptul că, în bunătatea lor nemărginită, ne-au dat liber la sex.

Noi, cei... paisprezece sclavi adoratori, le promitem stăpânilor că nu va trece zi fără să-i pomenim, nu va trece oră fară să-i servim, nu va trece minut fără să le fim credincioși. Doar să nu apară alți invadatori, mai puternici...

Restul omenirii, câteva miliarde de amărâți, luptă pentru libertate.

Ce-o fi aia?...

Luptați, nebunilor!

Terra secunda

de Marius Ghergu

Se numea „Daedalus" și era singura astronavă terrană cu motor izobar care-și extrăgea energia din liniile de refugiu ale hiperspațiului. După ce o terminase de montat și o expediase în spațiu, societatea umană din Sistemul Sol constatase că nu mai era capabilă să construiască încă una fără a se prăbuși în haos, din cauza anagajării majorității resurselor energetice în această aventură.

— Putea să se fi numit și Baal, Anubis sau Karachun, pentru că energia negativă pe care o folosește în tehnicul izobar va sfârși prin a ne scoate din minți cu totul!

— Dacă știam că ești atât de pesimist și că nu deții nici măcar un atù constructiv, atunci când te-am solicitat Replicatorului, nu ai mai fi părăsit niciodată *penumbra*. Și nici șah nu ai fi învățat vreodată, ca să îți îmbunătățești sistemele de raționalizare. Cap de măgar!

— Cine vorbea: cucuveaua din turnul bisericii!

— N-am să mai mut nici măcar o piesă pe eșichier, atâta vreme cât te străduiești să rămâi... un marțafoi! Rică Venturiano ce-mi ești!

— Eu, Rică Venturiano? Dar tu, Pristanda de două parale, ce tot numeri alan-dala steagurile de la Prefectură?

— Răcnetul Carpaților!

— Plebiscitule!

— Nici măcar nu ai habar ce-i aia!

— Că parcă tu știi!

Imprecațiile se terminară odată cu aerul din încăpere care le fusese dedicat. Norocul lor că androizii nu consumau deloc oxigen pentru a-și asigura funcționarea. Altminteri, Caragiale și-ar fi epuizat demult resursele de aer și ar fi ajuns „oale și ulcele", așa cum era consemnat în Anuarul Proiecției pentru un Uman Perfect. Cât despre Creangă, el nici măcar n-ar fi existat, replicarea sa din doi în doi ani datorându-se plictiselii aduse de singurătatea absolută a singurei entități pe două picioare de la bordul navei. Care era, desigur, EL. Cu ambele litere mari. Pentru a face clar diferența, în raport cu orice marțafoi impertinent și complet lipsit de educație.

Caragiale Ion Luca And. își trecu furios degetele mâinii drepte prin dreptul fluxului de radiație și tabla de șah se stinse.

„Daedalus" plecase spre Centauri în urmă cu 52 de ani-standard (timpul-navei). Calculele diferențiale cronozofice arătau că pe Terra se scurseseră ceva mai mult de două secole. Un fleac, dacă te gândeai că în momentul desprinderii de orbita joviană oamenii biologici atingeau în mod curent 135-140 de ani, iar cu replicarea principalelor organe interne o cincime din populație trecea de 180 de ani.

În raport cu ei, Caragiale And. era nemuritor. Evident că textura materialelor sintetice din care fusese modelat corpul său avea să se degradeze și ea după patru-cinci milenii, dar replicatorul principal putea să realizeze copii perfecte după original și să le înzestreze cu memoria trăirilor, ideilor și gândurilor avute până în acel moment.

Creangă Ion Dro. era, prin comparație, un spârc, un găinat uscat pe fața umanității, care-i proiectase liniile de dezvol-

tare intelectuală, alături de cele ale altor 12.776 de personalități umane selectate pentru replicare, în cursul acestei expediții de legendă. Nu putea să trăiască mai mult de doi ani-standard, necesita energie neregenerabilă pentru fiecare nouă replicare și, culmea-culmilor, nici măcar nu-și amintea mare lucru din experiențele negative ale funcționărilor anterioare, pentru a nu le repeta.

— Deci nu mai vrei să joci șah! spuse tărăgănat și ironic Creangă. Am observat, în general, că nu mai vrei să joci niciun fel de joc al minții la care iei bătaie o dată. Ai renunțat la stos, la tabinet, la șeptar, la toci, la pocher, la zaruri și la table. Iar acum la șah. Pesemne că toate alea erau prea complicate pentru tine. Și, mai ales, te puteam bate, asta era râca cea mare. Atunci cum dorești să ne omorâm timpul?

Caragiale exploră una din memoriile auxiliare, după care rânji satisfăcut: găsise prin lucrările literare ale predecesorului său biologic replica perfectă.

— Știi ce, nenică, eu am n-am treabă, la 12 trecute fix trebuie să fiu în punctul de comandă, ca să verific poziția navei în raport cu stelele principale.

— Ehei, măi boț de humă ce-mi ești! Iaca, stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai trăiau pe Pământul acela spre care ne întoarcem noi acum. Pe vremea când a fost zămislit, „Daedalus" nu era numai așa, o navă cu echipaj de oameni fără căpătâiu, cum se tot vânturau pe traseele cosmice interioare ale Sistemului, ci una întemeiată în toată puterea cuvântului: cu motoare subluminice pentru salturi mici prin sistemele stelare, cu motor izobar pentru salturi hiperluminice, ca să scurteze drumurile prin Galaxie, cu IA-uri de gradul III și IV, în comandă încrucișată, cu hipergrame de animație holo, care să scoată din praful istoriei suflete ce s-au fost crezut moarte pentru totdeauna... Și

toate astea numai pentru binele Androidului Suprem, care a fost trimis să reprezinte umanitatea în fața inteligențelor nonumane din Centaur. Dar acum, Pristanda de două parale, acum ne întoarcem fără ca tu să fi avut vreun succes. Și pentru ce, atunci, toată această mascaradă? N-ai obținut nimic din ceea ce oamenii aceia străvechi, care te-au asamblat și te-au expediat, își doriseră să obțină de la ființele alea ciudate. De ce m-aș chinui, deci, să-ți mențin un tonus ridicat?

Continuară să se ciorovăiască încă o jumătate de ceas, aruncând cu invective și trezind morții din mormintele lor necunoscute. Caragiale And. deveni pe rând mitocanul perfect, conțopistul lipsit de talent, bețivanul urnelor de alegeri, dobitocul înșelat de amantă, trădătorul de interese politice și cuceritorul de femei măritate, în vreme ce Creangă Dro. trecu prin pielea vicleanului de Spân, prin aceea a lui Ivan Turbincă, a afurisitului de Aghiuță și a nenorocitului de Trăznea.

Când, în sfârșit, pasele verbale se epuizară, porniră împreună către Biblioteca navei pentru a intra în carantina obligatorie de studiu. Deși încă nu-și adresau cuvântul, viforul energiei negative se epuizase și nu mai resimțeau niciun fel de rachiună unul împotriva celuilalt. Caragiale tocmai se întreba dacă stările acestea de imitare a urii umane nu erau cumva induse chiar de IA-urile aflate la comandă, pentru a-i menține lui tonusul vital la parametri înalți, nefiind o rezultantă a activității tehnicului izobar, când alarmele de proximitate începură să piuie în toate straturile alveolare ale navei.

Intrară în prima anexă de legătură cu cabina de coordonare spațială și se cuplară la sistemele de informare rapidă. „Daedalus" pătrunsese într-un sistem stelar ai cărui parametri erau asemănători, în procent de 82%, cu ai aceluia în

care trebuia să revină. Cele trei grile-spion din avanpostul îndepărtat străbătuseră deja mai mult de jumătate din spațiul pe care acesta și-l reloca în permanență, în goana lui prin Galaxie, și identificase giganții gazoși care corespundeau parametrilor lui Neptun, Uranus și Jupiter, fiind foarte aproape de orbita unei planete cu atmosferă rarefiată și cu spectru vizual roșiatic, identificabilă cu Marte. Grilele solicitau permisiunea de explorare de la distanță a acestui pseudo-Marte, înainte de a-și continua cursul de identificare impus anterior.

— Ce naiba e asta?! se miră Creangă, ieșind ametit din starea de stază informațională. Am ajuns mai devreme acasă?

Caragiale And. înlătură sistemele optice prin care receptase datele și își prinse capul între palme. Cabina se ilumină într-un bleu pastel, pentru a compensa starea sa de mohoreală intelectuală.

— Habar n-am, răspunse după un timp. IA-ul în serviciu afirmă că ne găsim doar la 68% din drum. Și, totuși, acesta pare să fie Sistemul Sol.

— Cum adică pare să fie? se enervă celălalt. Păi tu ai fost mort la plecare? Nu l-ai văzut cum arăta? Parcă te lăudai că deții o memorie fără cusur.

— Am fost inițializat la 16 luni de la plecare. O economie de energie pentru zile negre.

— Și-atunci de ce te ții așa de infatuat, de parcă ai fi înghițit o prăjină cu steag cu tot? Măi, nene Iancule, nu cumva și-au greșit dozajele de personalitate și de inteligență, de-ai ajuns să semeni până la identitate cu Crăcănel al tizului dumitale îngropat pe Terra?

Se mai porcăiră vreo trei minute, apoi lui Caragiale îi veni ideea cea mare, care urma să-i scoată pe amândoi din situația de criză. N-ar fi fost bine să îl trimită în verificare pe

Creangă, la stația spațială „Carpathia", care ar fi trebuit să orbiteze în jurul satelitului saturnian Enceladus?

— Ce nebuni ar trimite, neică, o stație în iadul de aici? se revoltă Creangă, arătând cu degetul către microsistemul planetei cu inele. E drept că e frumos pentru pictori și fotografi, dar supa aia congelată care formează gheața inelelor este absolut mortală. Mai bine construiau o pârnaie, era mai eficientă.

Îi explică motivele pentru care umanitatea considerase necesar să investească sume uriașe și să sacrifice mii de vieți și milioane de unelte-inteligente-auxiliare pentru a expedia și a menține în funcțiune acele orășele de metal, plastic și sticlă pe orbitele planetelor gazoase ale Sistemului Sol.

— Minerit în gaze, cap de curcă plouată ce ești, încheie cu blândețe sarcastică și-i arătă direcția spre hangarul navetelor. Și ar fi bine să te grăbești, altfel vom depăși limita de recuperare și voi fi nevoit să te părăsesc aici. Voi face, desigur, demersurile necesare pentru a obține o nouă replică a lui moș Creangă Povestitorul, dar ea nu va conține și amintirile tale de până acum. Deci, nu va mai semăna decât parțial cu tine.

— Ei, ei, asta presupune că ar trebui să mă simt bine pentru că prezint încă un grad înalt de utilitate, nu-i așa?

— Presupune că ar trebui să te îmbarci imediat și să faci explorarea *ca la carte*, rânji celălalt, trecându-și degetul mare și cel arătător peste mustață. Altfel, vei ajunge material reciclabil.

— Astea sunt amenințări, iar eu nu obișnuiesc să lucrez sub presiune.

— Sunt adevăruri, Nică a lui Ștefan Apetrei, adevăruri mai relevante decât pupezele alea pe care le duci la vânzare prin iarmaroace. Nu ai ajuns încă la hangar?

Porni după alte două minute de bombăneală și de amenințări, iar un detectiv-de-mișcare îi urmări traseul și îl avertiză când ajunse acolo. Imaginea finală, înainte ca naveta să se desprindă din chingile magnetice, îl înfățișă trântind cu niște solenoizi inductivi, depozitați pe un rastel pentru reparații ale unui mecanoset de exterior, și trăgând șuturi după boții de întreținere care încercau să i se strecoare printre picioare.

Furios droidul acesta parazit, stabili Caragiale, grăbindu-se să ajungă într-un post de urmărire externă. Irascibil, iritant, leneș, fricos și, mai ales, nonuman. Dar cumplit de necesar uneori. În situații ca acestea. Rare, adevărat, recunoscu, în timp ce își comuta bateriile de celule dermale la transmisia fotonică a navetei „Zamolxe". Aceasta zumzăia în așteptare pe rambleul de metal care-i ieșea de sub burtă, pregătindu-se de salt.

☆ ☆ ☆

Enceladus ocupa trei sferturi din holocam, dar stația spațială nu se zărea nicăieri. Caragiale zâmbi, exact ca un om care a auzit o glumă bună. De fapt, nici nu era necesar vreun contact video, era de ajuns să fie identificată de sistemele avansate de senzori ai navetei, iar semnalul ei decodificat să fie retransmis prin eter către „Daedalus", care avea să-i reconfigureze imaginea pentru el.

Dar nu era nimic de reconfigurat, după cum observă Caragiale And., în timp de controla încă o dată calitatea senzorilor. Iar acela era cu siguranță Enceladus. Cuantificarea informațiilor primite deja reducea la zero riscul de eroare: 499 de kilometri în diametru, o rază orbitală medie de 238.000 de kilometri și o perioadă de orbitare de 1,37 de zile

terrane. Mai mult decât atât, în timpul observațiilor de bază, orbita sa fusese încrucișată de cea a unui satelit mult mai mare, pe care IA-ul astronomic al lui "Daedalus" îl identificase cu Tethys. Se aflau în locul corect, în poziția cea mai bună de observare, dar „Carpathia" lipsea de la întâlnire.

— Dacă nu cumva... Vocea lui Creangă Dro. răsună parcă enervant de aproape, deși îi despărțeau mai bine de 14.000 de kilometri și câteva scuturi de protecție. Există ceva, la numai 18 kilometri distanță afelică, care ar putea să fie un rest de... meteorit? De gheață expulzată de pe Enceladus? De rămășiță de stație învelită în gheață? Orice ar fi, are dimensiuni mult mai mici decât „Carpathia", după cum compară senzorii. O cercetăm sau mă întorc?

— Dacă tot ești acolo...

— Nu-ți pasă dacă scapi de mine în felul acesta, ricană celălalt. Până și Dandanache acela al dumitale avea un suflet mai uman.

— Termină. Știi foarte bine că un personaj ficțional nu poate să aibă un suflet.

— Mda. De parcă noi am fi altceva. Deci, ce fac?

— Abordează-l și vezi despre ce este vorba.

Treaba se dovedi mult mai simplă decât crezuse el. Pur și simplu, obiectul acela, fie el natural sau artificial, dispunea de ancore gravitaționale, care îl agățară pe „Zamolxe" și îl conduseră pe o orbită de abordare directă. Naveta nu avu nevoie decât de câteva tușe de corecție direcțională, până să se oprească la nici o sută de metri de el, scăldându-l în lumina celisferelor sale. Orice ar fi fost, hotărî Caragiale, coroborând toate informațiile într-o hartă neurală nouă, avea o formă sferică, deformată în câteva locuri de depuneri de gheață meteoritică și de izbituri mecanice cu corpuri mai mari, pe care nu reușise să le devieze decât parțial.

Îl urmări pe Creangă cum se desprinde de navetă, cum execută câteva rotații complete în jurul obiectului și cum se oprește, în cele din urmă, în partea luminată de uriașul inelat care domina fundalul îndepărtat. După aplicarea câtorva prize de menținere, acesta se apucă să îndepărteze scoarța de rigolit și de gheață cu fascicule de radiație calorică.

— Este un obiect artificial, concluzionă el și transmise mai multe seturi de imagini recompuse de IA după parametri de dezvoltare presupuși corecți. Am găsit ceva care ar putea să fie o trapă de intrare.

După încă o jumătate de oră de muncă, transmitea din interior imagini greu de înțeles chiar și pentru o minte care încercase să inițieze o legătură cu nativii din Centaurus. Sfera era străbătută în toate direcțiile de un fel de canale suficient de groase cât să permită trecerea, dar umplute cu gheață. Fără să mai ceară permisiunea, Creangă inițiе un proces de ridicare a temperaturii interioare și de transformare a gheții în lichid. Era apă obișnuită, cu o concentrație de peste 26% metan. IA-ul la comandă îl informă pe Caragiale că aceea era compoziția coloanelor de lichide expulzate în spațiu prin cele 337 de gheizere de la suprafața lui Enceladus.

— E un ocean înghețat acolo, cu o adâncime de peste 30 de kilometri, pe care oamenii nu l-au cercetat, pentru că nu au dorit să contamineze interiorul cu microorganisme de pe Pământ. Ei bine, mă auzi, colega? – ei bine, presupun că sfera asta pe care o cercetez acum a fost aruncată prin unul dintre aceste gheizere și s-a congelat în frigul cosmic. Ce propui mai departe?

— Dă-i un ocol, deși nu cred că vei mai descoperi ceva interesant. Dar ar fi primul artefact studiat de pe Enceladus, așa că avem obligația să o facem. Ai pornit?

— Să te ia Sarsailă și să te mestece prin toate ceaunele cu smoală ale iadului! îi ură celălalt și întrerupse legătura.

Operațiunea de cercetare luă sfârșit chiar în momentul în care atmosfera opacă a lui Enceladus fu ocultată de Methone, Anthe și Pallene, trei dintre cei mai mici sateliți din sistemul saturnian. La intrarea în hangar, observatorul exterior al Punții transmise o imagine care arăta o adâncitură și o sfâșiere a scutului de protecție a navetei, care puse în stare de alarmă întreaga zonă, iar sistemul de izolare se activă automat.

— Năică, taică, ai încurcat-o, mormăi enervat Caragiale And., în timp de părăsea postul de urmărire și se grăbea spre Punte. Cred că sistemul de carantinare va stabili dezmembrarea și incinerarea mătăluță.

— Te-am auzit, îl avertiză vocea nervoasă a celuilalt. Dacă vrei să faci considerațiuni personale, nu mai lăsa intercomunicarea deschisă. Unde te duci?

— Încerc să-ți salvez fundul. Și mai taci din gura aia nenorocită, că numai belele ți-a adus.

Închise sistemul de comunicare și, pe drum, își activă prerogativele de comandant unic al lui „Daedalus". Pe Punte așteptau deja 12 cimpi și 84 de macroforme cu design variabil. Asta însemna un singur lucru, realiză el: că IA-urile în comandă încrucișată deciseseră că situația prezenta un risc total pentru navă și conținutul ei și, în concluzie, îi preluaseră o parte din atribuțiuni, conform instrucțiunilor primite la plecare. Devenise posibil ca bunul humuleștean să fie redus la matricile energetice esențiale, iar el să fie nevoit să comande o replică a unui alt personaj istoric. De exemplu, Bălcescu. Sau Iancu Jianu.

Se strâmbă expresiv și ceru să-i fie raportată situația pe grila de lectură rapidă.

Decontaminarea începuse chiar din spațiu, imediat după descoperirea spărturii din fuselaj. În zona de pătrundere nu fuseseră depistate urme de viață biologică pe bază de carbon sau de siliciu, dar pe coridorul principal al navetei aerolitii identificaseră structuri moleculare gazoase autoreplicante, care-și schimbau semnătura energetică la fiecare trei secunde.

— Este vorba despre un mecanism prebiologic, care se autoreplică în clipa în care dă peste circumstanțe ce-i permit asta, concluzionă IA-ul Macedonski-Alex Erg. Iar schimbarea semnăturii energetice ne avertizează că este vorba despre un mecanism cu inteligență superioară.

— Mai pe înțelesul afonilor ca mine, te rog.

— Este vorba despre un arheovirus, cel mai probabil ieșit odată cu obiectul acela de sub mantaua de gheață al lui Enceladus și care a stat lipit pe carapacea lui de gheață. Când „Zamolxe" a încercat acostarea, a fost lovit în unghi închis de un meteorit, cel mai probabil adus în siajul obiectului. Pătruns în condiții de dezvoltare biologică, a început să se asambleze pentru a deveni activ. Recomand incinerarea imediată a navetei și a replicantului Creangă Ion Dro.

Caragiale fluieră a pagubă. Învățase gestul ăsta după mai multe sesiuni de antrenament și se bucura de fiecare dată când îi reușea. Acum, însă, rămase la fel de încruntat ca atunci când deschisese comunicarea cu Macedonski. Nu voia să renunțe la companionul său cârcotaș, dar nu aceasta devenise marea sa problemă, ci faptul că nu înțelegea de ce ajunseseră în Sistemul Sol mult mai rapid decât era de așteptat.

— Și dacă nici naveta și nici droidul nu vor intra în contact cu „Daedalus"?

— Dacă îi părăsim aici și pornim mai departe fără ei, atunci nu mai este nevoie de incinerare.

— Dar dacă nu-i părăsim?

Pentru o clipă, care păru nesfârșit de lungă, Macedonski-Alex Erg. rămase fără replică.

— Prezinți într-o manieră confuză această situație, comandant Caragiale Ioan Luca And. Presupun că ea rezultă dintr-o implicare pseudoemoțională prea profundă, în legătură cu relația pe care ai construit-o cu Creangă Ion Dro.

— Nu e vorba de o stare confuză, ci de o stare existentă, dar neclasificată până în prezent, explică el cu răbdare. Putem să părăsim orbita saturniană cu „Zamolxe" satelizând în jurul lui „Daedalus" pe o orbită vesperiană, care nu ne va consuma decât un singur procent în plus din energia necesară deplasării. Dacă va rămâne la bordul navetei, Creangă ne va putea însoți fără a periclita misiunea. În plus, vom avea posibilitatea de a studia arheovirusul și de a înțelege care a fost relația lui cu stația enceladiană.

După un consiliu de câteva zecimi de secundă cu cimpii și cu macroformele aduse pentru validarea deciziilor, IA-ul se declară de acord cu propunerea neobișnuită, dar ține să precizeze că scutul astronavei nu va proteja naveta decât în foarte scurta perioadă în care aceasta își va inversa polaritatea în raport cu „Daedalus".

— Ținând cont de faptul că reversul monedei este incinerarea, bănuiesc că botul acela de humă din Humulești Ozanei nu va avea prea multe de mormăit, îi asigură el și părăsi Puntea pentru a comanda serviciile tehnice de reluare ale deplasării prin sistem.

Dar numitul Creangă Ion Dro. nu se lăsă dus atât de ușor cu remorca spațială. Înjură de toate cele sfinte (și, oho! – cunoștințele sale în domeniu erau nemărginit de multe) și nesfinte, le ură tuturor să preacurvăsărească până ce s-or stinge flăcările sub cazanele cu smoală ale iadului, amenință că va

face jurământul canonic al tăcerii pe șapte ani, se trase de barbă și chiar încercă să se dea cu capul de pereții navetei. Dar nu reuși să schimbe sentința.

— Mărturisește-ți păcatul! răcni el, atunci când proiecțiile lor se întâlniră în sala de jocuri proactive. Mărturisește că știai ce o să se întâmple și că special ai insistat să fiu trimis acolo, pentru ca să scapi de subsemnatul în felul acesta și să ai posibilitatea să generezi o altă personalitate. Hai, spune cine este afurisitul sau afurisita care ți-a sucit mințile-alea strâmbe!

Degeaba îi explică, în mod rațional, toate etapele care îl determinaseră să-l expedieze către artefactul blestemat, pentru că humulesteanul nu dorea nimic altceva decât să îl porcăiască.

— La urma-urmei, ce atâta tevatură? îl întrebă mieros Caragiale. Ne vom putea întâlni în continuare aici, prin holoprezență, și vom disputa câte partide de șah vei dori. Sau orice alt joc îmi vei propune. Vom discuta orice problemă arzătoare și ne vom simți bine împreună, ca și până acum. Doar că trupurile noastre fizice nu vor mai ocupa același spațiu împreună.

— Să te ia Sarsailă și să te ducă unde și-a dus mutu iapa! îl afurisi celălalt și închise.

Timp de două zile nu răspunse la niciun apel și nu permise navetei să recepționeze nicio holoprezență. Tăcere mirosind a pământ reavăn de mormânt proaspăt săpat, după cum aprecie sistemul-expert care-i contoriza semnele vitale și le retransmitea cabinetului medical de monitorizare de pe „Daedalus". Apoi ceva trebuie că se petrecu cu el în incinta minusculă a navetei, pentru că răspunse din prima la unul dintre apelurile automate lansate de IA-ul Macedonski. Și din acel moment redeveni răspopitul veșnic țâfnos dar

simpatic cu care făcuse până atunci un remarcabil parteneriat pishic, numai bun să te scoată din toate depresiile, nevrozele și asteniile unei interminabile călătorii spațiale.

Toată secvența de drum, între Saturn și gigantul Jupiter, cu cele trei inele slab luminoase și oștirea nesfârșită de sateliți, grupați de către astronomii umani de dinainte de era IA în opt grupuri, dintre care cei cu manifestarea cea mai ciudată erau constituiți în grupul Ananke și numiți „mergătorii înapoi", Caragiale și Creangă au discutat pe marginea descoperirii făcute în preajma lui Enceladus. Artefactul fusese deja studiat din toate punctele de vedere de către tehnicii lui „Daedalus", care optaseră pentru o clasificare nonizoomorfă a sa: nu ajunseseră la nicio concluzie clară cu privire la originea și scopul ființării sale, dar se arătaseră de comun acord cu ideea că acesta nu era, în mod clar, un obiect artificial.

— Ar fi fost și greu să fie așa, se arătă de acord Caragiale, scobindu-se între dinți cu o scobitoare din aur.

Făcea treaba asta de fandoseală, dorind să arate cât mai mult ca unul dintre oamenii de dinainte de cucerirea spațiului cosmic. După ce termină operațiunea, așeză scobitoarea într-o teacă de piele, pe care o puse în buzunarul de la piept al smokingului. Își luă pipa de pe măsuță, o lovi de două ori cu vatra de metalul acesteia și o vârî între buze.

— Imaginează-ți că enceladienii ăia, oricâți or fi existând (dacă or mai fi existând) și oricum or percepe ei starea materiei din jur, au trăit și trăiesc (aici există un semn de întrebare) sub pecetea unui strat gros de gheață de aproape 30 de kilometri. Când ești o ființă eminamente acvatică, care nu a văzut niciodată altceva deasupra capului decât un cer de gheață, și când nu ai posibilitatea de a ieși vreodată pe uscat, atunci în mod aproape automat nu reușești să-ți creezi

o civilizație tehnică și să te bucuri de suportul acesteia pentru a-ți face viața mai ușoară.

— Pontul, dragul meu Cațavencu, treci direct la pont, altminteri mă duc și mă culc.

— Pontul este că obiectul acela în care ai pătruns tu, în mod atât de ghinionist, nu poate fi echivalentul nici al unei nave cosmice și nici al unei stații spațiale enceladiene.

— Păi semăna cu o navă cosmică! făcu mirat Creangă Ion Dro. Cu una scufundată și apoi pusă la congelat.

— Niciun pește, moluscă sau caracatiță din mările Terrei nu au imaginat vreodată măcar o idee de unealtă, necum să mai construiască ceva cu ea. Mediul acvatic nu permite o evoluție tehnică a grupurilor sociale.

— Păi și atunci ce naiba ar fi putut să fie melcul acela plin de canale, prin care am bântuit până ce am agățat virusul?

— Nu vrei să ne așezăm? îi propuse celălalt, deși hologramele lor nu aveau cum să obosească. Poate comandăm și vreo ulcică cu vin. Din cel roșu, de Odobești.

— Vinul acela merge doar cu friptură de iepure, așa că las-o baltă, se strâmbă Creangă. Și de ce, mă rog, îți veni a sta? Vei fi obosit, pesemne.

— Mă gândeam că or să te lase picioarele când îți voi spune ce au descoperit serviciile medicale, după ultimele seturi de analize.

— Ia încearcă-mă!

— Ei bine, melcul acela plin de canale, cum ai zis tu, s-ar părea că este o excrescență osoasă, exact ca cea a unui melc, crescută din sărurile marine pentru a-l proteja pe purtătorul ei.

— Deci, există un purtător. Un enceladian, vreau să zic. La câta casă în spinare și-a tras, presupun că dispune de ceva proporții fizice.

— Asta-i partea proastă, măi, bădiță. Că nu-i așa. Tot căsoiul acela de-l bătuși tălică în lung și-n lat era făcut să adăpostească singura ființă vie pe care ai întâlnit-o acolo.

— Virusul! făcu bădia și se sprijini de perete, simțind cum îl ia cu sfârșeală.

— Virusul, dădu din cap Caragiale. Acum, că l-ai dezghețat și l-ai trezit din somn, și-a găsit imediat altă casă, nu tot așa de mare, dar la fel de bună – pe tine.

— Pe mine! se văietă humulești eanul. Cu ce ți-am greșit, Doamne?

Caragiale îl lăsă să se văicărească o vreme, să se blesteme și să se fandosească, apoi odată se răsti la el, făcându-l să amuțească:

— Ci mai taci odată, măi pezevenghiule, că mi-ai făcut capul calendar! Taci și află cum am reușit să-ți salvez fundul de la tăbăceală.

Și-i povesti cum determinase IA-urile în comandă încrucișată să nu-l incinereze.

— Te vor păsui pentru tot soiul de analize, la care va fi musai să-ți aduci obolul, mă auzi, afurisenia pământului? Dar nimic nu durează o veșnicie. Așa că, atunci când va sosi momentul oportun, te sfătuiesc să te pregătești de evadare, altminteri vei fi transformat în friptură la proțap.

— Unde să evadez?! se miră celălalt, holbându-se uluit la el.

— Cum unde? Auzi la el, mă întreabă unde! Acolo unde va fi posibil, măi boț de humă, că doar nu vei fi vrând să te iau de mână, personal, și să te conduc la locul faptei. Pe Pământ, poate.

— Pe Terra?! Și dacă pământenii nu vor să mă primească, tocmai pentru că port în mine pe enceladianul acela de trei parale?

— Nu te-ai prins încă până acum, nu-i așa?

— Ia mai lasă întrebările încuietoare și spune mai bine ce să fac, dacă descoperă (și or să descopere) că sunt contaminat.

— Nu vor descoperi, hotărî Caragiale, cu o mină hotărâtă.

— Cum așa?

— Păi așa, bine. Cum să descopere, dacă ei nici nu există?

— Păi și-atunci, măi, omul lui Dumnezeu, noi de unde naiba am pornit în această expediție? Nu de pe Terra?

— Nu de pe Terra asta.

— Nu de pe Terra asta? Păi câte planete Terra crezi matale că există în Galaxia asta?

Caragiale Ion Luca Andr. pufăi o vreme din pipă, cu privirile pierdute dincolo de hublou, în spațiul negru ca smoala.

— Habar n-am, răspunse, scoțând pipa din gură. Dar știu că acesta nu e sistemul nostru stelar, ci o copie în oglindă a lui. Gândește-te de cât timp am pătruns în el și n-am întâlnit nici măcar o epavă, ca să nu mai vorbim de nave, sateliți-cercetași, stații spațiale, poliția boților și toate artefactele pe care omenirea le-a risipit în spațiu cu prilejul fiecărei noi etape de colonizare. Și mai gândește-te că am intrat în el la numai 67,62% din distanța pe care ar fi trebuit s-o parcurgem. Așa că te pregătești să evadezi, la momentul oportun, să străbați atmosfera și să cobori pe unul dintre uscaturile mari. După părerea mea, vei fi pentru o bună bucată de vreme singurul locuitor înzestrat cu rațiune al acestei planete. Și, dacă talentul literar nu te-a părăsit cu totul, vei putea să scrii niște „Amintiri din maturitate" fără cusur.

Continuară discuția zile în șir, chiar și după ce trecură de orbita lui Marte, unde avură surpriza să constate că Planeta Roșie dispunea de o centură formată din peste o mie de sateliți, cu dimensiuni cuprinse între câteva zeci de centimetri și câteva zeci de metri.

— Deci Phaeton, celebra planetă ce ar fi trebuit să danseze între Jupiter și Marte, a existat cu adevărat, iar ceea ce vedem acum, ca un halou satelitar în jurul planetei războiului reprezintă resturile exploziei acesteia.

Comentariile lui Caragiale nu reușeau însă să împrăștie mohoreala de pe chipul bărbos al convivului său. Ba la un moment dat, când acesta se poziționă sub un spot puternic de lumină albă, i se păru că zărește un fel de urticarie roșuvineție pe pielea gâtului, acolo unde se termina podoaba bărbii. Cum de reușea un duplicat matriceal energetic să facă psoriazis pe fond nervos, atunci când pielea sa sintetică era riguros controlată de paznicii chimici puși în ipostază de veghetori de către IA-ul medical care-l supraveghea clipă de clipă? Ori poate că se dovedea a fi o reacție neașteptată a organismului infestat cu acel virus enceladian?

În cea de-a 24 zi de la pătrunderea pe eliptica sistemului stelar, alarmele de proximitate îi chemară de urgență în sala de jocuri proactive. Creangă arăta devastat, ca după un somn agitat și întrerupt de mai multe ori.

— Îmi aduci vești proaste, îl ghici el, imediat ce se așezară pe scaunele ergonomice.

— Nu știu dacă sunt proaste, dar da, sunt vești. Interesante, cel puțin.

Caragiale se scobi în nas cu arătătorul, apoi se așeză mai bine în scaun. O lumină de supraveghere pâlpâia stins deasupra capetelor lor.

— Se pare că am ajuns în dreptul Terrei, dar cu mult mai repede decât ar fi trebuit. Și...

— Ce înseamnă asta – *cu mult mai repede*?

— Am străbătut doar ceva mai mult de jumătate din distanța care separă Pământul de Marte. Mai precis 54%. Și nu e vorba despre un alt corp cosmic. Este planeta albastră,

fără nicio îndoială. Numai că... nu are satelit natural. Iar de aici analizele de coroană solară sunt mult mai clare. Coroborate, cele trei elemente au condus IA-urile la o concluzie cel puțin interesantă.

— Hai, dă-i drumul odată, mehengiule ce-mi ești! se răsti bădia Creangă, ridicând brațele spre tavan, în semn de neputință. De când ai devenit un sadic afurisit și-ți place să fierbi oamenii cumsecade în sucul lor propriu?

Caragiale rânji și-i făcu semn cu ochiul.

— Ei bine, neicușorule, s-ar părea că nu suntem în Sistemul Sol cel bun. Așa cum a stabilit Menzhausser il-Dârâm, în urmă cu aproape nouă secole, stelele născute prin acrețiune sunt întotdeauna duble. Doar că celălalt companion al lui Sol, denumit provizoriu Los, se găsește într-o diviziune cosmică învecinată, de pe o coardă spațială paralelă. În zborul nostru am depășit viteza luminii de două ori: o dată la dus și a doua oară la întoarcere. Este posibil ca acest lucru să ne fi condus pe coarda cealaltă. Lucrurile de aici sunt și nu sunt identice cu cele de dincolo. Trebuie ținut cont de faptul că fiecare sistem a evoluat în condiții diferite. Poate de aceea nu am întâlnit încă niciun semn al omenirii prin spațiul străbătut.

Creangă își prinse fața între palme și se uită lung la el, ca la o fantomă care se pregătea să dispară.

— Acum ai să mă întrebi ce intenționăm să facem.

— Ba n-am să te întreb nimic, măi, pohonțule, că parcă ai fi Cel-de-pe-comoară, de le știi tălică pe toate cele, întocmai ca Ăl de Sus.

— Întrebi, nu întrebi, tot aia e. Pentru că eu o să-ți spun și fără voia matale, frate Creangă.

— Păi sigur, se hlizi cu amărăciune celălalt. Cum să tacă musca, atunci când e cu pliciul deasupra capului? Bâzâie

mai tare încă, doar-doar l-o îndupleca pe stăpânul uneltei troznitoare să nu o folosească. Așa că mă aștept să aud tot soiul de parascovenii, una mai mare decât cealaltă.

— Ei bine, nu o să auzi decât una. IA-urile au decis să părăsim sistemul acesta imediat, ieșind prin prelungirea axului său de rotație. Iar pe ultimii zece parseci vom accelera la viteză luminică. La aceasta se va adăuga plusul energetic obținut de la vântul solar și vom putea atinge din nou accelerația hiperluminică, care sperăm să-l aducă pe „Daedalus" pe coarda corectă și să ne conducă, în sfârșit, acasă.

— Pentru tine, poate o fi fiind vorba despre acasă. Uiți însă că eu am fost încherbelat pe drum. Terra aia primă nu e mai mult decât o planetă oarecare, în raport cu mine.

— Nu uit. Așa că am luat decizia să te lăsăm aici. Dacă Terra asta secundă este nepopulată, vei avea ocazia de a deveni primul ei Adam. Vei scrie istorie, Năică, și Smaranda popii te va pomeni în veci de veci, pe cealaltă lume, unde ați luat ființă amândoi.

— Vreți să mă părăsiți aici! răcni Creangă, căutând din priviri ceva cu care să arunce în imaginea protoplasmatică a fostului său partener.

Nu găsi nimic și își trecu mâna făcută furcă printre șuvițele cărunte de păr. Ridică din umeri și se întoarse ostentativ cu spatele.

— Dacă ai fi în stare să raționezi cât de cât normal, ai realiza că aceasta este singura variantă care-ți va salva nenorocita de existență. Pentru că nu vom putea atinge viteza luminii cu tine la remorcă. Naveta ta nu ar rezista la o astfel de accelerație, pentru care nu a fost proiectată. Iar la bord nu poți să te întorci, din cauza virusului.

— Și de ce, mă rog, nu mă puteți reprimi? Nu suntem cu toții structuri topice nonbiologice? De când și până când se

sperie un android, câteva IA-uri și o mână de boți de un prăpădit de virus?

Vocea sa avea acreala pietrei de Chile și Caragiale chiar se întrebă cum de nu cauterizase pereții sălii de jocuri.

— Nu cumva toate astea fac parte din Marele Joc, prin care încerci să mă scoți mai devreme din cursă pentru a-ți comanda un alt droid, cu o personalitate mai receptivă la hachițele tale?

— Îmi e clar că orice ți-aș spune, nu vei asculta cu amândouă urechile, răspunse el, mimând o amărăciune pe care i-ar fi plăcut să o simtă.

— Încearcă-mă, totuși. Și poate-mi explici ce e acela un virus. Pe vremea când a trăit străbunul meu fizic nu se știa nimic despre el. Nu cumva e doar o simplă informație, codificată într-un anume fel? Ca și mine? Ca și tine? Ca și IA-urile alea afurisite?

— Atunci, fă-mi plăcerea și așează-te din nou, ca să putem discuta omenește.

— Un android și un droid să discute *omenește*?! râse din toate puterile Creangă, dar se așeză, totuși, pe locul indicat.

— E un pic de adevăr în ceea ce spui, îl consolă celălalt, trăgându-și celălalt scaun multifuncțional și așezându-se chiar în fața lui. Dacă ar fi pătruns pe navă, virusul probabil că nu ar fi putut să interacționeze cu niciunul dintre servanții expediției, așa cum nu a făcut-o nici cu tine. Pur și simplu, vorbim de structuri biotice complet diferite. Dar ar fi găsit un mediu propice pentru a supraviețui și chiar pentru a se înmulți. Dacă vom ajunge în adevăratul Sistem Sol cu chestia aia la bord, nu ni se va permite andocarea în niciun port spațial. Mai mult, sistemele de detecție care vor fi evoluat destul de mult cât am fost plecați îl vor detecta din start și fie vom fi ghidați spre o rută de ocolire a stelei, care

să ne piardă în galaxie, fie vom deveni o țintă pentru tirurile cu plasmă la mare distanță. Practic, ar fi mult mai rațional să ne urmăm drumul prin univers, asemenea unei stele vagabonde, fără să căutăm să ne ducem la capăt misiunea și să aducem rezultatele așteptate celor care ne-au trimis.

Creangă Ion Dro. își încrucișă palmele deasupra burții proeminente și îl privi cu un rânjet rău pe figură. În lumina slabă imitând înserarea, chipul lui îi păru androidului cel al unui diavol pictat de Hieronymus Bosch în celebrul triptic intitulat „Grădina plăcerilor".

— Dacă îmi spui toate astea, înseamnă că răul deja a avut loc, iar domnia-ta nu știi cum să mi-l prezinți mai diplomatic, nu?

— Știam eu că ești un tip interesant și inteligent, în ciuda vulgarității simpliste pe care o afișezi permanent. Caragiale zâmbi, dar știa deja că falsitatea zâmbetului său fusese descifrată de analizorii celuilalt și interpretată la justa ei valoare. Așa că nu voi încerca să te duc cu zăhărelul. Dar, înainte de asta, parcă aș bea o cafea în compania ta, ce zici?

— Zic că, de fapt, tot ce-ți dorești este să mai câștigi puțin timp pentru a-ți duce proiectele până la capăt, ca să nu apuc să ripostez și să-ți stric vreo desfășurare a lor.

— Atunci, cred că putem să renunțăm la cafea, ridică el din umeri. Mi-ar fi plăcut, însă, să am o ultimă amintire comună cu noi, în preajma unei cafetiere aburind, pe care s-o rulez din când în când, când îmi doresc câteva clipe de nostalgie. Ei bine, coțcar bătrân, răul a avut loc, după cum spuneai. Te îndrepți cu viteză de croazieră în direcția acelei Terra Secunda, devenind, pentru un an local, satelit al ei, timp în care unghiul de intrare în atmosferă se va micșora treptat, aducându-te la suprafață la o viteză acceptabilă pentru o amerizare fără riscuri.

— Aha! se mulțumi celălalt să constate.

— Noi deja ne-am înscris pe spirala axului de rotație a acestui sistem stelar și, până ca tu să ajungi să vezi planeta albastră prin receptorii optici ai navetei, noi ne vom fi apropiat suficient de mult de viteza de desprindere. Practic, vom împunge în coarda de energie învecinată acesteia pe care ai rămas tu, cu speranța că vom avea suficient de mult elan să o străpungem. Iar în privința ta, prietene...

— Nemernicule! spuse calm Creangă, înclinând capul spre dreapta. Fie să mă uiți de îndată ce nu ai să mă mai vezi! Ca pe oricare altă informație nefolositoare.

Holograma pâlpâi și se stinse.

— ... îmi e clar că nu mă vei asculta cu amândouă urechile, încheie Caragiale, privind lung spre locul unde până în urmă cu câteva clipe stătuse celălalt. Dar chiar și fără asta, eu ți-am oferit posibilitatea de a deveni un fel de Dumnezeu pentru lumea asta neînceputăîncă. Și te-am trimis acolo, cu diavolul ăla mic de enceladian. Împreună, sper să faceți o treabă mai bună decât cea rezultată pe Terra Prima. Doar vă meritați unul pe altul, nu?

Se ridică și de-abia atunci sistemul de detecție a persoanelor realiză că în cabină nu fusese activă decât o hologramă.

Poate-mi explici ce e acela un virus, îi solicitase Creangă. De ce naiba îi ceruse asta? Și de ce adăugase apoi chestia cu informația codificată într-un anume mod? Știuse și doar îl testase pe el?

Un junghi îi trecu prin inimă și se opri pe coridor, de parcă ar fi fost amețit. În realitate, sistemele de compensare își făceau treaba și nu simțea nimic din ceea ce simula atât de uman. IA-urile navei realizaseră mii de holoimagini cu virusul, îi decodificaseră sistemul cromozomial, îl analizaseră din perspectiva unui număr nefârșit de grile. Un munte de

informație despre el se adunase în memoriile colective ale lui „Daedalus". Și ce știa cel mai bine să facă o informație decât să se autoreplice atunci când găsea mediul adecvat?

Caragiale Ioan Luca Andr. își îndreptă spatele și porni alergând către postul de generare a replicanților, hotărât să activeze replica numărul 7658 – Titu Maiorescu Dro. Era avid după filozofie și nimeni altcineva nu-i putea replica mai dogmatic pe tema lumii ca voință și reprezentare, cu care Arthur Schopenhauer închisese porțile viziunii materialiste asupra lumii, la mijlocul secolului al XIX-lea. Avea nevoie de scolastică și de idealism, ca să șteargă vulgaritatea humulesteană a ultimei perioade de așteptare a revenirii la umanitate.

Și, mai ales, ca să priceapă cât de profund putea să modifice o informație sălbatică o matrice de informații domestice, transformând o structură generată pentru un alt scop într-un cuibar de clocit viruși extratereștri. Cel puțin mucalitul acela de Creangă nu avea să distrugă o lume. Ci doar s-o construiască de la zero.

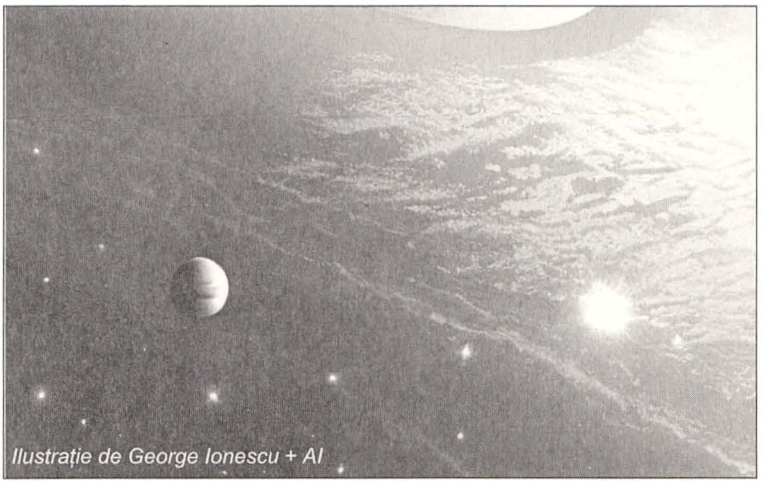

Ilustrație de George Ionescu + AI

Loteria genetică

de Sergiu Someşan

Am 15 ani, mă numesc Sara și voiam să ajung prințesă. La fel ca aproape toate fetele din sat. Trebuie să recunosc că eu am o mare parte din vină pentru visul lor nebunesc. Asta, fiindcă ori de câte ori venea căruța cu minuni a lui Loli în sat, eu eram prima care se înființa lângă ea. După război și după ce toate orașele cât de cât mai mari au fost distruse, oamenii s-au retras în sate înșirate de-a lungul văilor mai ferite, sub coastele abrupte ale dealurilor, ca și cum s-ar fi adăpostit din calea unei noi conflagrații.

O vreme, nu se prea găsea nimic în plus decât ce era la micul magazin din mijlocul satului. Dar după un timp, prin localități a început să umble Loli, cu o căruță cu coviltir în care se părea că se ascund toate minunile lumii. Oamenii vorbeau că, de fapt, Loli umbla printre ruinele caselor din orașe și scotocea pe acolo, iar ce găsea punea în căruță și vindea prin sate. Unii spuneau că s-ar putea ca mărunțișurile vândute de el să fie chiar radioactive, dar cum n-avea nimeni vreun contor de radiații, iar Loli era mereu în preajma lor și nu păția nimic, probabil că nu erau. Dar chiar dacă ar fi fost, ce ne păsa nouă, copiilor, de asta, fiindcă atunci când Loli se oprea în piața satului și desfăcea obloanele căruței în fața noastră, a puștilor, parcă se deschideau porțile raiu-

lui. Tot ce își putea dori cineva de vârsta noastră se găsea acolo și nici nu erau foarte scumpe. De obicei un bănuț, cel mult doi, din cei de alamă; rareori mai mult. Dacă nu aveam bănuți, Loli făcea schimb și pe ouă sau chiar pe găini sau bucăți de brânză ori unt. În mod normal, Loli prețăluia pe loc și spunea de îndată ce putea să ofere pentru ceea ce aduceam noi sau țăranii. Și cum toată lumea era mulțumită, bătrânul negustor ne călca satul cam de două, trei ori pe lună.

Pe mine m-a interesat încă de la început un glob transparent, plin cu cilindri argintii de mărimea unui deget. Globul era așezat chiar deasupra coviltirului, ca să fie văzut de toată lumea, dar să nu poată fi atins. Deasupra lui, pe un afiș, era o fată de o frumusețe deosebită, îmbrăcată într-o rochie minunată, sub care, cu litere mari, o întrebare te ispitea din plin: „Vrei să fii și tu prințesă?". Sub întrebare era oferită și rezolvarea: dacă vrei, joacă la loteria genetică și chiar mâine poți deveni o prințesă!

Ce însemna asta, nimeni nu știa prea bine, nici măcar bietul Loli, care așa primise și el căruța, cu globul de cristal cu tot. Pentru cei care întrebau, le explica și cum funcționează: în partea de jos a globului era o fantă în care trebuia introdusă o monedă de argint, apoi trebuia răsucit un mâner și din glob cădea un mic cilindru. I se rupea capacul, apărea un ac care trebuia pus pe brațul câștigătorului, apoi trebuia desfăcut și celălalt capăt, unde era un piston care trebuia apăsat cu putere. După cum se spunea în afiș, în funcție de norocul fiecăreia, te putea transforma într-o prințesă, îți puteau crește aripi și ajungeai zână sau te puteai transforma în vrăjitoare și să ghicești tuturor viitorul. Erau mai multe promisiuni de acest fel pe afișul de sub glob, dar mie îmi rămăsese în minte doar prințesa, cu rochia ei minunată. Încetul cu încetul, le-am prostit și pe prietenele mele,

deși niciodată nu ne-am gândit ce ar putea face o prințesă într-un sat sărac, așa cum era al nostru. Crescusem cu toatele și continuam să ne petreceam cea mai mare parte a timpului pe câmp, la prășit și la cules recolta. Sau cu caprele, când nu era altceva de lucru. Dar în niște gospodării sărace, precum cele în care trăiam, se găsea mereu câte ceva de făcut pentru niște fete sănătoase și în putere.

Până pe la 14 ani, doi învățători bătrâni, soț și soție, ne mai învățau și pe noi câte ceva. Mai mult să scriem și să citim, ba chiar și să socotim, fiindcă de restul materiilor nu prea aveau timp. Ne învățau și poezii, mai mult poezii patriotice, din care nu înțelegem mare lucru, dar ne plăcea să le recităm cu mândrie și patos.

Îmi plăcea, în mod special, una din care nu țineam minte decât finalul:

„Cu-o moarte toți suntem datori,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit!".

Îmi aduc aminte că din cauza poeziei, atunci când am auzit-o prima dată, am fost așa de impresionată de ea că atunci când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îl eliberez pe Lăbuș din lanț și să-i spun, în timp ce zburda liber în jurul meu:

— Așa, așa, Lăbuș! Dacă vin lupii să ne atace, măcar să mori în luptă ca un leu și nu ca un câine înlănțuit.

O zi întreagă au alergat tata și mama mea vitregă după el să-l prindă și să-l pună iar în lanț. Deși, ori de câte ori se ivea ocazia, îi dădeam iarăși drumul.

Oricum, de fiecare dată când venea Loli, mă înființam lângă căruța lui, îmi chemam prietenele și priveam ore în șir minunăția de prințesă de deasupra globului. Niciodată nu speram să fac rost de vreun bănuț de argint, fiindcă și

dacă aș fi vândut toate cele zece găini din curtea părinților, n-aș fi obținut nici măcar un sfert de bănuț. Am văzut odată cum arată unul, nu era mai mare decât unghia mea de la degetul mare și cam tot cât o unghie de subțire, dar îmi era la fel de inaccesibil ca și luna de pe cer.

Astăzi, însă, spre seară, cumva, toate s-au rezolvat de la sine. Am ajuns târziu acasă, fiindcă, pierdută în grupul de prietene vesele, căscasem ochii toată ziua la căruța lui Loli, privind când la unul, când la altul cum își cumpărau fleacurile la care visaseră o lună întreagă. Unii acadele, unii pistoale cu capse sau fluiere de tablă, însă niciunul nu luase o seringă magică, să îl pot întreba, pe urmă, ce anume obținuse.

Mama mea – mamă vitregă, e drept, dar tot mamă îmi era și trebuia să ascult de ea –, de cum am ajuns acasă, mi-a strigat, pe tonul ei autoritar folosit când mi se adresa:

— Sara, ia patru ouă din cuibar și du-te la prăvălie de adu un litru de petrol, că s-a terminat!

Nu era nimic de comentat, așa că am luat de după ușă sticla de petrol, legată cu o ață, ca să o pot aduce mai ușor când avea să fie plină, și am plecat la prăvălie. Aceasta era, de fapt, pe jumătate birt și bețivii satului își făceau veacul pe acolo, sporovăind vrute și nevrute. Spre neplăcerea mea, l-am observat printre ei și pe Sile, unul dintre bogătanii satului, care mai mereu îmi aținea calea când avea prilejul, încercând de fiecare dată să mă pipăie.

La fel făcu și acum și, când mă văzu, dădu scurt pe gât paharul cu tărie pe care îl avea în față și se îndreptă spre ieșire, unde știam sigur că avea să mă aștepte din nou cu propunerile lui nerușinate.

Imedit ce am ieșit, m-a prins brusc de mână și m-a întrebat rânjind:

— Și ia zi, Sara, ce să-ți dau să mă lași să te pup o dată. Și să-ți mângâi sânii ăia, că uite ce frumoși s-au făcut!

Dățile trecute mă smucisem brusc din mâna lui și mă îndepărtasem repede, scârbită, dar acum doar m-am tras mai într-o parte, străfulgerată de un gând. Și l-am întrebat:

— Ce poți să-mi dai?

Cred că întrebarea mea l-a luat prin surprindere, căci s-a crispat dintr-odată. Dar și-a revenit repede și, privind în jur, să vadă dacă nu ne aude cineva, a răspuns gâfâit:

— Orice, Sara! Îți jur că îți dau orice, că prea m-ai înnebunit!

— Vreau o monedă de argint! am răspuns scurt și mi-am retras brațul din strânsoarea lui.

Am crezut că o să-mi râdă în nas, dar în loc de asta s-a scotocit în buzunar și a scos, victorios, un bănuț strălucitor de argint.

— Hai după prăvălie și al tău este! a exclamat.

Și înainte să-mi dau seama ce fac, m-am lăsat trasă de el în spatele clădirii.

Într-o mână aveam sticla cu petrol, pe care o țineam de sfoară, iar cu cealaltă înhățasem moneda, așa că nu m-am putut apăra prea bine. Nici când m-a sărutat și nici când mi-a băgat mâna în sân, frământându-l până când a început să mă doară. Când am văzut că încearcă să mă pună jos, am băgat moneda în buzunarul rochiei și i-am tras cu putere mâna afară. M-am zbătut apoi până am scăpat și am zbughit-o de acolo.

— Sara, Sara, mai stai, că te plătesc cum nici n-o să-ți vină să crezi...

Am fugit ca purtată de vânt și nu m-am oprit decât lângă căruța lui Loli, care tocmai se pregătea să tragă obloanele pentru noapte și să se culce.

N-a părut prea încântat când m-a văzut apropiindu-mă în fugă, dar când am ajuns și am scos moneda de argint, s-a schimbat imediat la față.

— Să înțeleg să vrei să ajungi prințesă? m-a întrebat lingușitor și n-am putut decât să dau aprobator din cap.

M-a ajutat să amestec cilindrii argintii în glob, apoi mi-a arătat cum să bag moneda și cum să învârt cheița ca să cadă o seringă în locaș.

Când am luat-o în mână, am vrut s-o iau iar la fugă, dar Loli m-a prins de brat și m-a oprit:

— Ascultă la mine, fată dragă. Ascultă bine ce îți spun, ca pe urmă să nu vii la mine să te plângi. Seringile astea le-am luat dintre ruinele unui laborator de genetică, cel puțin așa scria pe clădire. Înainte de război, orășenii aveau astfel de seruri care, contra cost, puteau transforma un om în orice ființă și-ar fi dorit ei. După război, știința asta s-a pierdut, au mai rămas numai ici-colo câteva seringi din astea. Dar toate au etichetele originale șterse și multe au serul din ele expirat și nu se va întâmpla nimic. Sau poate că o să funcționeze și o să te transformi în cine știe ce arătare. Pe vremuri, tinerii bogați jucau și astfel de jocuri. Numai că ei aveau la îndemână și remediul, pe care dacă și-l injectau la timp puteau reveni la ce fuseseră înainte. Eu nu am așa ceva, așa că ai grijă ce faci. Mai bine mai așteaptă puțin și strânge trei monede de aur, după care te poți duce în orășelul de la capătul văii, să-ți cumperi un remediu garantat, dacă nu îți convine ce devii.

— Am înțeles, i-am răspuns eu grăbită și am dat să-mi smulg brațul din mâna lui, dar părea că nu vrea să îmi dea drumul așa ușor.

A tras un sertar de la baza globului, a scos o foaie de hârtie și mi-a întins-o:

— Înainte de a-ți face injecția, ar fi bine să citești atentă ce scrie pe foaia asta. Am luat-o tot din laborator. S-ar putea să-ți prindă bine ce afli de acolo. Eu, unul, n-am înțeles mai nimic. Poate reușești tu...

— Bine, bine, am murmurat și mi-am smucit mâna, după care am înhățat sticla cu petrol și, strângând fiola în palmă, m-am grăbit spre casă.

Bietul Loli nu avea de unde să știe că nu aveam cum să strâng trei ducați de aur nici dacă aș fi muncit toată viața. Bani nu se prea găseau în valea noastră și nici măcar Sile, cu toată bogăția lui, nu cred că avea trei ducați de aur. Și chiar dacă i-ar fi avut, în mod sigur nu mi i-ar fi dat mie, indiferent ce l-aș fi lăsat să-mi facă.

Cu fiola bine ascunsă în buzunar, când am ajuns acasă am răspuns grăbită întrebărilor puse de mama privind întârzierea, nici nu mai știu ce minciuni i-am îndrugat, apoi m-am strecurat în șură, unde, la lumina unui felinar, am citit hârtia de la Loli. Era acolo, chiar la început și un desen care explica unde trebuie făcută injecția și cum anume să fie manevrată seringa. Apoi, un text cu puterile pe care urma să le capăt, remediile pe care să le folosesc în caz de reacții adverse, precauții pe care trebuia să le iau și multe alte chestii pe care nu le înțelegeam. Toate defilau prin fața ochilor mei obosiți, în timp ce așteptam să se culce familia.

Când, în cele din urmă, au făcut-o și în toată casa nu s-a mai auzit niciun zgomot, am scos cilindrul argintiu din buzunar și l-am privit la lumina pâlpâitoare a felinarului. Poate că ar fi trebuit să mai citesc o dată instrucțiunile primite de la Loli, dar eram prea nerăbdătoare și oricum nu le înțelegeam.

Am deșurubat capacul seringii și m-am înfiorat când am văzut acul subțire și strălucitor. Am avut o clipă de ezitare,

dar în cele din urmă mi-am făcut curaj și l-am lipit de braț, aproape de umăr, așa cum văzusem în desenul de pe hârtie.

Am apăsat capătul cilindrului și s-a auzit un fâșâit moale, apoi am simțit o durere ușoară și după aceea, nimic.

Am adormit în șură, pe un balot de fân, întrebându-mă dacă nu cumva totul era doar o păcăleală a lui Loli sau poate că serul deja expirase și mă lăsasem pipăită degeaba de nesimțitul de Sile.

☆ ☆ ☆

Când m-am trezit, m-am simțit ușor amețită. Nici nu am fost în stare să deschid ochii. M-am mai liniștit abia când am auzit vocea blândă a tatălui meu, care mă întreba:

— Sara, vrei să îți aduc niște apă?

— Daaaa, am spus prelung. Adu-mi, îmi e o sete de mor!

La școală eram mereu lăudată pentru vocea mea și de cele mai multe ori, la cor, eu eram cea care dădea tonul la cântec.

În locul glasului meu melodios, însă, am auzit doar un muget prelung, de vită aflată în suferință. Am deschis înspăimântată ochii și în locul pereților camerei în care dormeam de obicei am văzut pereții șurei.

— Ce caut aici?! am întrebat, dar în loc să îmi aud vocea, a răsunat tot mugetul de dinainte.

Am vrut să-mi ridic mâna; în locul degetelor am văzut doar o copită. Și tata mi-a cuprins gâtul, murmurând:

— Fetița mea prostuță! Niciodată n-ai vrut să mă asculți și acum uite ce-ai pățit! Ți-ai făcut o injecție aiurea și te-ai transformat în vită!

— Lasă, că-i bine și-așa, s-a auzit glasul aspru al mamei vitrege. Proastă, proastă, dar uite cu ce mândrețe de junincă ne-am ales!

A trecut în fața mea și s-a prefăcut că nu-mi vede ochii în lacrimi:

— De acum poți ori să o iei cu tine la treburile câmpului, ori să o vindem și să obținem niște bani frumoși!

Tata mi-a adus o găleată cu apă și am băut cu sete. După aceea mi-a pus niște fân în față. Și au ieșit amândoi din grajd, discutând în contradictoriu, așa cum făceau mai mereu în ultimul timp.

Încă nu-mi puteam reveni din stupoare și mă așteptam ca din moment în moment să mă trezesc din coșmar. Nu m-am trezit și nici n-am avut timp să mă gândesc la mine și la ce mi se întâmplase, pentru că vestea despre transformarea mea s-a răspândit ca fulgerul în sat și până seara a fost un du-te-vino continuu în vechea șură a părinților. Tata mi-a mai adus, spre seară, o găleată de apă și mi-a mai pus un braț de fân în față, apoi i-a dat pe toți afară.

Mama, grijulie, l-a obligat să mă lege cu un lanț, să nu-mi vină vreun gând de ducă, nebunatică cum mă știa; asta doar până mă mai obișnuiam cu noua mea stare. Tot ea l-a obligat să închidă bine ușa cu un lacăt, ca să nu intre cineva să mă fure.

Nu m-a furat nimeni, dar cu puțin înainte de miezul nopții am auzit mișcare și am văzut o scândură din peretele vechi cum se dă la o parte și intră, cu pași furișați, Sile.

A venit în fața mea și a început să râdă:

— Ai văzut, prostuță mică, ce-ai pățit dacă n-ai stat să te mângâi? Ce se întâmpla dacă te mai mângâiam și eu puțin? Dacă ai fi vrut, în cele din urmă ți-aș fi dat și cele trei monede de aur, ca să te duci la oraș să te faci prințesă.

A trecut în spatele meu și am întors capul încet, urmărindu-l cu coada ochiului. S-a aplecat și m-a prins de țâțe, prefăcându-se că vrea să mă mulgă.

— Uite că acum nu mai am nevoie să-ți cer ție voie să te mângâi pe țâțe. Și am să vin în fiecare seară să fac asta, fiindcă nu mă mai poate opri nimeni. Deși aș fi preferat să o fac atunci când erai o fetișcană, o să fie bine și-așa. Iar dacă îmi place, poate chiar o să te cumpăr de la părinții tăi. Chiar așa, cred c-o să te cumpăr, fiindcă, deși acum ești doar o junincă simpatică, eu o să-mi aduc mereu aminte cine ești de fapt și-o să te mulg cu plăcere, în fiecare seară.

Nu știu dacă perspectiva că Sile ar fi putut să mă cumpere și să mă mulgă în fiecare seară sau firea mea rebelă și poziția lui perfectă, m-au făcut să găsesc pe loc rezolvarea problemei. Când s-a ridicat, a făcut un pas în spate și, cu coada ochiului, deși poate că încă nu-mi puteam controla perfect corpul, mi-am dat seama că aceea era o ocazie unică. M-am încordat și, cu toată puterea, i-am tras o copită. L-am văzut cum se dă de-a berbeleacul și se proptește, uluit, în peretele grajdului. Poate furia sau poate chiar puterile căpătate din serul administrat, m-au făcut să mă simt foarte încrezătoare. Am scuturat din cap și lanțul cu care eram legată s-a rupt ca și când ar fi fost făcut din ață de cusut. Am ajuns lângă Sile și, când i-am văzut capul răsucit într-o poziție nefirească, mi-am dat seama că n-o să mai pipăie vreo fată niciodată.

Ușa a cedat la fel de ușor și m-am avântat spre pădure, spre libertate.

Deși din botul meu ieșeau numai mugete îndrăznețe, în timp ce fugeam recitam, de fapt, cu patos, vechea poezie:

„Cu-o moarte toți suntem datori,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit!".

Versurile mi-au adus aminte de Lăbuș, așa că m-am întors și am băgat un corn în belciugul cuștii, eliberându-l și pe el. Apoi, simțind că mi-am îndeplinit toate îndatoririle, am zbughit-o spre pădure.

Pășeam mecanic, cu mintea la cuvintele din josul foii de hârtie de la Loli. Scria ceva acolo despre un remediu numit R-3, care trebuia administrat în cel mult trei zile de la injectarea serului; altfel, trăsăturile animalice deveneau permanente și nu mai puteau fi înlăturate.

Sau mai zicea ceva despre frunzele unei plante medicinale, dar nu-mi puteam aminti deloc despre ce plantă era vorba. Și nu mai aveam la dispoziție decât două zile ca să îmi amintesc și să o caut. Sau să mă împac cu alternativa și să rămân pe vecie o junincă simpatică, cum mă alintase nefericitul de Sile.

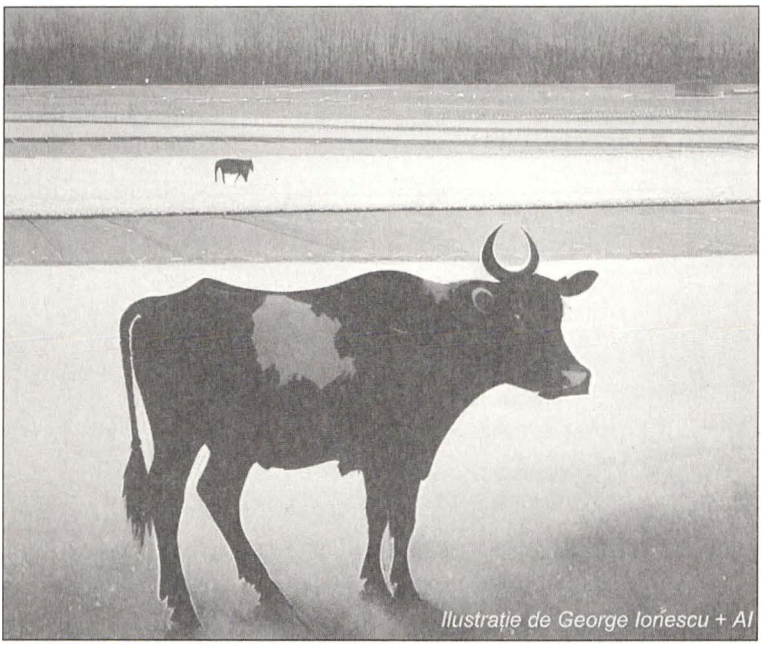

Ilustrație de George Ionescu + AI

Îngerul cu aripi de piatră

de Cristian Cârstoiu

Mai erau cincisprezece minute până la raportul de gardă și, împreună cu doctorul Mihălceanu, treceam în revistă pacienții nou internați. Nu voia să aibă surprize dacă profesorul ar fi avut întrebări.

— Ia uite pe cine am plăcerea să revăd! îmi zise bărbatul de pe patul de lângă fereastră.

Nu l-am recunoscut la început, ca să fiu sincer. Părul alb era lăsat lung, vâlvoi, făcuse cârlionți, iar vocea era un pic schimbată. Și-a dat seama că nu știam de unde să-l iau, așa că a zâmbit și mi-a făcut complice cu ochiul.

— Dacă ești de gardă într-una din zilele cât mă țin ăștia aici, vino cu o tablă de șah. Ca-n vremurile de altădat'.

— Domnul Gelu?! am zis eu, neîncrezător.

— În carne și oase!

— Mai mult oase, făcu doctorul Mihălceanu, aflat în spatele meu, studiind atent foaia de observație. El e pacientul trimis la noi cu suspiciune de fibrodisplazie osificantă progresivă. Îl cunoști?

— E, chestie veche. Locuiește în cartier cu părinții mei. Care mai e viața matale, domnu' Gelu?

— Care să fie? Am lăsat-o mai moale cu aventurile și umblatul prin lume, acum stau mai mult acăsică.

Râse din toată inima, ceea ce-i declanșă un acces de tuse seacă, dar care se potoli repede.

Pe „domnul Gelu" îl știam de când eram în clasa a noua. Familia mea se mutase în vara aceea într-un bloc aproape de parc, căruia ajunsesem foarte curând să-i cunosc toate aleile. Pentru că nu-mi făcusem încă o gașcă cu care să umblu, dădeam o tură sau două jur-împrejurul lacului cu bicicleta. Undeva, nu departe de pod, erau mesele de șah unde se strângeau pensionarii în zilele frumoase. Adevărul e că cei mai mulți jucau table, foarte rar cineva chiar juca șah. Așa l-am remarcat pe domnul Gelu – de multe ori era singur în fața pieselor, mutând și albele și negrele. În ziua în care am făcut cunoștință cu el avea un partener, unul din vecinii noștri de bloc. Când l-am salutat, mi-a făcut semn cu mâna să mă apropii.

— Tu te-ai mutat de curând la scara B, așa-i? m-a întrebat vecinul.

— Da, domnule, acum două luni.

— Îți place să joci șah? Uite, domnul Gelu aici, îmi zicea că te-a văzut singur prin parc aproape în fiecare zi. Mă gândeam să vă fac cunoștință. Ce părere ai?

— Știu șah, cât de cât, dar nu pot să spun că e distracția mea favorită. Nu voiam să fiu nepoliticos.

— Vino mâine să facem o partidă. Ai să vezi, pe măsură ce vei juca mai bine, o să-ți placă din ce în ce mai mult. Domnul Gelu avea o voce neașteptat de caldă, ca a unui bunic care spune nepoților o poveste înainte de culcare.

Așa a început prietenia mea cu domnul Gelu. Trecuse în viață prin multe și, cu timpul, se deschisese în fața mea. Îi plăcea să povestească, iar mie să-l ascult fascinat. Am jucat șah măcar o dată pe săptămână, până când am terminat liceul și am plecat la facultate, la București. Nu-l mai văzusem, deci, de mai bine de zece ani.

— Și, deci, care-i treaba, ce te aduce la noi la spital? intră în subiect specialistul.

Ignorându-l total, domnul Gelu se uita fix la mine.

— Mă bucur pentru tine, să știi. Ai dispărut brusc și n-am mai știut nimic de tine. M-am întâlnit la un moment dat cu Florin, vecinul tău, și mi-a zis că ai plecat la facultate. Bravo!

Se întoarse apoi lent către celălalt medic, pe care-l privi preț de câteva secunde lungi înainte de a-i vorbi.

— Doctore, treaba-i fie foarte simplă, fie foarte complicată. Pe mine mă doare spatele, aici, mai sus de omoplați. Am fost la mine acolo la spital, mi-au făcut analize, raze, tomograf, s-au crucit și-au zis să vin la București, că ei nu au mai văzut așa ceva.

— Ei, tataie, las' că-i dăm de cap. Ești pe mâini bune, da?

Domnul Gelu nu răspunse, dar încuviință dând ușor din bărbie. I-am prins privirea și am știut că nu-l place pe doctorul Mihălceanu. Odată, când eram cu el în parc, trecuseră pe lângă noi doi tineri îmbrăcați în treninguri negre.

— Ăștia-s răi, răi la suflet, zisese el posomorât.

Îi urmărisem curios cu privirea, pentru că până atunci domnul Gelu fusese atent la tabla de șah, iar cei doi veneau din spatele lui. Îi putusem vedea suficient de bine cât să-i recunosc, câteva zile mai târziu, într-un reportaj la televizor. Fuseseră arestați de poliția comunitară pentru tâlhărie. Și acum îl privise pe specialist în același mod.

Pacientul din patul de lângă ușă era un bărbat de șaizeci și doi de ani, cu o poliartrită severă. Articulațiile degetelor i se deformaseră rău de tot și avea dureri mari în toate oasele. Nu erau prea multe lucruri pe care le puteam face, iar el știa asta. Înainte de a pleca, după ce am terminat vizita, i-am promis domnului Gelu că joi, când aveam să fiu de gardă, voi aduce și tabla de șah. Ca pe vremuri.

Pe coridor, Mihălceanu îmi dădu un pumn ușor în umăr, înainte de a intra în salonul următor.

— Să te documentezi tu despre FDOP, vezi ce găsești pe internet. E o boală extrem de rară. Să fiu sincer, n-am avut niciun caz din ăsta până acum. Vreau să facem o prezentare boboc despre nea Gelu al tău. Joi, la raportul de gardă? Ceva de maximum 5 minute. Și programează-l la computer tomograf pentru mâine.

De fiecare dată când mă duceam acasă la părinți, ce-i drept, din ce în ce mai rar, stăteam doar două zile cel mult, cât să-i văd. Prin parc cred că nu mai trecusem cam de când eram student prin anul doi. Revederea cu nea Gelu deschisese acum sertarul cu amintiri. Nu doar partidele de șah cu el, ci mai ales plimbările pe aleile parcului, ținându-mă de mână cu Teodora, sau cursele cu bicicletele, împreună cu gașca de la bloc. Vremuri despre care știam că nu se vor mai întoarce niciodată. Teodora plecase în America imediat după terminarea liceului, Radu-cel-Mare era în Italia, celălalt Radu se făcuse ofițer de marină și umbla pe oceanele lumii, Lucian urmase cariera militară, ca și taică-său, și acum era detașat cine știe pe unde. Doar Marian nu plecase nicăieri. „Cineva trebuie să rămână pe baricade" – spusese el când îl întrebasem ce-l mai ținea legat de glie.

☆ ☆ ☆

Mă uitam cruciș la rezultatele de la laborator. Valorile erau complet anapoda. Dacă era să mă iau după analizele domnului Gelu, acesta ar fi trebuit abia să mai respire, dacă nu cumva chiar ar fi fost mort. Cu toate acestea, era acolo, în pat, jovial cum îl știam dintotdeauna, iar singura lui problemă era dată de durerile de spate.

— Ți-am povestit vreodată cum am ajuns eu la arabi? Pe vremea lui Ceaușescu?

Sincer, nu mai țineam minte, dar chiar dacă mi-aș fi amintit, tot l-aș fi lăsat să depene istoria. Pentru vârstnici, viața e trecutul lor.

— Nu, nea Gelu, nu cred.

— Deci, era prin '85-'86. Ceaușescu avea un aranjament cu Gaddafi, în Libia, să-i trimită ingineri petroliști. Doi ani am stat la arabi, acolo. Eram ca în cantonament. Știi, la ei nu e voie cu alcool, așa că ne-am făcut noi țuică de portocale. Au închis ochii, ce erau să facă?

— Țuică de portocale?

— Păi, care să fie problema? Butoaie aveam, că doar eram la rafinărie și cât de greu să fi fost să ascundem printre butoaiele cu produse petroliere pe alea două în care pusesem la fermentat portocale? Iar pentru niște ingineri care știau să proiecteze o rafinărie, e o joacă de copil să facă un alambic, îți dai seama.

Râse prelung, făcându-l și pe colegul său de salon să râdă.

— N-am știut niciodată că ai fost inginer petrolist, i-am zis.

— Nici n-am zis că am fost. Eu eram acolo pentru alte... chestii. Aveam grijă să nu pățească nimic băieții ăia trimiși acolo.

— Erai de la Securitate? l-am întrebat neîncrezător.

— E, și tu acuma! Ha-ha! Auzi tu! Făceam parte din personalul auxiliar. Eram șeful echipei de intervenție în caz de urgență. Pompier, simți el nevoia să clarifice.

Domnul Stancu, celălalt pacient din salon, se ridică din pat și-și trase halatul pe el.

— Mă duc la baie, simți el nevoia să dea explicații.

Ar fi trebuit să remarc că-și încheiase cordonul halatului destul de ușor, dar nu-mi stătuse mintea la asta.

Am plecat să-mi văd și ceilalți pacienți, după care l-am căutat pe doctorul Mihălceanu, cu care voiam să discut analizele lui Gelu.

— Neah, n-are cum să fie, zise el privind circumspect. Li s-o fi stricat analizorul. Zi-le să le refacă. N-au astea pic de creier, să mor eu. Cum poți, mă, să dai un buletin de analize cu toate valorile în afara limitelor normale? Nu gândesc, băi, nu gândesc, ăsta-i adevărul. Belești ochii pe valorile alea și dacă vezi așa anomalii, le refaci, nu le dai de bune.

— Analizele tuturor celorlalți pacienți au ieșit normale. Dacă ar fi fost o problemă cu analizorul, n-ar fi trebuit să iasă mai multe aiurea?

— Băi, ești prost? Îmi ciocni fruntea cu arătătorul. Dacă n-au pus la el reactivul corect? Sau era expirat, oxidat, naiba să-l ia? Ce-s eu, laborant? Dar eu gândesc, băiatule, eu gândesc, nu ca alții. Și norocul tău e că mă ai pe mine să te-nvăț. Deci, zi-le asistentelor să-i mai ia sânge lui Gelu, să i se refacă toate analizele și vorbim mâine, ca oamenii. Acum am treabă.

Plecă, făcu câțiva pași, după care se întoarse.

— Auzi, ai zis că la ceilalți pacienți au ieșit normale analizele?

— Da. De ce?

— Normale, adică nimic neobișnuit?

— Nu, normale, adică în limite normale.

— Stai să reformulez. Avem opt pacienți internați pe weekend, cărora li s-a luat sânge și li s-au făcut analize ieri. La Gelu au ieșit complet aiurea, dar celorlalți șapte le-au ieșit normale, zici?

— Da.

— Băi, băiatule, aici e spital. Toți ăștia de aici – făcu un gest larg – sunt oameni bolnavi, că de-aia sunt internați. Nu se poate, băi, **nu se poate**, să le iasă tuturor analizele normale.

Nici măcar o transaminază crescută, o glicemie mărită, un colesterol, ceva?

Chiar nu-mi trecuse prin minte chestia asta. Mihălceanu, totuși, oricât ar fi fost de spurcat la gură, era un diagnostician excepțional – mă convinsesem de asta în mai multe rânduri. Am cerut refacerea analizelor pentru toți pacienții, nu doar pentru cei internați pe weekend. Optsprezece la număr.

☆ ☆ ☆

Raportul de gardă de joi dimineață a fost, probabil, cel mai neobișnuit la care am participat vreodată. Profesorul se scărpina de zor în cap, conferențiarul bătea ritmic cu pixul într-un bloc notes și nimeni nu zicea nimic, de câteva minute bune. În cele din urmă, conferențiarul decise că e momentul să scoată colectivul din impas.

— Dacă e să mă iau după ce-mi văd ochii, avem două opțiuni. Una e să externăm pe toată lumea, că doar s-au vindecat, nu? Cu excepția lui... Gelu Anghelache, care ar fi trebuit să înceapă deja să putrezească, conform analizelor. Doi, să dăm foc la laborator, pentru că sunt incompetenți.

— Eu i-aș externa pe ai mei chiar acum, zise doctorița Atanasiu. Să-i vezi cum zburdă. Îl am pe Lazăr, ăla cu insuficiența cardiacă. Să vezi ce verde e! Sau pe madam Grigore, cu emfizem pulmonar. Acum respiră mai bine ca un aspirator de 1500 de wați. Adică, nu doar că le-au ieșit analizele bune, dar chiar *îi văd* că sunt OK.

Ceilalți confirmară și ei, pe rând, îmbunătățirea spectaculoasă a stării de sănătate a pacienților lor. Vocile li se suprapuneau într-o serie de monologuri din care se distingeau, ocazional, toate patologiile majore din tratatul de medicină

internă. În cele din urmă, profesorul puse cap tămbălăului și se uită la mine, zicând:

— Poate tânărul nostru coleg ne va ajuta să deslușim de ce acest pacient, Anghelache, nici nu s-a vindecat, dar nici nu a murit. N-a zis doctorul Mihălceanu că ai o prezentare, ceva?

— Da, dom' profesor. Mi-am dres vocea înainte de a începe prezentarea de caz. Întâmplarea face că-l cunosc personal pe pacient, e din același cartier cu mine. Deci, pacientul în vârstă de 78 de ani a venit la noi cu trimitere de la spitalul de acolo, cu suspiciune de fibrodisplazie osificantă progresivă. Nu știam prea multe despre această boală, numită și „sindromul omului de piatră", drept urmare mi-am făcut temele și am aflat că e o boală foarte rară, în care țesutul conjunctiv se osifică. Boala debutează în copilărie și se manifestă prin fibrozarea mușchilor și ligamentelor. Leziunile nu se vindecă, în mod normal, organismul folosind „materiale" similare cu cele pentru repararea oaselor, dacă pot să mă exprim așa. În timp, cartilajele se osifică, mobilitatea pacientului se restrânge progresiv, iar decesul survine la o vârstă relativ tânără, de regulă sub patruzeci de ani. Acest lucru mă face să fiu extrem de circumspect cu privire la diagnosticul pus de colegii noștri. Pacientului i s-a făcut tomografie computerizată, iar observațiile radiologului nu fac decât să confirme ceea ce știam deja de la internare, respectiv apariția unor formațiuni osoase bilaterale în zona suprascapulară.

— Ai vorbit cu cei de la ortopedie? Să vedem ce zic și ei?

— Da, azi o să-l vadă doctorul Apostolescu.

— Perfect. Să ne informezi mâine la raport ce zice și el. Uite, trece săptămâna și încă nu avem un diagnostic. Alte date semnificative medical? Expunere la toxice, la metale grele, mai știu eu?

— Dom' profesor, dacă e să mă iau după el, e mai scurtă lista cu substanțele la care *nu* a fost expus. Omul a fost pompier, a zis că a lucrat pe la rafinării. Dar pe vremuri mi-a spus că a fost și brancardier, și ceferist, și marinar. Are o imaginație destul de bogată, ca să zic așa.

— „Pe vremuri"? Îți făcea confesiuni despre viața lui când stăteați la coadă la lapte? nu se putu abține Mihălceanu.

— Am jucat cu el șah în parcul din cartierul unde locuiam. Fiecare partidă venea la pachet cu o poveste de-a lui, am simțit eu nevoia să dau explicații. Nu are copii și trăiește singur.

— Bine, atunci. Trebuie să avem mare grijă de el, doar o să fie singurul pacient de pe secție începând de mâine.

Nu mi-am putut da seama dacă profesorul glumea sau vorbea serios.

☆ ☆ ☆

Camera de gardă era un spațiu destul de micuț, dotat cu minimum de mobilier. Salteaua făcea toți banii, însă. Cu vreo doi ani în urmă fusese internat pe secție un pacient care avea un magazin de mobilă. O auzise pe doctorița Atanasiu, într-o dimineață, după ce fusese de gardă, cum se văietă de dureri de spate din cauza „patului ăla nenorocit". Pentru că doctorița Atanasiu nu vrusese „să primească" nimic de la el, pacientul, după ce se externase, donase spitalului o saltea pentru camera de gardă. Adevărul e că își scosese investiția cu vârf și îndesat. Practic, fiecare doctor cumpărase de la el o saltea identică, în următoarele șase luni. Drept urmare, mai donase saltele și celorlalte secții din spital. La obstetrică-ginecologie, când născuse nevastă-sa și la chirurgie, când îl operase pe taică-său de hernie. De ortopedie nu avusese nevoie, dar doctorii de acolo, care aflaseră

de la noi despre salteaua minune, puseseră mână de la mână și cumpăraseră și ei una.

Urma să fie, cu siguranță, cea mai ușoară gardă din istoria spitalului. În afară de domnul Gelu mai erau doar patru pacienți, care fuseseră internați în cursul zilei. Toți ceilalți fuseseră externați, chiar și cei despre care se credea, la un moment dat, că vor ieși din spital cu picioarele înainte.

Mi-am făcut o cafea slabă, aveam nevoie mai mult de hidratare decât de cafeină, după care m-am îndreptat spre salonul 312. Domnul Gelu citea un roman de aventuri, pe care-l puse alături când mă văzu intrând. Era, practic, prima dată, de când se internase, când eram numai noi doi, fără altcineva prin preajmă.

— Hei, te-ai ținut de cuvânt! mă întâmpină, văzând cutia de șah.

— Am promis, doar. Adevărul e că n-am mai jucat decât foarte rar în ultimii ani, de când am plecat de-acasă.

Am tras o noptieră între noi și m-am așezat pe celălalt pat. Domnul Gelu începu să aranjeze piesele negre.

— Halat alb, piese albe, justifică el alegerea.

— Am vorbit cu ortopedul de gardă ceva mai devreme. O să mergem jos la el, să te consulte.

Am deschis cu gambitul regelui.

— Își pierde vremea. Ce am eu, nu se învață la medicină.

Făcu și el mutarea de deschidere, cu pionul regelui.

— Mă faci să râd, nea Gelu. Avem specialiști foarte buni aici, să știi.

Am scos calul reginei.

— N-am zis că nu sunt buni, de unde-ai scos-o? Am zis că în cărțile de medicină nu scrie nimic despre ce am eu.

Mută și el tot calul. Am recunoscut aceleași mutări ca pe timpuri.

— Sigur, le-ai citit matale pe toate și știi ce scrie.

Am scos la bătaie și al doilea cal.

— Dacă șeful de clinică, ditamai profesorul, autor de tratate medicale, nu știe ce am, eu ce pot să zic?

— Unele boli, rare, necesită mai multe investigații. De-aia avem nevoie și de părerea ortopedului.

— Măi băiete, uită-te la mine. Boala mea nu are tratament aici, pe Pământ. Boala mea se tratează acolo sus, în cer.

— Domnu' Gelu, lasă-mă cu astea, că o s-o mai duci ani buni. Hai, ce faci, nu muți? E rândul matale.

— Dar nu am zis că am de gând să mor prea curând, ce ai?

— Analizele au ieșit ciudat, însă.

— Așa, că veni vorba de analize. Nu te lua după ele. La noi o glicemie de 480 e perfect normală, de exemplu. Sunt complet nerelevante.

— La care „noi"? Niciun laborator din lume nu o să dea drept normală o valoare a glicemiei atât de mare.

— Din lumea... asta, da. Pentru oameni, da. Numai că, vezi tu... coborî vocea, vorbind șoptit, deși nu mai era nimeni prin preajmă. Eu vin... de sus.

Arătă cu degetul spre tavan, dând încet din cap.

Asta îmi mai lipsea. Psihiatria nu fusese niciodată favorita mea, dar la un vârstnic cu atât de multe probleme, manifestările de acest gen nu puteau fi excluse. În mod ciudat, până acum nu avusesem nici cea mai mică suspiciune, dar uite că surprizele nu se lăsau așteptate.

— A! Știu la ce te gândești acum. Crezi că sunt trilu-lilu. Făcu gestul cu degetul la tâmplă. Nu te condamn.

— Domnu' Gelu, să rămânem cu picioarele pe pământ.

— Păi exact asta-i problema. Că am rămas aici, mi-au înțepenit articulațiile aripilor și nu mai pot să mă ridic.

Am pufnit în râs.

— Hai, nea Gelu, că m-ai avut la faza asta. Pentru o clipă chiar te-am crezut.

— Măi băiete, e serioasă treaba. Voiam să fim numai noi doi, să putem vorbi în liniște, iar tu să nu ai o gardă dificilă, să poți sta cu mine. De-aia i-am făcut bine pe toți, să-i trimiteți acasă. Dar ție pot să-ți zic adevărul, pentru că e vorba de tine, doar ne cunoaștem de-atâta vreme. Nu aș fi dezvăluit asta nimănui altcuiva. Dacă o să le spui ceva colegilor tăi, nu o să recunosc nimic.

— Bine, nea Gelu, cum zici, hai, e rândul matale să muți.

— Lasă-l naibii de șah, ascultă-mă bine. Am nevoie de tine să-mi dai un tratament care să-mi redea posibilitatea să mă deplasez pe verticală. Nenorocirea e că, așa cum ziceam, nu există nimic despre problema mea în tratatele voastre de medicină.

Tăcu. Mă privea fix în ochi, clipind rar. Ceva era schimbat la el, dar nu-mi puteam da seama ce anume. Surprinzător, nu părea să fi îmbătrânit în acești ultimi zece ani și cu certitudine nu arăta ca un om aproape de optzeci. Era la fel cum mi-l aduceam aminte, cu aceleași trăsături bine conturate, foarte masculine, bărbie pătrățoasă și nas acvilin. Pielea feței îi era foarte netedă, cu riduri puțin adânci, iar dacă nu ar fi fost părul des, de un alb imaculat, nu i-ai fi dat mai mult de patruzeci și cinci, cincizeci de ani cel mult. Doar ochii... ceva era neobișnuit la ochii lui, abia acum remarcam. Irisul era deschis la culoare, dar o nuanță care nu era nici spre albastru, nici spre verde, ci un cenușiu deschis. Și-mi trecu prin minte că putea fi albinos. Acum îmi dădeam seama că atunci când îl examinasem nu remarcasem nicio aluniță, dar pielea lui nu era, totuși, rozalie, ca a unui albinos.

Nu știam ce să fac mai departe. Gânditor, m-am scărpinat ușor pe bărbie și am simțit asprimea moale a pielii, dată

de faptul că nu mă bărbierisem de aproape douăzeci și patru de ore. Gelu, în schimb, părea proaspăt ras. Tocmai realizasem că nu țineam minte să-l fi văzut vreodată cu barbă, sau în orice caz, neras. Vârstnicii sunt uneori mai delăsători în ce privește îngrijirea personală, cu atât mai mult cei cu tulburări psihice. Pe vremurile când jucam șah cu el în parc nu îl studiasem îndeaproape, căci mi se părea doar un bunic și-atât. Acum îl priveam prin ochii medicului, atent la detalii care întregeau imaginea pacientului.

— Ce culoare avea părul matale în tinerețe?

— Ha? Ce-are una cu alta? Blond, blond deschis.

— Și de când ai albit?

— Pfuuu.... Știu și eu? Prin '40?

— La patruzeci de ani?

— Nu, prin anii '40. Din cauza războiului ăla nenorocit... Ce coșmar, ce coșmar...

Închise ochii și-și scutură umerii, cu o grimasă de dezgust.

— Nea Gelule, iar o iei pe arătură, zău așa? Matale ești născut în 1944, ce naiba!

— Măi băiete, *în buletin* zice că sunt născut în '44. Eu... am ani mulți. Le-am pierdut numărul cu secole în urmă. He-he-he.

— Haide, măi, nea Gelu, ești pus pe șotii.

— Uite, înțeleg perfect faptul că nu mă crezi. E absolut normal. Dar pot să-ți dovedesc, da? Trebuie să rămână strict între noi, că nu vreau să mă ia careva drept dus cu pluta. E nevoie ca tu, însă, să ai mintea deschisă. Ești băiat deștept, cu școală, dar trebuie să accepți că universul ăsta – făcu un gest circular cu mâna – e mult mai complex decât vezi cu ochii sau scrie în cărți. Și ține cont că singurul, dar singurul motiv pentru care îți spun asta, este că am nevoie de tine.

Am încuviințat dând ușor din cap. Pe nebun trebuie să-l lași într-ale lui.

— Mai știi când am jucat noi șah prima oară? Te-am întrebat ce vrei să te faci, mai ții minte?

— Vag. Era spre sfârșit de septembrie, asta mai știu, dar ce am vorbit acum paisprezece ani, e greu să-mi amintesc.

— Bine. La ce facultate voiai să dai admitere când erai în primii ani de liceu?

— La automatică. De-aia m-am înscris la clasă de profil.

— Foarte bine. Și zi-mi acum, ce te-a făcut să te îndrepți spre medicină? N-ai în familie pe nimeni medic, taică-tău e inginer, iar maică-ta e economist.

— Cred că printr-a zecea, când profa de chimie... stai! Deci, în clasa a zecea mă chinuiam rău cu chimia organică și profa de chimie m-a amenințat că mă lasă corigent...

— Așa, hai, zi-i mai departe.

— Și... ți-am spus și matale asta, într-o zi când jucam șah... Și mi-ai zis să vin cu manualul și cu un caiet pe care să lucrăm împreună. Și am făcut împreună lecții toată primăvara, iar în trimestrul al treilea am luat nouă la teză și mi-am salvat media anuală. Uitasem... E prea târziu acum să-ți mulțumesc pentru meditații?

— Tot nu mi-ai zis cum te-ai hotărât să dai la medicină.

— În clasa a unsprezecea mi se aprinseseră călcâiele după profa de biologie și am învățat de dragul ei.

— Profa de biologie care tocmai se transferase la voi la liceu în anul acela, în locul murăturii ăleia de o avuseserăți într-a noua și a zecea.

— Corect! De unde știi?

— Pentru că mi-ai arătat-o la un moment dat, când ai văzut-o plimbându-se în parc. Și exact astea au fost cuvintele tale: „murătură".

— Da, așa i se spunea în liceu, că era foarte acră.

— Deci, în clasa a unsprezecea ați avut o profă nouă. Proaspăt absolventă, un metru șaptezeci și cinci, păr negru, lung, mai curând fotomodel decât profă. Tu, șaptesprezece ani, hormonii cât China, te-ai pus cu burta pe carte ca s-o impresionezi.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi spus toate astea.

— Nu, nu mi le-ai spus niciodată. Dar tot nu erai decis să dai la medicină.

— Nu. A fost apoi Teodora. Ea voia să dea la medicină veterinară, iubea animalele. Doar că se chinuia tare cu chimia, iar părinții ei nu aveau bani de meditații.

— Și uite-așa a apărut Făt-Frumos călare pe manualul de chimie organică și cu un trandafir roșu între dinți, precum un dansator argentinian de tango...

— Ești tare, nea Gelu... Nu chiar așa, dar nici departe de adevăr nu e. În fine, Teodora m-a întrebat într-o zi, eram la începutul clasei a douăsprezecea, de ce nu dau la medicină. La fizică eram cel mai bun din clasă, iar chimia și biologia le stăpâneam foarte bine. Mi s-a părut o idee de luat în calcul, așa că am vorbit cu părinții. Știu că mama a fost foarte bucuroasă, dar tata a fost mai sceptic, nu cu privire la ideea de a face medicina, ci referitor la șansele mele reale. Dar m-am pus cu burta pe carte și uite-mă aici.

— Foarte bine, bravo. Și-acuma, ar fi prea mult să spun că azi ești aici, în halatul acesta alb, pentru că acum treisprezece ani ți-am arătat eu, în parc, cum stă treaba cu chimia organică? Vezi cum se leagă lucrurile?

— Haide, nea Gelu, să nu exagerăm...

— Nu exagerăm deloc. Ce s-a întâmplat cu profesoara ta de biologie, mai știi ceva?

— Nu, n-am... De ce?

— Ia scoate tu telefonul din buzunar și caut-o. Dar nu după Sânziana Străjeru, că s-a măritat. Acum o cheamă Voinescu.

— Cum de știi toate astea?

Eram de-a dreptul șocat.

— Puțintică răbdare. Am promis că-ți dovedesc adevărul despre mine.

Arătă spre telefonul pe care-l țineam în buzunar.

Am găsit-o pe LinkedIn. Era ea, fără îndoială. Lucra la o companie de cosmetice, ca trainer de produs. Se angajase acolo în anul imediat următor după ce terminasem eu liceul.

— Deci, cariera ei de profesoară a durat fix cât ai avut tu nevoie să înveți biologie. Acuma, mai fă-mi un hatâr. Dă-i un mesaj, zi-i că te bucuri să o regăsești, că ți-ar plăcea să reiei legătura cu ea. Spune-i că-i ești foarte recunoscător pentru lecțiile pregătitoare din clasa a douăsprezecea și că simți că, într-un fel, a avut un rol major în decizia ta de a deveni medic.

— Nea Gelu...

— Vezi, ce-ți ziceam mai devreme, că trebuie să ai o minte deschisă și că universul ăsta e mai mare decât pare? Hai, scrie-i mesajul. Te rog să-mi citești cu voce tare răspunsul ei.

— Cine știe când o să răspundă? Eu, unul, îmi citesc foarte rar mesajele de pe LinkedIn.

— Poate tu. Pentru ea, însă, e modul preferat de comunicare cu clienții.

Am cedat și am scos telefonul din buzunar. Să fiu cinstit, eram extrem de curios, dar nu voiam să las se vadă. După ce am terminat de scris mesajul, așa cum îmi spusese domnul Gelu, ne-am dus la secția de ortopedie, două etaje mai jos. De gardă era doctorul Apostolescu, un tip solid, îmbră-

cat cu un halat cu mâneci scurte. Ceasul voluminos, cu curea metalică, contrasta puternic cu părul des de pe antebraț.

— Deci, ce te supără, tataie? întrebă el.

Domnul Gelu se lumină la față cum îl văzu, păstrând în ochi sclipirea aceea de copil care abia așteaptă să deschidă cadoul de Crăciun.

— Aici mă doare. Nu trece cu nimic.

Arătă cu mâna zona de deasupra omoplaților, mergând spre umeri.

— De când a început?

— De vreun an e așa, mai rău, dar primele dureri le-am avut acum vreo douăzeci de ani. Am fost prea ocupat ca să mă duc să mă tratez, și uite că acum am ajuns în starea asta.

Apostolescu dădu aprobator din cap, apoi luă foaia de observație și începu s-o parcurgă cu atenție. Îl rugă pe domnul Gelu să își scoată cămașa. După ce îl palpă în mai multe puncte și îl puse să facă o serie de mișcări cu brațele, se întoarse spre mine.

— Tu ai văzut ce zice aici radiologul?

— Da, dar nu sunt convins că mă prind ce e.

— „Formațiune osoasă atipică bilaterală simetrică în zona suprascapulară". Deci, tataie, continuă el întorcându-se spre domnul Gelu, la ce văd eu aici, matale ți-au crescut niște aripi, dar fără fulgi. He-he. Eu aș sugera să facem mai întâi o biopsie, să vedem cu ce-avem de-a face. Ce zici?

— Doctorul Chioreanu mai lucrează aici? Sau s-a pensionat? întrebă în mod neașteptat domnul Gelu.

— Ho-ho, ce întrebare! S-a pensionat, da. Acum vreo trei ani, cred. Dar mai dă consultații la o clinică privată. Ne mai trimite din când în când pacienți pentru vreo operație. De ce?

— Prin 1998 a avut un caz ca al meu. O femeie, Angela Simionescu.

Nici eu, nici doctorul Apostolescu n-am simțit nevoia să întrebăm de unde avea domnul Gelu informația, oricât de neobișnuită ar fi fost.

— Domne, ce să zic? Mie chestia asta mi se pare destul de neobișnuită. O să vorbesc cu Mihălceanu, să văd dacă e cazul să-l transferăm la noi. Nu pare o afecțiune reumatologică. Tataie, mâine e vineri, dacă e să te transferăm, probabil o să fie luni. Și marți zic să facem biopsia aia.

— N-am nimic împotrivă să mă transferați, dar vă rog mult să căutați în arhivă cazul acela.

— Mă uit, da.

După ce își notă numele pe un carnețel, ne dădu de înțeles că se terminase consultația și ne conduse la ușă.

În lift, întorcându-ne la etajul trei, am simțit cum vibrează telefonul. Sânziana Voinescu îmi răspunsese la mesaj. *„Vai, dar ce surpriză! Vremea aceea când predam biologie îmi pare așa de departe! Mă bucur că drumurile ni s-au întâlnit și am fost aleasă să te ajut să intri la medicină. Era menirea ta, am știut-o de la bun început."*

În primul rând, nu mă așteptam să își aducă aminte de mine. În al doilea, nu m-am simțit deloc confortabil când domnul Gelu m-a bătut amical pe umăr, șoptindu-mi „Nimic nu e întâmplător". Am simțit cum mi se face pielea de găină, fără să-mi dau seama de ce.

L-am condus pe domnul Gelu în salon. S-a întins în pat fără să arate vreun interes pentru partida de șah neterminată. Nici eu nu mai aveam chef, așa că am strâns piesele. Voiam să plec, când m-a oprit, apucându-mă de mână.

— O să mă transfere la ortopedie. O să-mi facă biopsie și o să vadă ceva neobișnuit. O să vrea să mă opereze, să extirpe osul acela. Nu o să-i las s-o facă. Asta i-au făcut Angelei. A murit aproape un an mai târziu.

— Nea Gelu, matale ai alte probleme, zău așa. Analizele ți-au ieșit vraiște de tot. Dacă nu vrei să fii transferat la ortopedie, o să vorbesc cu Mihălceanu să te ținem aici până te echilibrăm.

— Lasă-le-ncolo de analize. Sunt bine, crede-mă. Tu, tu trebuie să găsești ceva care să dizolve cumva *„formațiunea osoasă"*, chiar dacă numai temporar. Vezi ce medicamente, ce tratamente au apărut în ultimii douăzeci de ani. Asta e tot ce am nevoie. Și nu am pe nimeni altcineva la care să apelez. Ceilalți au plecat toți din România.

— Ceilalți? Care *ceilalți*? Nu mi-ai spus niciodată că ai o familie.

— Nu-i vorba de familie. Ceilalți doctori. Unul e în Germania, o fată e în Suedia, cealaltă e în Franța și ultimul a plecat și el în America, acum vreo câțiva ani. Tu ești singurul care a rămas. O să-ți dau numele lor, dacă o să fie nevoie de ceva medicamente care nu se găsesc aici.

Am plecat extrem de confuz. Tot ce se întâmplase părea suprarealist. Domnul Gelu nu era nici pe departe bătrânelul care juca șah în parc și aveam o mare problemă în a-mi schimba paradigma despre el.

☆ ☆ ☆

L-am transferat la secția de ortopedie luni, așa cum zisese doctorul Apostolescu. Am stat cu el în sala de operații, unde i s-a făcut biopsia a doua zi.

După ce au terminat de recoltat proba și l-au dus în salon la reanimare, l-am așteptat pe Apostolescu pe coridor.

— Deci s-o luăm pe rând. Din punctul meu de vedere nu e nimic de făcut până vine rezultatul, probabil peste vreo două-trei săptămâni. Mi-au adus de la arhivă foaia de ob-

servație despre care zicea pacientul tău. M-am uitat doar așa, *el fugitivo,* pe ea. Dar e ciudată rău. Ai timp acum?

Am încuviințat – la noi pe secție oricum nu era mare lucru de făcut. Simptomele tuturor pacienților care se internau dispăreau ca prin farmec, analizele ieșeau perfect normale și erau externați bine-mersi, după cel mult patruzeci și opt de ore.

Cabinetul doctorului Apostolescu avea un aspect spartan – câteva postere cu imagini ale oaselor și mușchilor, un dulap metalic, iar pe birou un laptop și un vraf de foi de observație. Cea a Angelei Simionescu era pusă separat.

— Uite ce zice aici. În primul rând nu i-au făcut tomografie computerizată atunci, că nu aveau. Dar i-au făcut mai multe radiografii și se vede cu ochiul liber chiar și de către un internist ca tine, așa cum a zis nea Anghelache al tău, că poziția și dimensiunea formațiunii sunt foarte asemănătoare. La biopsie a ieșit o structură osoasă neobișnuită. Arhitectura alveolelor osoase e heptagonală, iar ceea ce s-ar putea numi măduvă osoasă n-are nimic în comun cu ceea ce ar fi de așteptat. Au pus diagnosticul de cancer osos, deși nimic din investigații nu justifica asta, au extirpat toată piesa osoasă și – fii atent – greutatea piesei n-avea nici măcar două grame. Ditamai osul, dar ușor ca un fulg. Sfidează orice logică, pe cuvântul meu. Probabil au făcut o greșeală, or fi pus virgula aiurea. O să încerc să dau de doctorul Chioreanu, aș fi curios să aflu dacă a păstrat-o pe undeva. E un caz foarte neobișnuit și tare mă tem că ăsta al tău e din aceeași familie. O să caut să văd dacă există descris ceva similar prin literatura de specialitate, deși nu prea cred. Ai aflat cumva dacă ăștia doi sunt rude, ceva? Să nu fie vreo boală genetică, mă gândesc. Sau dacă or fi fost expuși la factori de mediu asemănători. Ia întreabă-l.

— Deci, până una-alta, putem să-i dăm drumul acasă?

— De la noi ai undă verde. Depinde doar de voi.

☆ ☆ ☆

Discuția cu doctorul Mihălceanu a durat doar câteva minute. Domnul Gelu trebuia să fie externat a doua zi și urma să-l anunțăm când venea rezultatul de la biopsie. M-am grăbit să-l informez, ca să aibă timp să-și facă aranjamentele de drum.

— Ce aranjamente? răspunse el. Mă duc la gară, iau de acolo un microbuz din alea care fac curse regulate și până seara sunt acasă. Ăsta-i tot aranjamentul. Poimâine o să fiu iar în parc, la măsuța mea obișnuită. Mai găsesc eu vreun licean căruia să-i placă șahul. Și chimia organică.

Îmi făcu complice cu ochiul.

— Am găsit foaia de observație medicală pentru Angela Simionescu, am schimbat eu subiectul. Într-adevăr, există multe asemănări cu cazul dumitale. Sunteți cumva rude?

— Nu.

— Ați lucrat împreună în același mediu, ceva expunere la toxine?

— Asta-i o întrebare cu dus și întors. Vezi tu, ea era... ca mine, venită tot de acolo. Ridică degetul arătător spre tavan. Deci, da, am lucrat împreună în același mediu – ăsta de aici.

Făcu un gest rotund cu ambele mâini.

— Nea Gelu, zău? Încercăm să găsim un factor comun, fie genetic, fie de mediu. Apropo, de unde știai de cazul ei?

— Păi, cum să-ți zic... noi ne cunoaștem între noi, știm care suntem. Uneori mai trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Vezi tu, unele acțiuni trebuie făcute de doi sau chiar mai mulți, nu prea putem singuri să... e, lasă, poate-ți zic altădată.

— S-o luăm de la cap, totuși. Deci, o cunoșteai personal pe doamna Angela, da?

— Da.

— Nu erați rude?

— Nu.

— Locul de naștere e același, veniți din aceeași zonă geografică?

— Da. Nu. Avem același loc de naștere. Dar nu poți zice zonă *geografică* la ceva care nu e de pe Pământ. Știi, prefixul „geo"? Aș folosi alt termen aici, dar nu cred că e în dicționar. Zonă... cerografică? Celestografică? Nu, asta sună prea pompos. Cerografic mi se pare mai potrivit.

Văzându-mă că dau descurajat ochii peste cap, a oftat adânc.

— Ești greu de convins. Acceptă că unele lucruri nu au răspuns în lumea ta. O să vezi. O să vezi. Nu știu dacă o să mai avem timp să stăm de vorbă mâine, dar te rog mult – caută ceva cu care să se dizolve osul acela, fără să fie nevoie de cuțit. Poate ceva cu laser, cu ultrasunete, microunde, ce știu eu? Doar tu ești doctorul. A, și încă ceva. Când ai ocazia, întreabă-l pe Mihălceanu al tău cum de s-a hotărât el să studieze medicina.

☆ ☆ ☆

Eram cu o savarină neterminată în față, cufundat în gânduri, la bufetul spitalului. Aveam o mulțime de lucruri de făcut și personale, și profesionale, cu prea puțin timp la dispoziție. L-am recunoscut după alură, cu privirea periferică, pe doctorul Apostolescu, care căuta un loc liber, având în mână o tavă cu ceva de mâncare și un pahar cu cafea. I-am făcut semn, invitându-l să mi se alăture.

— Nu mai stau mult, aproape am terminat, i-am spus.

— A, nu, nu-ți face probleme. Mersi. Te văd îngândurat. Care-i treaba?

— De-ale mele. Azi sunt de gardă, scap mâine abia după ora trei, după aia trebuie să plec la ai mei, taică-meu face șaizeci de ani și n-am apucat încă să-i cumpăr ceva frumos.

— Zi-i „La mulți ani" din partea mea. Uite, că n-am apucat să vorbim, cu pacientul ăla al tău pe care l-am văzut săptămâna trecută.

— A venit deja rezultatul biopsiei?

— A, nu, mai durează, unde te crezi? Voiam să-ți zic că am dat de urma piesei extirpate de la pacienta aia, Simionescu, în 1998. Chioreanu a trimis-o la facultate, la catedra de patologie. E la ei. Probabil că ai trecut pe lângă ea când erai student. Voiam să știi, dacă ți se pare interesant.

— Uite, că veni vorba de Anghelache. Știi cumva să existe vreun tratament non-chirurgical pentru dizolvarea oaselor?

— Pentru ăsta al tău? Sau în general?

— Anghelache m-a rugat să găsesc ceva care să nu implice rezecția chirurgicală. N-am apucat să caut, am fost prins până peste cap.

— Există, da. Poți să faci frecții cu spirt la piciorul de lemn, țuicomicină seara la culcare pe cale orală, iar dacă nimic nu dă rezultate, cimitirol în doză unică.

— Serios acum.

— Există niște chestii naturiste care, să fiu sincer, fac parte din categoria frecție. Dar tu poți să-i recomanzi. Dacă e și ceva cu efect antiinflamator și antialgic, cu atât mai bine. Placebo nu a omorât pe nimeni. Câți ani are nenea ăsta al tău? 75-80? Dacă o mai duce câțiva ani fără să-l doară, foarte bine. Facem medicină, totuși, nu miracole.

— Doctore, mersi mult. Trebuie să te las, că la noi sus e de muncă. E secția plină, după ce săptămâna trecută a fost boierie curată. Când vine biopsia...

— Te anunț, da. Gardă ușoară!

☆ ☆ ☆

Doctorul Mihălceanu ar fi trebuit deja să fi plecat acasă, dar nu dădea semne că avea de gând să o facă prea curând. Stătea acolo, pe scaunul lui obișnuit din sala medicilor, citind ceva pe telefon.

— Nu pleci acasă? S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să mă văd cu cineva la ora cinci și până acolo fac douăzeci de minute. Așa că mi-am zis să mai stau vreo oră, să mai fac una, alta, mi s-au adunat o grămadă de chestii în ultima vreme, dar n-am niciun chef, mă-nțelegi?

— Vrei o cafea?

— Da, mersi.

Am făcut două cafele la espressor, i-am pus una în față și l-am urmărit cum își amestecă tacticos zahărul.

— Am o curiozitate. Tu de ce ai făcut medicina?

Nici n-am conștientizat cum mi-a venit în minte întrebarea; aproape că m-am surprins pe mine însumi. Probabil subconștientul meu o azvârlise la suprafață, după discuția de mai devreme cu doctorul Apostolescu.

— He, he. Să știi că de multe ori m-am întrebat și eu. Nu regret, să știi, nu regret, ba din contră. Îmi place. Dar nu e ceea ce visam când eram copil. Voiam să mă fac pilot. Eram fascinat de avioane și mi se părea extraordinar să vizitez toată lumea. Asta până când am zburat prima oară cu avionul. Eram în vacanța dintre clasa a noua și a zecea și m-am dus la mătușă-mea, în Germania. Băi frate, n-am să uit ni-

ciodată. Am făcut un atac de panică exact cum e descris în manualul de psihiatrie. Am avut scaunul de la geam, totul frumos, bine-mersi, nu mi-a fost frică la decolare, poate doar așa, un pic, dar când am văzut cum se depărtează pământul de mine și mă apropii de cer, m-au luat toți dracii. M-au pus pe un scaun pe centru, doar așa m-am mai calmat cât de cât. La întoarcere a fost mai puțin rău, îmi luasem loc departe de fereastră, așa că nu am mai avut senzația aceea de desprindere de pe sol. Auzi, tu să nu te apuci să povestești la careva asta, că ai terminat-o cu mine, clar?

Am răspuns cu un gest care imita tragerea unui fermoar peste buze și aruncatul cheii.

— E, și iată-mă cu visul spulberat... Dar s-au întâmplat niște chestii după aia. La liceu ne-a venit o profă nouă de chimie într-a zecea. Bună rău. Toți băieții eram în limbă după ea. Închipuie-ți că m-am înscris la cercul de chimie numai ca să o văd mai des. Și așa am învățat organica. De unde eram bâtă, am ajuns preferatul ei. După aia, să vezi fază, o vecină de-a mea dădea la medicină, taică-său era doctor. Și am făcut pentru ea o pasiune așa, adolescentină. Numai că într-a douăspea mi-a zis că nu mai are timp să iasă cu mine, că trebuie să stea cu burta pe carte. Mă gândisem inițial să dau la chimie industrială, dar parcă nu mă vedeam inginer, așa că într-o zi i-am zis fetei, într-o doară „Dacă dau și eu la medicină, putem să ne vedem să învățăm împreună?" Fata era mai tocilară, băga taică-su o căruță de bani în meditații, iar eu doar mă uitam pe notițele ei și le învățam. Trebuia „s-o ascult" și nu știu cum naiba se făcea că fiecare sesiune de ascultare din asta se termina cu o tăvăleală. Dar s-a și prins materia de mine. Și uite-mă, în halat și cu stetoscop de gât.

Cuprins de o bănuială stranie, l-am întrebat:

— Mai știi ceva de profa de chimie?

— De ce, vrei să-ți fac lipeala cu ea? E trecută acum. Poate fiică-sa să meargă pentru tine.

— Fă-mi te rog plăcerea, am insistat. Caut-o pe internet. Facebook, LinkedIn.

— De unde și până unde-ți veni?

— Absolut întâmplător am luat de curând legătura cu profa mea de biologie din liceu și a fost foarte bucuroasă că am contactat-o.

Mihălceanu dădu nehotărât din cap, dar nu mai zise nimic. Luă telefonul și începu să butoneze. Câteva minute mai târziu, exclamă surprins:

— Am găsit-o, să dea dracii. Nu mai profesează de mult, lucrează la o companie farmaceutică.

— Dă-i un mesaj, l-am încurajat. Zi-i că ai dat absolut întâmplător de ea pe internet, că te bucuri să reiei legătura și spune-i că o mare parte din faptul că ai ajuns doctor i se datorează. Pentru profesori contează mult să vadă ce s-a ales de elevii lor și să simtă că nu i-au uitat.

— Crezi că mă mai ține minte? Sunt douăzeci de ani de atunci.

— Nu am cum să știu. Dar te rog să-mi zici dacă îți răspunde, așa, de curiozitate.

☆ ☆ ☆

Am preferat să iau trenul până acasă la ai mei. Fusese o gardă grea și nu dormisem aproape deloc. Abia spre ora patru am reușit să pun capul pe pernă și m-am trezit lac de sudoare puțin după ora șase, după care nu am mai putut să adorm. Avusesem un coșmar urât, cu un carambol pe autostradă și mai mulți morți. Mă priveam pe mine însumi printre fiarele contorsionate, dar eram undeva sus, detașat de

ceea ce se petrecea în jurul meu. Voiam să mă ridic de acolo, dar nu puteam, era ca și cum o greutate îmi stătea pe umeri. Eram prins între cer și pământ, și cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât povara mi se părea mai grea, împingându-mă în jos. În cele din urmă am cedat, prăbușindu-mă lângă o mașină de culoare turcoaz, făcută armonică între un camion și un autobuz. Mi-am văzut fața în oglinda retrovizoare care abia mai atârna de portieră. Aveam părul alb și ochii cenușiu deschis, la fel ca domnul Gelu. Atunci m-am trezit.

Tata nu ținuse neapărat să i se facă o petrecere de ziua lui. „Nu mă simt de șaizeci, de ce să sărbătoresc?" zisese, dar în cele din urmă cedase și acum aștepta să vină toate neamurile. Nu mă dădea pe spate reuniunea de familie, dar aveam două mătuși favorite pe care chiar îmi doream să le revăd.

Petrecerea era programată pentru duminică, la terasa unui restaurant de la malul lacului. Asta-mi lăsase timp sâmbătă toată ziua să umblu prin oraș ca să cumpăr ceva frumos pentru tata. Drumul spre mall trecea prin parc, iar mica plimbare în aer liber m-a înviorat. Echipa nouă de la primărie făcuse treabă bună cu reasfaltarea aleilor și înlocuirea mobilierului. M-am oprit pentru câteva clipe să mă așez pe banca de la marginea lacului, unde o sărutasem pe Teodora prima dată. Oare ce-o mai fi făcând? Melancolia mi-a fost brusc spulberată de hârjoneala a doi copii care alergau pe lângă mine. Fetița se împiedică și căzu, dar fără să se lovească foarte tare, din câte mi-am dat seama. Începu să plângă.

— Îngerașul meu, ești bine? se auzi vocea îngrijorată a unei femei mai în vârstă, cel mai probabil bunica.

— N-are nimic, se preface, așa face și acasă, zise fratele ei.

— Tu să taci, împielițatule. Că știu ce-ți poate pielea.

Se îndreptă apoi spre fetiță, care continua să scâncească, dar mai puțin.

— Nu e interesant cum îi categorisește bunica? Oare o știi ceva ce altora le scapă?

Vocea, pe care am recunoscut-o imediat, venea chiar de lângă mine. M-am întors, doar parțial surprins să-l văd pe domnul Gelu.

— Bag de seamă că te-a cuprins dorul de casă.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Te-am văzut când ai intrat în parc, dar tu erai prea adâncit în gânduri ca să mă observi. Nu te superi dacă te însoțesc?

— Sigur, bineînțeles. Mă duceam la mall. E ziua tatei și nu am apucat să-i cumpăr nimic.

— Nu de lucruri are el nevoie, crede-mă. Tu nu ai avut niciodată șaizeci de ani. Nici el, până acum. Trebuie să te întrebi ce simte el. Un pulover sau un ceas de la mall nu înseamnă mare lucru. Cred că știu ce i-ar plăcea. Ai încredere să mergi pe mâna mea?

Oricum nu aveam un plan mai bun, așa că am încuviințat. Am parcurs în tăcere cele câteva minute până la ieșirea din parc, apoi ne-am îndreptat, pe bulevard, către centru. S-a oprit în cele din urmă în fața unei galerii de artă a cărei existență nici măcar nu o bănuisem. Avea o vitrină micuță, doar cu puțin mai lată decât ușa. A intrat primul, ținându-mi ușa să intru și eu. Galeria era mult mai lungă decât era de așteptat, peretele din partea stângă fiind ticsit cu tablouri de toate mărimile. L-am privit circumspect.

— Tata nu e genul să atârne pe pereți tablouri ieftine, am comentat.

— Nu este vorba de prețul unui tablou, ci de mesajul acestuia. Cu siguranță există aici unul care o să-i facă mare plăcere. Uită-te cu atenție. Nu te grăbi. Caută cu mintea, nu cu ochii.

Jumătate de ceas mai târziu am plecat cu un tablou nu foarte mare, înfățișând un vânător cu pușca pe umăr, îngenuncheat lângă câinele său rănit de mistrețul care zăcea împușcat, undeva în fundal. Nu știu nici în ziua de azi de ce l-am ales. Dar nu voi uita niciodată lacrimile de recunoștință ale tatălui meu când l-a văzut. Mi-a povestit cum, copil fiind, se ducea vara la țară, la bunicul din partea tatălui, ca să-l ajute. Acesta avea un câine de vânătoare care semăna leit cu cel din tablou și care fusese cel mai bun prieten al său în acele vremuri. Murise într-o toamnă, după ce se luptase cu un mistreț care intrase la ei în curte. Bunicul se dusese și el, de inimă, în vara care urmase. Tabloul de la mine îi trezise toate acele amintiri de mult uitate.

☆ ☆ ☆

După vizita de dimineață, Mihălceanu a venit direct la mine.

— Trebuie să-ți povestesc ceva, ai o clipă?

Avea un ton misterios, așa că am încuviințat, curios, în mod evident.

— Deci, i-am scris joi un mesaj profei mele de chimie, ții minte, da? Mi-a răspuns vineri seara. Fii atent aici: *„Hei, dar ce surpriză! Timpurile când predam la liceu îmi par dintr-o altă viață. Chiar nu mai știam nimic de tine și mă bucur sincer să văd că ai ajuns mare și tare și mai ales că mi s-a dat șansa să fac o diferență în viața ta. Era destinul tău să devii doctor."*

— La naiba, ce-i asta? Dă-mi să văd. I-am smuls telefonul din mână, dorind să citesc cu ochii mei mesajul aproape identic cu cel primit de mine de la Sânziana Voinescu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mihălceanu, recuperându-și cu un pic de efort aparatul din mâna mea încleștată.

Fără să știu de ce, am preferat să nu-i spun adevăratul motiv al reacției mele. A trebuit să improvizez ceva din mers.

— Voiam să văd de ce ți se aprinseseră călcâiele după ea, chiar dacă e femeie la cincizeci de ani acum. Chiar și așa, îmi dau seama ce bunăciune trebuie să fi fost în tinerețe. În altă ordine de idei, e ok dacă plec vreo două ore? Trebuie să mă duc până la facultate, la catedra de patologie. E legat de Anghelache.

— Du-te, da. Dar să vii până-n prânz.

☆ ☆ ☆

După ce secretara catedrei de patologie m-a ascultat cu atenție, privindu-mă pe deasupra ochelarilor cât timp i-am explicat motivul vizitei mele acolo, s-a ridicat greoaie din scaun, a luat o cheie și mi-a făcut semn să o urmez. A descuiat o ușă care cred că avea o sută de ani și m-a invitat înăuntru. În încăpere plutea un miros vag de formaldehidă. După ce a aprins lumina, am putut vedea așezate de-a valma pe tot felul de măsuțe și rafturi, sute, poate chiar mii de borcane cu piese anatomice plutind în soluție de formol, adunate de-a lungul zecilor de ani.

— Și cum găsesc piesa de care am nevoie?

— Cu mult noroc. Aș începe din partea aia. Întinse brațul spre dreapta sălii. Azi trebuie să plec la ora trei, că am programare la dentist.

Sintagma „acul în carul cu fân" nu reușea să exprime suficient de bine ceea ce simțeam. Fiind vorba de un os, nu trebuia ținut într-un borcan, ceea ce restrângea semnificativ opțiunile de căutare. Am strănutat puternic de câteva ori, din cauza formolului, după care m-am îndreptat spre zona pe care mi-o indicase secretara. Lumina chioară, liniștea de

mormânt din sală, praful adunat pe exponate și pe rafturi și oribilitățile care se puteau vedea în borcane îmi dădeau sentimentul că am trecut printr-un portal într-un alt timp și spațiu. Nimic din fervoarea lumii moderne nu răzbătea aici. Putea fi la fel de bine anul 1923, nu 2023 – nu era nicio diferență.

Deși aveam doar o idee vagă despre cum ar fi trebuit să arate piesa respectivă – știam doar că avea o dimensiune de circa douăzeci și cinci de centimetri, dar cam atât – îmi era foarte clar cum *nu* ar fi trebuit să arate. Acest proces de eliminare a fost de mare ajutor și, spre marea mea ușurare, căutarea nu a durat decât vreo douăzeci de minute. Osul respectiv era fixat cu o țepușă metalică de un postament de lemn, iar pe eticheta îngălbenită era scris la mașină „A.S. – 1998". L-am ridicat cu o mișcare zvâcnită, mult mai puternică decât era necesar. Piesa era extrem de ușoară, greutatea fiind dată practic de cea a postamentului. Am studiat-o cu multă atenție. Osul avea o suprafață extrem de netedă și lucioasă, cu reflexe ușor sidefii, fără crestele și asperitățile obișnuite date de inserția tendoanelor și ligamentelor. Doar într-un singur loc se vedea gaura lăsată de acul folosit la prelevarea probei pentru biopsie. După ce am ambalat-o cu grijă în folie de plastic cu bule de aer, am pus piesa în cutia de carton pe care o adusesem cu mine.

— Ai găsit-o deja? Ai avut noroc! Uite, semnează aici de luare în custodie. Secretara îmi întinse o foaie copiată la xerox, cu marginile înnegrite și textul ușor rotit. Cât timp ai nevoie s-o ții?

— Nu știu... o săptămână, două? Când trebuie s-o aduc înapoi?

— Când îți termini treaba cu ea. Scrie și tu acolo, 30 a lunii și gata.

☆ ☆ ☆

După ce mi s-a încheiat programul, am mai rămas în spital, să studiez piesa. M-am dus la laborator și primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o cântăresc. Avea 1,28 grame. Am căutat un vas suficient de mare, l-am umplut cam trei sferturi cu apă, am marcat nivelul lichidului, apoi am introdus osul, pe care a trebuit să-l împing cu foarte multă forță pentru a-l scufunda complet. Am marcat nivelul nou al apei, apoi am scos osul și l-am pus să se usuce pe un strat gros de șervețele, după care am determinat volumul – 91 cm^3. Densitatea era deci de 0,014 g/cm^3, de peste o sută de ori mai mică decât cea a unui os obișnuit. Cu ajutorul asistentei de la laborator am prelevat un fragment foarte mic, pe care l-am pus la microscop. Deși știam deja, am fost totuși mirat să văd formele heptagonale ale alveolelor, aranjate după un tipar regulat.

— Uau! N-am văzut așa ceva niciodată! exclamă laboranta, privind și ea proba. Arată ca un caleidoscop! Ce e asta?

— O piesă extirpată acum douăzeci și patru de ani, tot aici în spital.

— Arată fabulos.

Se întoarse la microscop pentru a privi încă o dată, scoțând o serie de sunete care exprimau încântarea și surpriza în același timp.

Cumva, nu aveam nicio îndoială că și biopsia făcută domnului Gelu urma să arate aceeași structură. Problema era că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Am pus piesa la loc în cutie și, vrând-nevrând, am plecat acasă. Laboranta trebuia să-și ia copilul de la grădiniță.

☆ ☆ ☆

Cum dizolvi un os? Asta-i întrebarea! Există mai multe metode în arsenalul medical prin care se poate forța remodelarea osoasă, dar nu există o procedură de „dizolvare". Chirurgia este intervenția preferată, dar domnul Gelu spusese foarte clar că nu este de acord. Drept urmare, am început o muncă sistematică de inventariere a metodelor atât convenționale, cât și neconvenționale de tratare a diferitelor forme de excrescențe osoase. Când te afli pe un teritoriu necunoscut, orice este posibil. După trei seri petrecute în fața calculatorului, nu ajunsesem la nicio concluzie. Nu știu cum ar fi putut fi posibil, dar aveam senzația că osul doamnei Angela Simionescu mă privea sfidător de pe biroul de acasă.

Dacă nu există o metodă unică, atunci poate merge combinarea mai multora? Gândul nu-mi dădea pace. Fragmentarea osului prin ultrasunete, la fel ca în cazul litotripsiei pentru pietrele la rinichi, iar apoi infiltrații locale cu soluție de... de ce oare? Ce ar putea transforma osul în altceva? Problema domnului Gelu era dată de durerile de spate. În mod evident, osul acela îi limita mișcările și de-asta apărea durerea. Dar dacă aș putea doar „înmuia" osul, transformându-l în ceva mai flexibil, într-un cartilaj, poate? Ar trebui să extrag cumva calciul care dădea structura de rezistență. Altceva însă nu-mi dădea pace, și anume densitatea extrem de redusă, care nu avea niciun sens din punct de vedere fizic. 60-70% din structura osului e reprezentată de compușii minerali. Matricea osoasă are o structură complicată, cu mai multe minerale implicate – magneziul sau manganul înlocuind deseori calciul, iar hidroxiapatita, carbonații și fosfații acestor metale au o masă care poate fi calculată, dar ceea ce reieșea din calcul nu se verifica experimental.

Am luat osul de pe suport și l-am așezat pe palma deschisă. Aproape că nu-l simțeam, era literalmente „ușor ca un fulg".

În timp ce-l priveam din toate părțile, telefonul vibră scurt, anunțându-mă de primirea unui mesaj. Am așezat cu grijă osul pe birou și am luat telefonul. Era o notificare ce-mi reamintea de programarea la service, a doua zi. Am remarcat totodată și o postare pe LinkedIn a Sânzianei Voinescu despre lansarea unei creme pe bază de extract de... sânziene, în cadrul unui eveniment care urma să aibă loc, evident, în Noaptea de Sânziene, sâmbătă, 24 iunie. Mânat de curiozitate, am citit în diagonală postarea, până când atenția mi-a fost atrasă de informația referitoare la „alte beneficii recunoscute ale preparatelor pe bază de flori de sânziene", mai specific utilizarea ceaiului pentru tratamentul pietrelor la rinichi. Următoarele minute mi le-am petrecut citind despre această plantă, despre care am aflat că e una din răsfățatele medicinii naturiste. Tot citind despre ceaiuri, mi s-a făcut poftă de unul, așa că m-am ridicat, destul de brusc însă, lovind din neatenție colțul mapei pe care era așezat osul. Și atunci, spre marea mea surpriză, am văzut cum acesta nu cade de pe birou cu viteza normală, ci extrem de lent, având nevoie de mult prea mult timp ca să ajungă la podea.

Era un os, la urma urmei, fără niciun fel de formă aerodinamică și ar fi trebuit să cadă în mai puțin de o jumătate de secundă. L-am luat de jos cu grijă, am pornit cronometrul de pe telefon și i-am dat drumul din nou. 11,4 secunde. Am măsurat înălțimea biroului – 78 de centimetri. Deși am avut nevoie de puțin timp să-mi aduc aminte formula, am calculat că osul căzuse cu o accelerație de 0,012 m/s^2. De 821 de ori mai mică decât g. Eram curios dacă aș putea încerca să-l fac să cadă în vid, ca să elimin orice rezistență a aerului, dar habar nu aveam unde aș putea găsi o incintă vidată suficient de mare. Încet-încet, îmi aduceam aminte de toate orele petrecute în laboratorul de fizică, în clasa a noua, pe

vremea când încă mai credeam că voi deveni inginer. Mi-am petrecut restul serii făcând tot felul de experimente, iar cel mai interesant a fost cel în care am pus osul într-o pungă, alături de o sticlă de plastic de jumătate de litru umplută cu apă. În ciuda bunului simț, pachetul combinat a „căzut" de pe birou în 1,3 secunde în loc de 0,4 cât ar fi fost normal. Se făcuse târziu și ar fi trebuit să mă culc – a doua zi aveam mult de lucru. Abia ce mă schimbasem în pijama, când mi-a venit în minte o altă idee. Toate experimentele pe care le făcusem luau în calcul masa gravitațională, nu cea inerțială. Deși, pentru imensa majoritate a situațiilor, cele două sunt practic unul și același lucru, uneori există diferențe. Tocmai mă gândisem la un alt mod de a determina masa osului, în afară de a-l cântări efectiv, ce-i drept, cu oarecare aproximație.

Un os normal ar fi trebuit să aibă cam 160 de grame pentru un volum de 91 ml. Trebuia să găsesc ceva cu o masă comparabilă. M-am uitat în jur și privirea mi-a căzut pe fructiera în care aveam câteva mere. Am luat unul și l-am cântărit – 152 de grame. *Perfect*, mi-am zis. Am luat un umeraș pe care l-am agățat de o baghetă de lemn și apoi am atârnat mărul de umeraș, cu ajutorul unei sforicele legate de două scobitori înfipte. Am legat apoi osul de umeraș cu o altă sforicică. Tocmai creasem o versiune foarte primitivă a pendulului lui Newton. Am ridicat câțiva centimetri mărul și apoi l-am lăsat liber. A lovit osul așa cum calculasem și ceea ce s-a întâmplat a fost conform principiului conservării impulsului. Mărul s-a oprit, iar osul s-a deplasat câțiva centimetri pe aceeași direcție. Apoi a revenit, lovind mărul, și tot așa, de 2-3 ori, până când mișcarea tandemului s-a oprit de tot. Am ridicat mărul mult mai sus și i-am dat drumul din nou, privind cu multă atenție. Osul se comporta ca și când masa sa era aproximativ egală cu cea a mărului. Deși acesta era com-

portamentul așteptat, rezultatul ridica cu totul altă întrebare. De ce masa inerțială și cea gravitațională erau într-atât de diferite? Și, mai ales, de ce osul nu cădea ca orice obiect normal? M-am pus în pat, am stins lumina, dar tot nu puteam să adorm. Mi-am amintit de forța cu care trebuise să apăs osul pentru a-l scufunda în apă, atunci când îi determinasem volumul și, cumva, în minte mi-a venit enunțul legii lui Arhimede. *Un corp scufundat într-un fluid este împins de jos în sus cu o forță egală cu greutatea fluidului dezlocuit.* Doar că greutatea celor 91 de ml de apă nu se putea simți atât de puternic. M-am dat jos din pat, am luat una din sticlele de plastic pe care le folosisem mai devreme, am umplut-o ceva mai mult de trei sferturi, lăsând astfel gol un volum de aproximativ 100 ml, am pus dopul și am scufundat-o în chiuveta din baie, pe care o umplusem cu apă. Abia dacă am depus vreun efort să o țin sub apă contrând aerul rămas în sticlă. Am luat osul și l-am scufundat, de data asta cu un efort mult, mult mai mare. Trebuia să fie altceva care „împingea de jos în sus", dar ce?!

M-am pus din nou în pat, am tras pătura pe mine și când era gata să adorm, l-am văzut în minte pe profesorul de fizică. Era iarnă și ne-a pus să scoatem o foaie de hârtie pentru un extemporal. „Haideți, dom' profesor, e frig!" s-au lamentat atunci câteva fete. „Trebuie să învățați să vă exprimați corect din punct de vedere științific! *Frigul* nu e o noțiune din fizică." Colegul meu Dan, care era as la fizică, s-a prins imediat ce anume voia să spună profesorul și a replicat „Cantitatea de căldură este insuficientă – așa este corect?" „Aha! Bravo! Da, așa este. Dar asta tot nu vă scutește de extemporal." De ce oare îmi venise în minte această amintire? Ce voia subconștientul să-mi transmită?

☆ ☆ ☆

A doua zi, doctorul Apostolescu m-a chemat la el în cabinet. Venise rezultatul biopsiei, după aproape trei săptămâni de la recoltare. Fluturându-mi în față o foaie A4 scoasă la imprimantă, pufni:

— Cum era expresia aia? „A plecat bou și s-a întors vacă"? Cam asta înțeleg eu din buletinul ăsta, pufni el. Deci, uite ce zic ăștia aici: „Alveole osoase cu aspect normal, țesut osos de neoformație cu aspect benign." Cum mama naibii aspect normal? Heptagoane regulate și ăștia zic aspect normal? Păi ce pușca mea, osul e fagure de albine, să aibă figuri geometrice?

M-am abținut cu greu să nu râd. Părea un personaj de desene animate care mâncase un ardei iute și-i ieșeau flăcări din urechi. Ce-i drept, nici oamenii ăia de la patologie nu ar fi avut prea multe opțiuni.

— Seamănă cu osul pacientei din 1998 a doctorului Chioreanu.

— Chiar prea mult. Ai găsit piesa aceea.

— Da. O am acasă. Foarte interesantă.

— Adu-o încoace să o văd și eu. Auzi, dacă tot ești aici, dă-mi o mână de ajutor, te rog. Vreau să mut dulapul ăsta în colțul de dincolo și să pun biroul în locul lui. E greu, plin de tot felul de chestii și n-am chef să-l golesc. Hai, treci pe partea cealaltă. Eu împing și tu tragi. Hai, unu, doi, acuma! Păi hai, măi! Trage odată, ce, nu ai mâncat de dimineață? Hei! Alo! Alo! Aici! Pocni chiar și din degete pentru a mă scoate din starea de transă în care căzusem brusc. Tragi? Cu grijă, că e greu și să nu cadă peste tine, că te face afiș. O să te agăț după aia pe perete, lângă celelalte postere.

Deși el se opintise, eu nu mă mișcasem deloc. Îmi picase fisa, și creierul meu se lupta cu imposibilul. Osul nu cădea normal și nu se scufunda în apă nu pentru că era *împins* de

jos în sus, ci pentru că era... *tras*. O forță antigravitațională era explicația perfectă pentru toate ciudățeniile cu care mă confruntasem.

☆ ☆ ☆

— Alo, domnul Gelu? Ce mai faceți? A venit biopsia. Nu e o tumoră malignă, asta-i cel mai important. Doctorul Apostolescu a zis că trebuie extirpată, ca să nu vă mai doară.

— Ți-am zis că nu mă bag sub cuțit. Ai găsit ceva?

— Pfuuu... oarecum, dar nu pot să știu cu siguranță. Ar merge încercată o abordare în doi pași. Prima ar fi să fragmentăm osul cu ultrasunete, iar după aia să facem niște infiltrații locale, să dizolvăm fragmentele. Trebuie văzut cu ce facem infiltrațiile alea, totuși. Una e să facem niște probe în laborator și alta e să tratăm un pacient. Trebuie să fie niște medicamente și o schemă terapeutică aprobate, nu putem să facem așa, după ureche, infiltrații cu extract de sânziene.

— Ce-ai zis? Extract de sânziene? Ce-ți veni?

— A, am făcut o conexiune în minte cu ceva..., nu contează, era o expresie. Dacă vrei să te internezi, să începem tratamentul, avem un loc liber marțea viitoare.

— Marțea asta, zici? Bine. O să vin. Mulțumesc mult.

☆ ☆ ☆

S-a îndreptat direct spre mine când m-a văzut ieșind de la raportul de gardă, alături de doctorul Mihălceanu. Făcuse deja toate formele de internare și acum stătea cuminte pe coridor, cu o geantă de voiaj albastră alături de el, așteptând să iasă din salon infirmiera care schimba așternuturile.

— Începem tratamentul chiar din după-amiaza asta, tataie. Până atunci, se ocupă prietenul matale de dumneata, da? îl bătu Mihălceanu amical pe umăr, arătând cu bărbia spre mine, după care intră într-unul din saloane.

— O să facem azi câteva investigații, am vorbit și cu cei de la ortopedie. Au vrut să te interneze la ei pe secție, dar nu aveau locuri.

— Să știi că mi-ai fost de mare ajutor când am vorbit la telefon. Fără să-ți dai seama, cred.

— Cum așa?

— Când ai zis de sânziene. Nici nu mă gândisem la asta, deși ar fi trebuit. M-am uns pe spate cu o alifie din asta, în ultimele câteva zile, și m-a lăsat de tot durerea aia.

Infirmiera ieși din salon și ne făcu semn că a terminat. Patul liber era cel de lângă ușă. Pacientul care ocupa patul de lângă geam fusese internat în cursul serii și nu știam prea multe despre el, doar că era un preot din mediul rural.

— Bună ziua, domnule doctor, ne întâmpină el.

Avea un zâmbet cald și primitor.

— Bună ziua, părinte, am răspuns. V-am adus un coleg de cameră, pe domnul Gelu Anghelache. E un cunoscut de-al meu, de la mine din oraș.

— Încântat. Ion Negrău.

Mi-a strâns mâna cu putere, apoi i-a întins-o lui nea Gelu.

— Dumneata ești preot?

Cei doi încă aveau mâinile împreunate, iar nea Gelu își așezase deasupra, cu un gest lent, și mâna stângă.

— Da, așa este. Și dumneata?

— Nu, nu sunt preot. Dar și eu îl slujesc pe Dumnezeu.

— O, ce interesant. Abia aștept să îmi spui mai multe.

— Domnilor, am intervenit eu, vă las să povestiți, noi ne vedem la 1:30, să mergem la jos, la ortopedie, da?

☆ ☆ ☆

Doctorul Apostolescu mormăia ceva neinteligibil, uitându-se la foaia de observație.

— Deci, domnu' Anghelache, sigur nu vrei să extirpăm osul acela?

— Cât se poate de sigur, domnule doctor.

— Am... văzut osul extirpat de la doamna aceea, Simionescu. Biopsia dumitale arată că e cam același tip de țesut osos. Deși e foarte neobișnuit, nu e cancer. Să nu-ți faci probleme. Deci, uite care e planul. O să începem acum cu ultrasunete, timp de câteva zile. Vineri facem o radiografie, să vedem în ce măsură are efect tratamentul. După aia decidem ce facem în continuare, da?

☆ ☆ ☆

Profesorul pufnea, bătând darabana cu degetele în marginea mesei. Analizele pacienților de pe secție, cu excepția lui nea Gelu și a părintelui Negrău, ieșiseră toate normale.

— Ce naiba se întâmplă aici? Zona crepusculară, ce mama mă-sii? Ce facem, îi trimitem pe toți acasă, ca acum trei săptămâni? Mă uit la ăsta, Dimulescu. Păi ăsta venise aici ca să nu moară acasă. Acum poate să treacă testul pentru pilot de avion. Sau femeia asta, Zâmbreanu, pacienta lui Atanasiu. La ce ciroză are, sau avea, n-ai fi zis că prinde Anul Nou. Și uite, transaminazele sunt mai bune ca ale mele. O să ni se ducă buhul că facem minuni. Mâine-poimâine trebuie să punem corturi în curte, cum am făcut la Covid, pentru pelerinaj ca la sfintele moaște. Are cineva vreo explicație?

— Dom' profesor, am intervenit eu. Și atunci, și acum am avut pe secție același pacient, pe Gelu Anghelache.

— Da, îmi aduc aminte. Mortul viu. Pentru mine omul ăsta e un mister. Cum poți, măi, să ai glicemie 480 și fără glucoză în urină? Ce fel de rinichi are ăsta? Să nu mai vorbim de formula leucocitară, care n-are de-a face cu bunul simț. L-am văzut la vizită. Zici că-i fotbalist, nu pensionar.

— Dacă-mi permiteți, domnule profesor, interveni Mihălceanu. E o chestie aici, cu Anghelache ăsta. Mă uitam la analizele lui de acum trei săptămâni și la cele de acum. Sunt complet diferite. Deși complet anormale și atunci și acum, sunt anormale în mod diferit, dacă pot să zic așa.

— Ia dă-mi să mă uit. Întinse mâna peste masă și luă hârtiile din mâna lui Mihălceanu, cu un gest smucit. E aiurea complet, decretă profesorul, după ce le studie atent. În afară de glicemie, niciuna dintre valori nu se află în aceeași marjă. Uite aici. Leucocitele atunci erau 13.400, acum sunt la 2.800. Hematiile, la fel. Atunci foarte mari, acum aproape că zici că e exsanguinat. Semne clinice de anemie are?

Întrebarea fu adresată atât mie, cât și lui Mihălceanu.

— N-am remarcat să obosească. Dar pot să-l testez.

— Fă-o. Așa, care-i treaba cu părintele? Înțeleg că e în salon cu Anghelache.

— Cu ăștia doi e o poveste întreagă. Sunt ca tusea cu junghiul. Parcă se cunosc de-o viață. Negrău are insuficiență cardiacă congestivă pe care o ține binișor sub control cu digoxin, dar acum a decompensat. E ceva mai bine acum decât la internare, răspunde satisfăcător la tratament. Îl punem noi pe picioare, să vedem dacă trebuie să-i mărim doza de-acum încolo. Probabil o să-l mai ținem câteva zile. E singurul de pe secție ale cărui valori nu s-au normalizat.

— Bine, ne oprim aici. În cincisprezece minute începem vizita. Vedeți care pacienți pot fi externați azi și care mâine. N-are rost să ținem spitalul plin.

☆ ☆ ☆

În vinerea aceea eram de gardă. Era trecut de ora șase când am decis să fac o tură prin saloane. Aproape toți pacienții fuseseră externați, așa că mă așteptam să fie o gardă ușoară. Am lăsat la urmă salonul cu Anghelache și Negrău. Nu mai venisem cu cutia de șah, oricum n-aveam chef. Dar eram intrigat de cazul părintelui Negrău, chiar dacă nu era pacientul meu. Apropiindu-mă de ușă, am auzit zgomotul inconfundabil al zarurilor. Cei doi jucau table, dar s-au oprit când m-au văzut intrând.

— Cine bate? am zis în loc de bună seara. Am mai făcut un pic de conversație cu ei, după care i-am dat domnului Gelu vestea cea mare. Îți facem mâine dimineață externarea. Pe radiografie osul nu mai apare, s-a resorbit cumva. Nu știu dacă a fost de la ultrasunete, de la alifia aia cu care zici matale că te-ai dat, de la ce-o fi fost, dar pe radiografie nu se mai vede nimic. Ești bun de însurat. Vă las să continuați partida.

Am dat să plec, dar domnul Gelu m-a oprit din drum.

— Doctore, zise el. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu știu dacă o să mai am ocazia.

— De ce zici așa, nea Gelu?

— Păi, noaptea asta plec.

— Unde să pleci, nea Gelu? La femei?

Am regretat imediat gluma făcută, văzând privirea plină de reproș a preotului.

Fostul meu vecin oftă din greu, vizibil măcinat de ceva.

— E noaptea Sânzienelor. E șansa mea să plec, să mă duc acasă.

M-am uitat la el, fără să înțeleg imediat.

— O dată pe an, de Sânziene, la miezul nopții, se deschid porțile cerului. Problema cu osul ăla, cum i-ați zis voi, s-a re-

zolvat, dar numai temporar. Acum mă simt eliberat de povară și pot să mă ridic acolo, sus.

— Nea Gelu, am crezut că ne-am dat pe brazdă cu ideile astea. Dar să știi că mâine vorbesc pentru un consult psihiatric. Îți zic foarte serios.

— N-are rost să vorbești cu nimeni. Eu o să plec oricum la noapte, că mi-au ajuns atâția ani aici, pe Pământ, și a venit vremea să mă odihnesc.

Acum eram de-a dreptul îngrijorat. Ultimul lucru de care aveam nevoie era un pacient delirant cu tendințe suicidale. Nu eram sigur ce să fac în situația asta, așa că am plecat repejor din salon, să-l sun pe doctorul Mihălceanu. Abia ce făcusem câțiva pași, că părintele Negrău a ieșit și el, vrând să meargă la baie.

— Părinte, i-am zis. Putem vorbi puțin?

— Sigur. Despre ce-i vorba?

— Mă îngrijorează nea Gelu. Mi-e teamă să nu aibă ceva gânduri negre, să-și facă rău. O să mai trec în cursul nopții să mă asigur, dar dacă îl vezi că vrea să facă vreo nefăcută, sună-mă, da? N-ar trebui să te rog asta, pacienții sunt responsabilitatea mea. Uite aici numărul meu de telefon.

Îmi luă mâna dreaptă cu ambele palme.

— Mergi, fiule și odihnește-te. Mai treci ceva mai încolo, dacă simți nevoia. Nea Gelu e o persoană așa cum nu am mai întâlnit până acum. O să am grijă de el.

Era ceva mai mic de statură decât mine, cu o conformație robustă, de om care muncise din greu toată viața. Avea pielea palmelor aspră și le simțeam strânsoarea fermă. Deși nu aș fi putut să spun exact de ce anume, am știut, în momentul acela, că pot avea încredere totală în el.

☆ ☆ ☆

Era puțin trecut de miezul nopții când m-am trezit brusc, lac de sudoare. Avusesem din nou coșmarul acela cu accidentul în lanț pe autostradă, dar de data asta era acolo și doctorul Mihălceanu, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, stând cocoțat pe gardul dintre sensurile de mers și râzând cu gura până la urechi. „Ce stai acolo?" i-am zis. „Vino să dai o mână de ajutor!" Dar el nimic, stătea acolo, hlizindu-se în continuare și dând bucuros din picioare, ca un copil. S-a întors spre mine și atunci i-am văzut ochii, negri ca tăciunele, fără pic de alb.

Am simțit nevoia să ies din cameră. Pe coridor era întuneric, doar la capete și în dreptul scărilor era aprinsă o lumină slabă. Pentru un moment, am avut impresia că mă aflam într-un film horror de serie B, senzație accentuată de o adiere de aer rece și de liniștea nefirească. Totul părea în regulă și am dat să mă întorc în pat, când am zărit licărind o geană de lumină verde-albăstruie sub ușa salonului unde erau internați cei doi. M-am dus să verific, mai mult din curiozitate. Am deschis ușa încet, cât să bag capul. Prin fereastră se vedea o sticlire sidefie, probabil reflexia vreunei reclame luminoase de pe stradă. Nea Gelu și părintele Negrău erau în șezut, față în față, la marginea patului, ținându-se de mâini. Niciunul nu spunea nimic. Eram convins că nu conștientizaseră prezența mea acolo. M-am gândit să aprind lumina, dar ceva, ca o mână invizibilă, m-a oprit. Nu știu cât am stat acolo, privindu-i lung. Secunde? Minute? În cele din urmă, părintele și-a desprins mâinile și a făcut semnul crucii de trei ori, timp în care nea Gelu s-a întins la loc în pat. Apoi părintele l-a acoperit cu pătura, ca un tată grijuliu, și a mai făcut o dată cruce deasupra lui, după care și-a făcut și el cruce. Înainte de a se culca la loc, s-a dus *să închidă* fereastra. Am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe

și pe ceafă. Am plecat, închizând ușa cu multă grijă și m-am dus să mă culc. Senzația de straniu nu dispăruse și m-a ținut treaz până aproape de ora două.

M-am trezit auzind o bătaie ușoară în ușă.

— Domnu' doctor? Domnu' doctor?

— Da, s-a întâmplat ceva?

— O, nimic, Doamne ferește. E ora șapte și un sfert.

Ora mea de trezire era șase. Și se întâmpla extrem de rar să dorm atât de mult. Ca urmare, am sărit brusc din pat, simțindu-mă într-o formă de zile mari. În cinci minute eram îmbrăcat, aranjat, mi-am pus stetoscopul la gât și am ieșit din bârlog. Fiind sâmbătă, nu-l așteptam mai devreme de ora nouă pe doctorul Mihălceanu, care urma să mă schimbe, așa că, după ce mi-am făcut o cafea, la sala medicilor, am început vizita de dimineață. Erau doar cinci pacienți cu totul: pe lângă nea Gelu și părintele Negrău mai erau doar alți trei, internați în seara precedentă.

— Bună dimineața, nea Gelu! Bună dimineața, părinte! Cum a fost azi-noapte? am zis din pragul ușii.

Cei doi aveau în față micul dejun, o felie aproape transparentă de salam, puțin gem, o chiflă și niște ceai într-o cană, dar niciunul nu se atinsese de mâncare. Abia atunci mi-am adus aminte de scena a cărui martor fusesem în timpul nopții, deși nu eram sută la sută sigur că se întâmplase cu adevărat.

— Uite, tot aici, cum m-ai lăsat aseară, vorbi nea Gelu. Un an. Atât mai stau. N-am plecat azi-noapte, dar la anul chiar mă duc.

Îmi evita privirea, iar tonul lui era sec, trist.

— L-am convins eu să nu plece, vorbi părintele. I-am zis că e mai multă nevoie de el aici, pe pământ, că rolul lui încă nu s-a terminat.

— Pentru tine am făcut-o, doctore. Pentru tine, zise el amar, ignorând vorbele preotului. Hai, fă-mi ieșirea, să mă duc și eu acasă.

— O face doctorul Mihălceanu, când vine, după ora nouă. Ești pacientul lui, și oricum, eu sunt doar medic rezident și nu pot face externări.

— Mihălceanu, zici? Oftă adânc și pentru prima dată în acea dimineață s-a uitat direct în ochii mei. Preț de o fracțiune de secundă, i-am văzut căutătura aceea plină de dispreț și dezgust, dublată de colțurile gurii lăsate. Mihălceanu ăsta... stai cât mai departe de el.

În ziua aceea l-am văzut pentru ultima dată. Era la lift, cu geanta de voiaj pe umăr, ținând în mână foaia de externare. Mi-a făcut un semn de „la revedere" și am avut un sentiment neobișnuit, de despărțire, de parcă nu era doar un pacient, ci mult mai mult.

Garda mi se terminase și mă pregăteam să plec și eu, când am dat peste preotul Negrău pe culoar.

— Mi se pare doar sau azi ne simțim mai bine? Cum sunteți? l-am întrebat.

— Ca la douăzeci de ani, vorba cântecului, râse el vesel. Gelu mi-a spus azi-noapte că i-a făcut bine pe toți ceilalți, cu excepția mea, pentru că nu voia să rămână singur în salon, dar că o să mă pună și pe mine pe picioare înainte să plece.

— Da, așa a zis? Poate-și face spital și noi ne pierdem locul de muncă! Oricum, sper să vă externeze luni, cel târziu marți. Să vedem mai întâi ce zice doctorița Atanasiu.

Am dat să plec, dar m-a oprit, apucându-mă de cot.

— Doctore... șopti el. Mai e ceva. Omul ăsta... are așa, un har, să știi. Am vorbit mai multe cu el. Poate citi sufletul oamenilor ca pe o carte deschisă.

☆ ☆ ☆

În după-amiaza aceea am onorat invitația pentru lansarea cremei-minune organizată de firma unde lucra Sânziana Voinescu. Deși s-a bucurat sincer să mă vadă, s-a scuzat că nu are prea mult timp, dar dacă aș putea rămâne până după prezentare, la cocktail, i-ar făcea plăcere să mai stăm puțin de vorbă. Să fiu sincer, nu prea aveam încredere în toate alifiile alea, dar am constatat că mulți pacienți, în special femeile mai în vârstă, le considerau foarte utile.

Prezentarea propriu-zisă a fost foarte bine făcută. Vorbea natural, fără niciun fel de complexe în fața unui grup mare de oameni și, evident, își șlefuise talentul de orator față de vremurile când preda biologia. Chiar i-am spus asta, mai târziu, între două tartine cu cașcaval și somon fumé.

La plecare a venit la mine cu o punguță în care erau câteva mostre. M-a tras într-un colț și mi-a șoptit:

— Pune-le bine. Există niște indicații pentru produsele astea care nu sunt în prospect. Dar nici bolile pe care le tratează nu sunt în cărțile de medicină. Cum a fost cazul lui nea Gelu. Când o să-ți mai vină pacienți așa, ca el, sună-mă. O să-ți recomand ce anume să le dai.

— Ce vrei să spui?! Cum adică, „așa ca el"?

N-a răspuns, doar a ridicat privirea spre tavan. Apoi a zâmbit, m-a sărutat discret pe obraz și s-a îndreptat spre un grup de invitați care voiau să facă o fotografie cu ea.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**!
Informațiile de contact vor fi trecute
la finalul manuscrisului
(nume și prenume,
adresa, telefon, e-mail).

Transcendența chiuvetei din bucătărie

de Dan Rădoiu

Cum toate lucrurile importante se fac numai după ce ai așteptat o săptămână întreagă – nu de alta, dar poate se rezolvă singure – m-am decis, în sfârșit, să chem un instalator să-mi schimbe garnitura de la chiuveta din bucătărie. Picura de ceva vreme, așa că am hotărât că îi venise rândul.

Dacă aveți un prieten care le știe pe toate, pe care îl cauți fie că ți-a luat permisul, fie că vrei să știi cam care mai este bursa locurilor de veci, atunci știți la cine m-am gândit să apelez. Cu ochii la țeava picurând, pun mâna pe telefon și îl sun pe Valentin. Abia apuc să îi spun câteva vorbe despre problema ce mă apasă, că mă și întrerupe:

— Face pic-pic-pic sau pic, poc, poc, [pauză] pic, poc, poc? se interesează el îngrijorat.

Dau să-i zic că nu mi-am văzut niciodată chiuveta valsând – pentru că un ritm lent de vals, {pic, poc, poc}, {pic, poc, poc}, îmi sugerau spusele prietenului meu – dar ceva din glasul lui m-a făcut să-mi țin poantele pentru mine. Mi-am cerut scuze pentru neștiința mea în ale instalațiilor și m-am aplecat cu urechea la țeavă.

Preț de câteva secunde am încercat să-mi dau seama dacă pe lângă pic-pic-pic se mai aude și vreun poc. Nimic. Când

dădeam să-i confirm lui Valentin că nu există niciun poc, l-am auzit. Suav, ca o boabă de rouă: poc. Apoi, încă o dată: poc.

Faptul în sine m-a îngrijorat, dar nu vă pot spune din ce cauză. Deși suav, simțeam poc-ul nelalocul lui. Cât despre țeavă, părea caldă într-un mod bolnav. I-am comunicat pe dată lui Valentin atât descoperirea, cât și considerațiile mele pe marginea subiectului. În receptor s-a lăsat liniștea.

— Am să vorbesc cu o persoană de încredere, rosti în cele din urmă Valentin, o undă de impacientă strecurându-i-se în glas. Numele dânsului este Sigismund și este un domn foarte serios. Te rog să-l tratezi în consecință, adăugă și închise telefonul.

Ușor confuz de toată întâmplarea, am pus o cană de apă la fiert, cu gândul să-mi fac un ceai. Unul verde, de preferință, cu o fâșie străvezie de coajă de portocală proaspătă și câteva frunze de mentă din frigider. Poate și cu un strop de Mate, așa, pentru un plus de energie.

Soneria din hol mă trezește din visare. *Trebuie să fie administratorul. Cineva din afara blocului ar fi sunat mai întâi la interfon,* îmi spun înhățând în drum portofelul. Ca să nu fac două drumuri, vorba bancului.

Deschid ușa și – de surpriză – uit să respir! Din cadrul ei mă privește un bărbat înalt, cu o barbă deasă, ușor încărunțită. O persoană serioasă. Îi fac semn să intre:

— Domnul Sigmund, nu-i așa? întreb eu tâmp, știind că nu are cum să fie el. Abia dacă am închis cu Valentin de trei minute.

— Sigismund, mă corectează el rece. Sigismund Neagoe. Unde este pacientul? continuă, nelăsându-mi ocazia să-mi cer scuze.

În mintea mea are loc o adevărată cavalcadă. Încerc să îmi aduc aminte dacă ilustrul principe transilvănean al că-

rui prenume îl poartă persoana din fața mea a avut vreodată de-a face cu numitul Neagoe Basarab, dacă cei doi au făcut vreodată schimb de pumni, e-diligențe sau bezele, fie măcar dacă au trăit în aceeași epocă. Renunț. N-am fost niciodată bun să țin minte datele istorice. Un rânjet de persoană sever retardată mi se întinde fără voia mea pe mutră – iar imaginația mi-o ia razna. Mă și văd smulgând chiuveta din locașul ei pentru a o aduce pe canapea, unde să poată fi investigată de domnul Sigmund. Ăăă, scuze, Sigismund...

— În bucătărie? mă întreabă persoana pe ton de afirmație.

Mă uit la el și am senzația că sunt victima unei farse cosmice. Îmbrăcat la costum cu vestă, servietă diplomat asortată la culoarea pantofilor, tipul intră în casă trăgând după el un căluț de lemn vopsit în culori pastelate. Ale cărui roți, culmea, scârțâie. *Scâââârț, scââââârț,* prelung, jalnic, întocmai ca zgomotul unui spânzurat legănându-se în bătaia vântului.

Scutur tare din cap, încercând să-mi adun gândurile.

— Da, în bucătărie, zic, luând-o înainte pe hol.

Persoana mă urmează cu pași măsurați, trăgând cu demnitate căluțul după el. *Scââârț.*

— Lăsați-mă pe mine, spune când ajungem lângă chiuvetă. Parcă cu regret, îmi întinde să țin sfoara căluțului, nu înainte de a mă avertiza: Vă rog să aveți grijă de el. Dau să îl întreb care îi sunt preferințele alimentare – ale calului, se înțelege – apoi renunț, mulțumindu-mă să bâțâi câteva genuflexiuni pe loc, ca și cum m-aș afla în șa. Persoana mă privește sever peste umăr, înghețându-mi rânjetul pe buze. Își lipește urechea de țeava de inox, ascultând cu atenție.

Încerc să zic ceva, dar tipul îmi face iritat semn să tac. După un timp, care mie mi se pare o eternitate, se ridică și spune:

— Este mai grav decât credeam. Trebuie să acționăm imediat.

Se uită la mine, vrea să spună ceva, apoi renunță. Își așează servieta pe masă, din care scoate ceva ce aduce – măcar la prima vedere – cu un ceas solar. Întreabă cu glas neutru:

— Este posibil să ridicăm transperantele? Știți, pentru măsurători, adaugă cu un ton ca de scuză.

Fac mai mult decât să îi dau voie să le ridice; o fac chiar eu. Tipul îmi mulțumește cu o înclinare mică din bărbie și se apucă să facă niște gesturi complicate prin aer, luându-și repere cel puțin interesante, cum ar fi ușa de la frigider sau coșul în care stă câinele când nu are chef să doarmă în pat. *Vali, pe cine mi-ai trimis?* îmi zic, cu ochii la domnul distins care se deplasează prin bucătăria mea în niște piruete și salturi demne de un șaman vindecat de spondiloză.

— Aha! exclamă el, punând ceasul solar pe marginea mesei. În sfârșit, adăugă ușurat, făcând un pas în spate să-și admire opera.

Într-adevăr, atât ceasul din perete, cât și cel solar de pe masă, par să indice aceeași oră. Scoate din servietă o mașină de calculat de pe vremea războiului – primului război – și începe să lovească important butoanele lustruite de atâta utilizare. Din când în când apasă o manetă – îmi fac eu gânduri că ar fi Enter-ul – care emite un sunet ca de clopoțel. O bandă de hârtie coboară pe podea, șarpe cu solzi desenați din cifre și litere trântite anapoda.

— Fiți amabil, încerc eu să mă fac util, știți, căluțul...

— Ah, mă scuzați, intervine el fără să mă privească. Dacă puteți să-l duceți în holul de la intrare, ar fi perfect, adaugă cu un aer preocupat, căutând de zor ceva în servieta diplomat.

— Să-l leg de clanță? mă surprind de unul singur întrebând.

— De ce să-l legați? se arată tipul mirat, oprindu-se un moment din căutările lui. *De clanță, n-auzi?* îmi vine să-i zic,

apoi îmi aduc aminte de rugămintea lui Valentin și mă cufund într-o tăcere politicoasă.

Își dă seama că nu mi-a priit răspunsul și îmi zice:

— Nu e nevoie să-l legați. Trebuie doar să îl duceți lângă ușă și să-i spuneți să nu se miște din loc. E un căluț cuminte.

În mintea mea se face lumină: Valentin îmi joacă un renghi. Din nu știu ce motiv, i-a chemat pe cei de la Camera Ascunsă și acum așteaptă să mă fac de râs. Ei bine, nu se va întâmpla, îmi zic eu, decis să nu le dau satisfacție. Nu mă voi arăta suprins de nimic, indiferent ce se va petrece. Atunci să-i vedem. Ha, ha, ha.

Simțindu-mă ca un imbecil, iau căluțul să-l duc la ușă, strivind în drum un *Hai cu tata* printre dinți. Îl las la ușă, nu înainte să-i spun – pe un ton serios – să nu se miște din loc. Camera Ascunsă, da? Las' că vă arăt eu vouă!

Intru în bucătărie, la timp să îl văd pe distinsul domn Sigismund cărând un tulnic lung cam de vreo doi metri, care, după cum arată, pare a fi făcut din bronz. Deschide ușa ce dă pe terasă și iese afară. Mă reped în urma lui:

— N-aș vrea să par nepoliticos, dar...

— Îl chem pe domnul Tudose să vină să mă ajute, mă întrerupe el cu un gest agasat al mâinii. N-aș vrea să vă sperii, dar să știți că situația este disperată. Doar dânsul mai poate face ceva, continuă, apoi duce mușțiucul tulnicului la gură și suflă cu putere.

Sunetul grav, de vapor părăsind portul, pare să plutească la nesfârșit asupra cartierului.

— Nu era mai simplu să-i dați un telefon? încerc să mă fac auzit peste vacarmul infernal, dar degeaba. Abia dacă îmi pot auzi propriile gânduri.

Soneria din hol își face încă o dată simțită prezența. Dau să deschid, dar Sigismund mi-o ia înainte:

— Lăsați, deschid eu. Și așa voiam să văd ce face călușul, îmi zice aproape alergând către ușă.

Mă uit după tulnic și văd că a dispărut. Încă o șmecherie a băieților de la Camera Ascunsă. Zâmbesc enigmatic și atotștiutor către servieta lui Sigismund, apoi, ca măsură de siguranță, către țeava de gaz ce traversează holul. Nu știi niciodată unde sunt amplasate camerele.

Sigismund se întoarce însoțit de Nea Tudose – că așa îți vine să-i zici. Este îmbrăcat într-un halat de uzină (fost albastru, acum decolorat de atâtea spălări; zici că sunt blugii mei), poartă basc pe cap și pantofi de costum în picioare. Împreună se reped în bucătărie.

— Dă-mi andreaua de zece, îi cere el scurt lui Sigismund pipăind cu mâna în lungul țevii de apă. Sigismund se execută pe loc, întinzându-i o bucată de sârmă ordinară, ce are atârnat la unul dintre capete o bucată de hârtie cu cifra 10. Ten blade, Doctor House, ha?

— Poate doriți să mergeți în casă, mă avertizează Sigismund. Ce urmează nu este un spectacol prea frumos de privit. Mă uit la el fără să scot o vorbă. În fond, este chiuveta mea. Rămân pe loc. Zice: Cum doriți, eu v-am prevenit. Apoi, către meseriaș: Să-i dăm drumul.

Tudose ia sârma, o curbează savant în mâini și intră cu ea pe țeavă. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi un geamăt înfundat de conductă, aproape omenesc, regurgitează din interior, împreună cu un șuvoi de apă murdară mirosind infect.

— Avea infecție, mititica, zice Tudose către Sigismund.

— Păi, da, că cine știe de când stă așa, ridică Neagoe capul către mine, privindu-mă dojenitor.

— Oameni fără inimă, îl secondează Tudose abătut. Scoate andreaua, ia fesa sterilă – apărută de niciunde în mâna lui

Sigismund – și se apucă să bandajeze strâns, cu grijă, capătul țevii.

O să explodeze, dau să strig la ei, dar Tudose mi-o ia înainte:

— Să nu umblați la ea câteva zile. Ce aveți de spălat, spălați la baie. Măcar atât, mă privește sever.

Tac, asumându-mi vina. Are dreptate, biata conductă stătea așa de cel puțin o lună.

În tăcere, Sigismund se apucă să strângă. Tudose îl ajută, dându-i uneltele la mână. Mașina de calculat, ceasul solar, andreaua... Termină în câteva minute.

— Iar data viitoare să ne chemați din timp, spune Sigismund făcându-i semn lui Tudose să-l urmeze către ieșire.

Dau să-l întreb de contractul de reprezentare, prin care le dau voie să publice filmul, dar mă răzgândesc. Nu vreau să le ușurez și mai mult sarcina.

— La revedere, își ia rămas bun și Tudose, luând de sfoară călușul de lângă ușă. Zice către Sigismund: Hai pe scări, că știi că am oroare de lifturi.

— Că bine zici, mai facem un strop de mișcare, îi dă dreptate bărbosul.

Mă uit la ei cum dispar pe trepte. Și contractul, cum rămâne cu el? Mă reped în urma lor, dar scările sunt pustii. Revin buimac în casă. Să fi visat oare?

În bucătarie, pun urechea la chiuvetă. Poc-ul de mai devreme, cât și senzația de fierbințeală din țeavă au dispărut. Ceva îmi spune că Sigismund și Tudose au făcut treabă bună. Valentin se dovedește încă o dată un prieten de nădejde. Ridic telefonul și încep să formez numărul lui.

Cumpără și Dăruiește o revistă **CSF**
unui copil care iubește să citească!

Retro-futurism, despre Anul 2000!...

de Lucian Merișca

Poate vă interesează ce se scria în Almanahul „Magazin" (care a cochetat cu SF-ul), tipărit în anul 1969 (prima aselenizare...) – despre... ***futuristul An 2000****!...*

Mai întâi, să-l citățm pe **Dr. George Gamow**, profesor la Universitatea Boulder, Colorado (cu o părere foarte proastă despre SF, pentru că scriitorii SF nu sunt bine documentați științific și atunci nu pot prognoza corect...):

ASTRONOMIE: Vom aduce lumină în problema cosmologică a originii și evoluției Universului înainte de anul 2000.

BIOLOGIE: în jurul anului 2000 procesul de bază al vieții va fi deopotrivă lămurit și va fi cu putință sinteza unor organisme simple vii pornind de la elemente chimice.

Raf Vallone, actor italian: Eu cred că în anul 2000 nu va mai exista film, pentru că realitatea va fi surprinsă și comunicată prompt tuturor oamenilor prin acele mijloace vizuale tot mai perfecționate – la mari distanțe și, deci, va fi dificil filmului să supraviețuiască.

Pierre Barbin, organizator festivaluri de film:

— Pe ce căi și în ce direcții va evolua filmul, după părerea dv., până la anul 2000?

— Cinematograful devine tot mai mult o artă individuală... din punct de vedere al „consumării" filmului, noi vom părăsi treptat „consumarea automată" a filmelor, caracteristică marilor săli de spectacole, în favoarea „filmului în casetă", care va putea fi vizionat acasă, în cameră, asemeni spectacolului de televiziune. Acest gen de „consumație" individuală ne obligă să prevedem o producție individuală, un „cinematograf de cameră", tot astfel cum există „muzică de cameră". Ei bine, cinematograful de animație este poate – dintre toate ramurile acestei arte – cel care se va exprima cel dintâi și cel mai lesne în această direcție, el fiind parcă născut pentru a avea un aer individual. Vor exista, așadar, filme de consum individual.

Terence Young, regizor englez: Cred că aparatul de filmat al anului 2000 nu va trebui să fie mai mare decât un obișnuit aparat fotografic...

Herve Bazin, scriitor francez, prognozează just: „Omul, deținătorul, cu fiecare nouă zi, a unei energii din ce în ce mai mari și a mai multor mașini, va vedea crescându-i neîncetat puterea. Va ajunge astfel să muncească foarte puțin. Bunurile de consum vor deveni mai puțin scumpe. El va trebui însă să rezolve problema repartiției lor. Ne putem închipui uzine automatice activând din plin pentru un patron. Dar cui va vinde el, dacă nu va mai exista muncă, deci nici slujbe, deci nici cumpărători?

Însă și consecințele culturale sunt importante: muncind puțin, omul va avea mult mai mult timp liber. (Greșeală: „el îl va consacra, firește, familiei, dar și artelor, educației generale."

Vom ajunge, în curând, la un moment când accelerarea progresului va lichida pe întârziații istoriei. În plus, peste

câțiva ani, omul – datorită tot revoluției științifice –, părăsind într-adevăr această planetă, va descinde pe altele, va face comparații care vor distruge ultimele mituri și, datorită unei alte geologii, poate chiar unei alte biologii, unei alte zoologii, va elibera cunoașterea de tot ceea ce are „local"; omul va fi stăpânit, în sfârșit și pentru totdeauna, de pasiunea exactității, de pasiunea dreptății.

Înainte de toate, omul este un mutant. Omenirea a cunoscut deja multe mutații. În general, ele se produc prin crize și aceste crize au fost dezlănțuite de circumstanțe care au fost mai întâi climatice, apoi au devenit tehnice. Au existat mutațiile focului, ale fierului, ale mașinii cu vapori. Mutația este, de astă dată, atât de considerabilă, încât ne întrebăm dacă o va urma toată lumea. Se pot produce mai multe forme de adaptare. Socialismul este, în mod evident, cea mai bună. Dar totul ne arată că, iată, capitalismul încearcă să supraviețuiască; el va forma, poate, una din acele „ramuri divergente" ale evoluției, care ajung, până la urmă, după multă vreme, la un impas – scrie Herve Bazin (Mare Ofițer al Legiunii de Onoare, Premiul Lenin internațional „pentru întărirea păcii între popoare"), în 1969.

Toți oamenii se află în mișcare și vor să se schimbe: imperiul metafizicienilor – care le interzicea acest lucru – s-a prăbușit în folosul celui al fizicienilor care, dimpotrivă, se află în fruntea acestei mutații, pentru prima oară voită, organizată, menită să ne scoată în sfârșit din cuaternar, să lichideze ceea ce a mai rămas în noi din primar, să ne permită să pășim bariera condiționării terestre, să devenim, la capătul unei lungi gestații, acele ființe inteligente pe care bătrână noastră mamă, Pământul, le va naște în spațiu."

Un sefist în plus, o lume mai bună!
Trimite linkul revistei prietenilor tăi: www.colectiasf.ro

PREMIERA

SCENARIU ȘI DESENE
GABRIEL RUSU
ADAPTARE DUPĂ O
POVESTIRE DE
OVIDIU TUDORAN

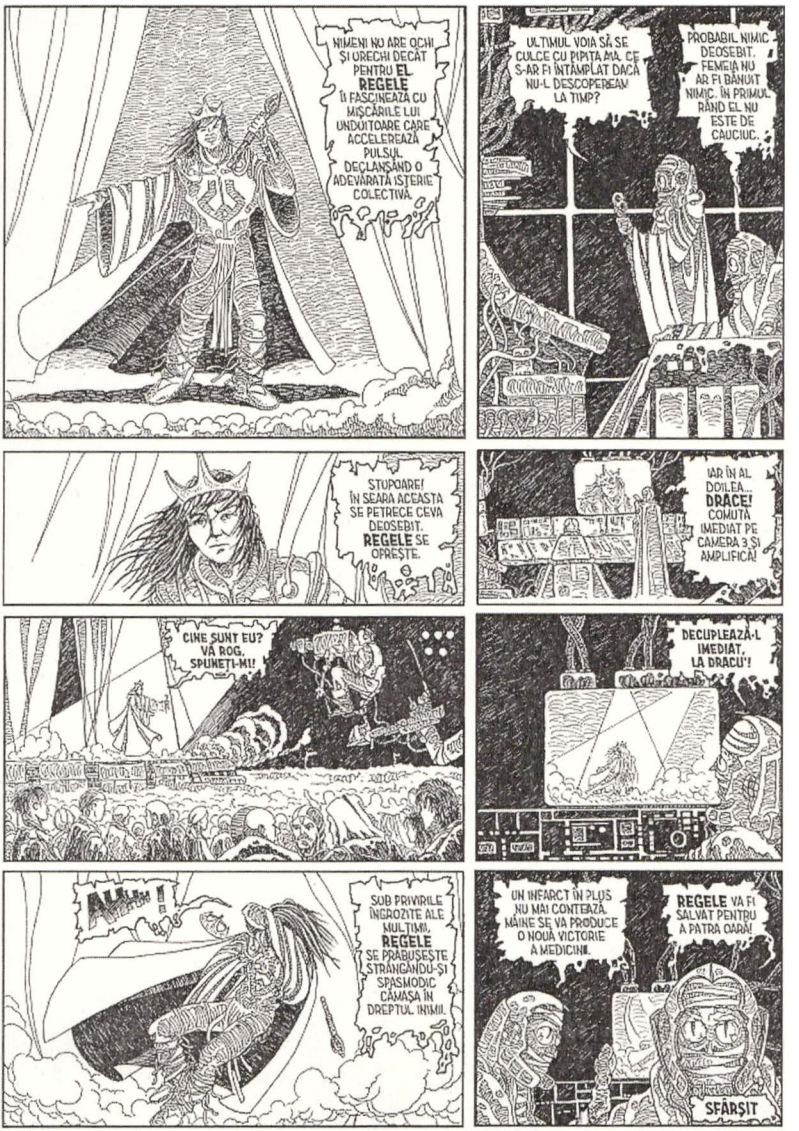
NIMENI NU ARE OCHI ȘI URECHI DECÂT PENTRU EL REGELE ÎI FASCINEAZĂ CU MIȘCĂRILE LUI UNDUITOARE CARE ACCELEREAZĂ PULSUL DECLANȘÂND O ADEVĂRATĂ ISTERIE COLECTIVĂ.
ULTIMUL VOIA SĂ SE CULCE CU PIPITA MA. CE S-AR FI ÎNTÂMPLAT DACĂ NU-L DESCOPEREAM LA TIMP?
PROBABIL NIMIC DEOSEBIT. FEMEIA NU AR FI BĂNUIT NIMIC. ÎN PRIMUL RÂND EL NU ESTE DE CAUCIUC.
STUPOARE! ÎN SEARA ACEASTA SE PETRECE CEVA DEOSEBIT. REGELE SE OPREȘTE.
IAR ÎN AL DOILEA... DRACE! COMUTĂ IMEDIAT PE CAMERA 3 ȘI AMPLIFICĂ!
CINE SUNT EU? VĂ ROG, SPUNEȚI-MI!
DECUPLEAZĂ-L IMEDIAT, LA DRACU'!
AUUUU!
SUB PRIVIRILE ÎNGROZITE ALE MULȚIMII, REGELE SE PRĂBUȘEȘTE STRÂNGÂNDU-ȘI SPASMODIC CĂMAȘA ÎN DREPTUL INIMII.
UN INFARCT ÎN PLUS NU MAI CONTEAZĂ. MÂINE SE VA PRODUCE O NOUĂ VICTORIE A MEDICINII.
REGELE VA FI SALVAT PENTRU A PATRA OARĂ!
SFÂRȘIT

OZN-uri în arta și în spiritul Bisericii

de Gheorghe Tănase

„Să nu vi se tulbure inima. [...]
În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri.
Dacă n-ar fi așa, V-aș fi spus"
[IOAN 14:1-3].

De mii de ani, în fresce, picturi, sculpturi, răspândite în întreaga lume, OZN-urile și extratereștrii au fost imortalizați cu diferite mijloace artistice. Oare în ciuda distanțelor geografice și de timp, autorii (mulți dintre ei anonimi) au simțit un imbold, o datorie de a face asemenea opere de artă – și nu numai –, sau sunt doar un șir de coincidențe extraordinare?

În acest articol vom exemplifica cu opere de artă bisericească. La noi, în Transilvania, la Biserica Mănăstirii din Sighișoara (*Schäßburger Klosterkirche*) – vechi monument istoric și de arhi-

tectură ce datează din sec. XIII – există o pictură murală care pare să înfățișeze un OZN uriaș. Se poate observa că acesta plutește în derivă și din el se degajă un fum gros. FAN[1], nu? Cercetători de la noi (Dan D. Farcaș) și din străinătate (Gilli Shechter și Hannan Sabat, de la Asociația Israeliană de Cercetare pentru Extratereștri și OZN-uri) au relatat pe larg despre acest caz. Nu se cunoaște cine a făcut pictura, la fel cum nu se poate aprecia exact vechimea acesteia, dar ceea ce putem vedea astăzi datează cel puțin din secolul al XVII-lea.

O conexiune interesantă: OZN-uri cu reprezentări aproape identice apar și pe monede franceze din același secol. Iată-le mai jos:

Trecând munții Carpați, spre Târgoviște, în fosta capitală a Țării Românești, Biserica Domnești a fost finalizată între anii 1583-1585. Frescele din interior s-au păstrat peste timp, nefiind revopsite, ci doar retușate. Astfel, putem vedea, pe peretele vestic al naosului, o frescă ilustrând momentul primirii Tablelor Legii de către Moise, pe muntele Sinai. Aici se observă un înger plasat între două cercuri concentrice, înfățișat ca și cum ar fi venit pentru a supraveghea transferul. Dar de ce apare el între două cercuri concentrice? Ce rol

1 FAN = Fenomene Aeriene Necunoscute (în engleză UAP), denumire actualizată a mai vechii denumiri de OZN (în engleză UFO), popular numită „farfurie zburătoare", după 1947, mai întâi în SUA, mai apoi în întreaga lume.

au oare acestea?

Nori nu sunt, căci aceştia sunt reprezentaţi în mod corect în cadrul picturii. Nu pot fi stele sau Luna, pentru că se vede Soarele strălucind, deci este ziuă. Pot fi oare cele două cercuri o reprezentare grafică naivă a unui OZN în formă de disc, cu cupolă, pe care pictorul anonim să le fi înfăţişat ca un cerc în interiorul altui cerc?

Renumitul scriitor, specialist în mitologie, Victor Kernbach în cartea sa „Enigmele miturilor astrale" – a semnalat încă din 1973 existenţa unor fresce asemănătoare, în două lăcaşuri de cult ortodoxe din Capitală. Se referea la Biserica Sfântul Spiridon Vechi – demolată în 1987, dar reconstruită în 1996 – şi Biserica Bucur. Reprezentările picturale sunt în aceeaşi manieră executate ca şi cele din Biserica Domnească de la Târgovişte.

Profesorul Călin Turcu, ufolog pasionat şi cercetător de teren al acestui fenomen, semnala într-una din cărţile sale – „Enciclopedia observaţiilor OZN în România" (1994) – un posibil „OZN" pictat pe pereţii bisericii mânăstirii Lainici – având o formă diferită de celelalte: „un fel de montgolfier dublu – în niciun caz nu poate fi vorba de un nor! – care se termină cu un tub îngust, deschis, de unde par să scape dâre roşii discontinui, absorbite în urmă de o bandă noroasă, tot de culoare roşie".

Mânăstirea Tutana (supranumită şi Voroneţul Argeşului), construită pe temelia unei biserici mai vechi (cca. 1300), ctitorie a tatălui lui Mircea cel Bătrân, reprezintă încă un caz interesant. În 1987 s-au făcut investigaţii arheologice şi biserica a fost restaurată. În acel moment a fost remarcată o cărămidă cu semnificaţii „panlenchiene"[2], care i-a adus faimă Tutanei! Practic, pe această cărămidă ar fi scrijelit un fel de „extraterestru" înveşmântat într-un costum spaţial!

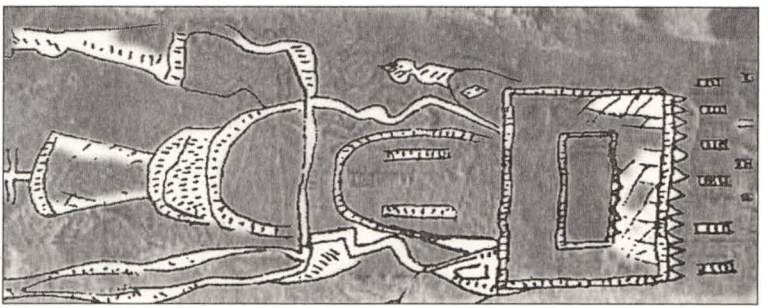

Oamenii locului afirmă că desenul ar fi fost făcut în urmă cu 400 de ani, iar printre aceştia se numără fostul director al Muzeului din Curtea de Argeş, Nicolae Moisescu, precum şi preotul Gheorghe Bărănescu: *„Este, în mod clar, un desen pe care nu l-a descifrat nimeni, un mister neelucidat"*, respectiv *„Pare să fie un cosmonaut, dar nu putem şti. [...] Personajul desenat are cască de protecţie cu vizieră, costum închis cu fermoar şi e călare pe un aparat de zbor."*

În schimb, părintele Ovidiu Creş ne spune că dacă vom roti cărămida pe verticală, va apărea clară schiţa unei biserici, cu o turlă şi cruce, apoi zidul împrejmuitor şi chiar râul Tutana! Şi chiar aşa pare a fi! Atenţie, deci, la modul în care privim dovezile!

2 Referire la celebra piatră de mormânt din Palenque, Chipas, Mexic, pe care ar fi desenat un fel de rachetă condusă de regele mayaş Pakal cel Mare. Descoperirea a fost făcută în anul 1949 şi dată publicităţii în 1952.

Desigur, astfel de imagini există nu numai în România, ci şi în alte ţări cu lăcaşuri de cult ortodoxe. De exemplu, fresca datată în 1350, aflată în mânăstirea Visoki Decan, din Kosovo. În aceasta, atrag atenţia cele două „stele" care par a fi nave pilotate, care, într-o interpretare canonică, sunt Soarele şi Luna.

Reprezentări asemănătoare apar şi în icoane religioase din Georgia. În spaţiul catolic apar picturi mai şocante. De exemplu în partea de sus a tabloului „Glorificarea Euharistiei", pictat de artistul italian Ventura Salimbeni (sec. XVI), apare un „sputnik" controlat parcă de Tatăl Ceresc şi de Iisus! Pictura a fost realizată cu 357 de ani înainte de lansarea micului satelit rusesc. A prevestit ea oare această realizare tehnică, fiindcă, la o primă vedere, asemănarea este remarcabilă.

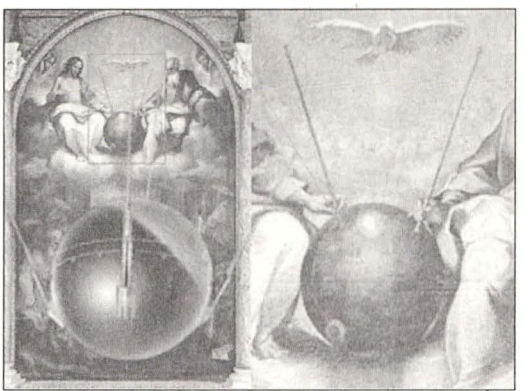

Desigur că specialiştii în pictura religioasă şi criticii de artă au explicaţiile lor pertinente prin care combat

asemenea interpretări laice, care pot fi pe cât de spectaculoase pe atât de înşelătoare. Unul din aceşti specialişti este criticul de artă Diego Cuoghi. Examinând mai multe tablouri din perioada renascentistă, în care ar fi reprezentate OZN-uri şi extratereştri – el fiind, totuşi, un sceptic referitor la acest domeniu – atrăgea atenţia că: *„[...] mulţi nu cunosc faptul că un pictor renascentist nu şi-ar fi permis adăugarea din proprie voinţă a vreunui element non-canonic într-o pictură religioasă. Pentru că cei care supravegheau sau comandau executarea unei opere de artă cu subiect religios, n-ar fi permis nicicând inserarea într-un tablou cu subiect religios al vreunui obiect care să nu fi fost dinainte aprobat."*

Şi totuşi, există tablouri care par a contrazice aceste aserţiuni. Pictorii au fentat oare „indicaţiile preţioase" sau au avut curajul să imortalizeze ceea ce au văzut?

Un exemplu interesant e tabloul intitulat „Madonna cu Sfântul Giovanino" (Domenico Ghirlandaio, sec. XV-lea) din Palazzo Vecchio (Florenţa). Aşa cum se poate vedea, pe fun-

dal, în dreapta-sus, un om poate fi văzut privind în sus spre cer, cu mâna streaşină la ochi, spre un fel de nor foarte strălucitor sau, dacă vreți, se uită la un OZN în formă de disc!

Încă un exemplu: tabloul „Botezul lui Cristos", pictat de artistul flamand Aert De Gelder-Arent (1645-1727) la vârsta de 65 de ani, se află acum în muzeul Fitzwilliam (Univ. Cambridge). Îl vedeți ilustrat alăturat, iar ceea ce este neobișnuit apare în partea de sus: un fel de OZN în formă de disc, luminos, iar din el se coboară asupra lui Ioan Botezătorul și asupra lui Iisus raze de lumină. Să fie această pictură una dintre cele mai convingătoare exemple de OZN-uri din arta vest-europeană, aşa cum unii entuziaşti consideră?

Dacă picturile prezentate, alături de multe altele, pot fi interpretate diferit, ar putea oare mărturiile slujitorilor Bisericii să aducă mai multă lumină (fie ea şi Sfântă) asupra realității fenomenului OZN? Punem această problemă deoarece nu putem uita că după patru sute de ani, Biserica Catolică, prin glasul Papei Ioan Paul al II-lea, şi-a cerut iertare şi a exprimat „profunda durere" pentru arderea pe rug a lui Giordano Bruno, care susținea existența pluralismului lumilor locuite de alte ființe raționale, în infinitatea Universului. Parcă pentru a compensa această „regretabilă eroare", monseniorul Corrado Balducci a devenit celebru pentru o lucrare a sa – „UFO-logia şi clarificări teologice " (Pescarea,

8 iunie 2001) în care fenomenul OZN este considerat real. Astfel, Biserica Romano-Catolică devine o deschizătoare de drumuri în studierea acestei chestiuni.

Director, între anii 2006-2015, al Observatorului Astronomic de la Vatican, preotul iezuit argentinian José Gabriel Funes, afirma, în 2008, că ipoteza existenței altor planete locuite nu poate fi exclusă: „Credința în Dumnezeu este compatibilă cu credința în existența extratereştrilor". Şi mai departe, în acelaşi interviu, afirma: „Deocamdată nu avem nicio dovadă. Dar cu siguranță, într-un Univers atât de mare, această ipoteză nu poate fi exclusă.

— N-ar fi aceasta o problemă pentru credința noastră?

— Cred că nu. Aşa cum există o multitudine de creaturi pe Pământ, tot aşa ar putea fi şi alte ființe, chiar inteligente, create de Dumnezeu. Asta nu contravine credinței noastre, pentru că nu putem limita libertatea creatoare a lui Dumnezeu. Referindu-ne la Sfântul Francisco, dacă privim creaturile terestre drept frate şi soră, de ce n-am putea vorbi, de asemenea, despre un «frate extraterestru»? Ar face şi el parte tot din Creație".

Iar aceştia nu sunt primii slujitori ai Bisericii Catolice care se declară deschişi în spirit către existența altor „semeni întru rațiune". Iată ce declara Francesco Forgione (Padre Pio) într-un interviu din 1974:

„— Părinte, unii pretind că există creaturi ale lui Dumnezeu pe și alte planete.

— Ce altceva ar putea fi? Credeți că nu există și că omnipotența lui Dumnezeu este limitată la această mică planetă numită Pământ? Credeți că nu există alte ființe care iubesc pe Domnul?

— Părinte, cred că Pământul nu este nimic în comparație cu alte planete și stele.

— Exact! Da... şi noi, pământenii, nu suntem cu nimic deosebiţi, de asemenea. Cu siguranţă, Domnul nu Şi-a limitat slava Sa la acest mic Pământ. Pe alte planete există alte fiinţe, care nu au căzut în păcat aşa cum am făcut-o noi."

Revenind în secolul XXI, mărturiile a milioane de martori oculari ai unor experienţe OZN, descrise mai apoi în cărţi şi filme, au dus – inevitabil, după unii – la erodarea credinţei religiilor creştine apostolice (mă refer aici la Biserica Catolică şi Biserica Ortodoxă). Entitate socială esenţială, funcţionând cu rol determinant în cadrul unor structuri sociale tradiţionale timp de peste o mie de ani, Biserica este din ce în ce mai contestată acum – chiar dacă nu explicit – de o semnificativă parte a populaţiei. Aceasta acceptă acum existenţa unor fiinţe (in)vizibile, care, dotate cu puteri aparent supranaturale, tind să înlocuiască vechii zei, vechile credinţe. Interesant în acest sens este un sondaj din care am selectat câteva date: peste 90% dintre români cred că există Dumnezeu şi 87% cred în existenţa Raiului; 60% cred în deochi, 47% în prezicători, tămăduitori, clarvăzători, 25% în astrologie şi horoscop, iar 23% în extratereştri. În acelaşi timp, 88% dintre respondenţi şi-au declarat credinţa în existenţa sufletului.

Să fie oare extratereştrii de astăzi apariţiile îngereşti de ieri? – este, pentru unii, o întrebare legitimă. Ea reflectă o idee, o temă, un curent din comunitatea ufologică: aceea care afirmă caracterul preponderent non-tehnologic şi neextraterestru pentru explicarea experienţei OZN, adică ipoteza inteligenţei extra/multi-dimensionale (IED). Cel mai cunoscut susţinător al acestei idei este informaticianul şi astronomul Jacques Fabrice Vallée. Totuşi, iniţial, la mijlocul anilor 1960, la fel ca mulţi alţi ufologi din epocă, Vallée a validat ipoteza extraterestră în două cărţi, foarte bine argu-

mentate. Aceste concluzii şi le-a schimbat în 1969, declarând public că ipoteza extraterestră ignora prea multe date rezultate din conexiunile între fenomenul OZN şi cultele, mişcările religioase, demonii, îngerii, fantomele, fenomenele psihice asociate. Despre toate acestea, Vallée a scris în cea mai cunosctă carte a sa **„Paşaport pentru Magonia: de la folclor la farfuriile zburătoare"**: *„A devenit deja posibilă determinarea a mari segmente ale populaţiei să creadă în existenţa unor rase supranaturale, în posibilitatea maşinilor zburătoare, în pluralitatea lumilor locuibile şi aceasta doar cu ajutorul câtorva scene şi imagini atent regizate, ale căror detalii sunt adaptate, desigur, culturii şi superstiţiilor existente într-un anumit spaţiu geografic la un moment dat"*. Toate acestea indică, în opinia lui, trecerea *„la o nouă formă de religie"*.

Terence McKenna (1946-2000) exprimă şi el părerea că experienţa OZN are o latură ne-raţională, absurdă, fiind un fenomen universal, complex, de natură interdimensională, a sufletului uman/spiritului colectiv.

Filosoful Carl Gustav Jung (1875-1961) arăta, în studiul său din 1959, **„Farfuriile zburătoare: un mit modern al obiectelor văzute pe cer"**, că acelaşi fenomen exprimă arhetipuri înrădăcinate adânc în inconştientul colectiv, din perspectiva semnificaţiei lui psihologice şi religioase. Cu toate acestea, el nu îl etichetează ca o simplă iluzie, fiind mai mult de natura unei experienţe spirituale comune. În 1958, mai nuanţat, el nu respinge total ipoteza extraterestră şi afirmă, în acest sens: *„o explicaţie pur psihologică este exclusă. [...] Dacă originea extraterestră a acestor fenomene va fi confirmată, acest lucru ar dovedi existenţa unei relaţii inter-*

planetare inteligente. [...] Construcția acestor aparate dovedește o tehnică științifică mult superioară nouă, care nu poate fi contestată".

Trecând în spațiul ortodox, Biserica Răsăriteană respinge existența altor forme de viață inteligente aflate pe alte planete. Nu există civilizații extraterestre. Fenomenul OZN e asimilat cu semne prevestitoare ale venirii Antihristului și „falsele minuni" asociate cu acesta. În lucrarea **„Îndrumar creştin pentru vremurile de azi. Convorbiri cu Părintele Ambrozie"**, vol. 1, Editura Sophia, se afirmă: *„Aparițiile OZN sunt duhuri rele! De ce? Fiindcă oamenii au devenit savanți acum, le place tehnica şi diavolul îi ispiteşte sub această formă. Când eram în armată, am văzut şi eu un astfel de OZN. Au venit atunci niște tineri din Moscova [...], i-am dus cu barca prin împrejurimi. Când ne-am apropiat de un pod, cam la o sută de metri de noi, a apărut un OZN – o sferă luminoasă. Toți s-au întrebat ce ne facem, dar eu am spus: **„Haideți să ne rugăm!"** Am făcut semnul crucii spre sferă şi am rostit rugăciunea **„Să învie Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui!"**. Nici nu am terminat rugăciunea, că acel OZN a şi dispărut! Aşa că demonii iau diverse forme."*

Biserica Ortodoxă Rusă consideră că problema OZN-urilor este incompatibilă cu dogma, deci, în mod natural „respinge existența civilizațiilor extraterestre", conform declarațiilor profesorului Academiei Teologice din Moscova, Alexei Ilici Osipov. Teologul rus a arătat că această poziție se datorează faptului că atât Noul Testament, cât şi Sfinții Bisericii Ortodoxe nu pomenesc de forme de viață extraterestră. Astronomia modernă, consideră el, *„nu a găsit nicio planetă cu forme de viață precum cele de pe Pământ [...] şi din cauza aceasta avem toate motivele să negăm existența unor civilizații extraterestre dotate cu intelect".*

Totuşi, Biserica Ortodoxă Rusă nu recunoaşte că ar fi studiat fenomenul OZN pentru a formula o poziţie oficială, la fel cum, se pare, nu a făcut-o nici Biserica Ortodoxă Română. Dar în BOR a existat o reacţie oficială vizavi de declaraţiile lui José Gabriel Funes, prin vocea Părintelui Constantin Stoica, purtătorul de cuvânt al BOR între 2006 şi 2015:

*„Biserica Ortodoxă Română nu doreşte, deocamdată, să comenteze pe tema existenţei altor forme de viaţă în Univers. "**Nu avem ce comenta deocamdată. Este credinţa personală a teologului argentinian. Fiecare are dreptul la opinie**". [...] Biserica nu respinge dezbaterile pe tema în cauză, fiind întocmite chiar unele studii de specialitate, însă afirmaţiile teologului argentinian nu au nicio legătură cu concluziile desprinse de către cercetătorii ortodocşi".*

O părere limpede o are ieromonahul ortodox american Serafim Rose (1934-1982), care a admis existenţa unor spirite care se află în jurul Pământului şi care pot influenţa viaţa unor oameni şi procesele lor vitale. Ieromonahul nord-american, în cartea sa din anul 1972, **„Semne din cer"**, precizează că *„Literatura ortodoxă oferă numeroase exemple de manifestări demonice, care se potrivesc perfect cu scenariul întâlnirilor extraterestre: fiinţe şi obiecte concrete (adică prezenţe şi contrafaceri demonice) care „apar" şi „dispar" brusc, care au întotdeauna menirea de a înspăimânta şi semăna confuzie între oameni, ducându-i în final la distrugere. Viaţa Sfântului Antonie cel Mare şi a Sfântului Ciprian al Cartaginei, care mai înainte fusese vrăjitor, sunt pline de astfel de incidente."*

Într-un interviu exact pe această temă, părintele Spiridon Bailey preciza: *„În comparaţie cu anii '70, când părintele Serafim a scris cartea, interesul pentru această temă, în loc să scadă, a atins un şi mai mare nivel. Deci, m-am gândit că ar fi important să aduc o perspectivă ortodoxă cu privire la acest subiect. [...]*

Concluzia majoră la care am ajuns este că nu putem concentra tot fenomenul OZN într-o singură categorie. Există atât de multe lucruri care au loc în același timp: unele au caracter militar, altele aparțin de serviciile secrete, dar există și o dimensiune spirituală de care sunt îngrijorat cel mai mult, care e cu certitudine demonică. [...] Atunci când vom dori să cunoaștem cu adevărat ceea ce se întâmplă, trebuie să ne folosim de învățătura Părinților Bisericii, a sfinților, experiența sfinților. Mulți sfinți au avut trăiri în viața lor, care se potrivește precis cu ceea ce numim astăzi OZN-uri".

Subiectul rămâne în continuare deschis și cu siguranță în anii care vin vor apărea alte și alte dovezi pro și contra fenomenului, alimentând fervoarea cu care oamenii își manifestă credința: în Dumnezeu, în OZN-uri și extratereștri, ori în ambele, deopotrivă.

Ilustrație de George Ionescu + AI

SUMAR

Proză SF

1 – Sincope temporale
Aurel Cărășel

36 – Laudatio
Sorin Nină

37 – Terra secunda
Marius Ghergu

61 – Loteria genetică
Sergiu Someșan

Ficțiune

72 – Îngerul cu aripi de piatră
Cristian Cârstoiu

119 – Transcendența chiuvetei din bucătărie
Dan Rădoiu

Viitorologie

126 – Retro-futurism – despre Anul 2000!...
Lucian Merișca

Lumea BD

129 – Premiera
Gabriel Rusu

Enigme & Mistere

131 – OZN-uri în arta și în spiritul Bisericii
Gheorghe Tănase

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul V, nr. 26/2023 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori: **Anamaria Borlan, Daniel Timariu, Florin Giurcă, Dan Popescu, George Sauciuc, Cristian Cârstoiu**

Coperta: **George Ionescu** / Vignete rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 150 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025